

Etupyörä

Jääkäriprikaatin joukko-osastolehti 2/2017

Etupyörä 2/2017

Sisältö

Pääkirjoitus	4
Jääkäriprikaatin komentajan tervehdys	5
Apulaiskomentajan palsta	
Tehtävänä maanpuolustustyö	6
Eversti Antti Lehtisalon jäähyväispuhe	8
”Closer Swedish-Finnish cooperation a priority”	9
Palkittuja varusmiehiä	10
Henkilöstössä tapahtuu	13
In memoriam: Armas Ilvo 1920–2017	15
Vierailuja ja tapahtumia	18
Kaukopartiomarssi	26
Liikuntakooste	30
Terveitä aamuja ja virkeitä varusmiehiä	31
Valmiusyksikkökoulutus	32
Maasotakoulun perustason maavoimaopintojen talvikoulutusviikko Jääkäriprikaatissa	36
Toisenlaista toimintakykyä	38
PVMoodle ja Digitaalinen kasarmi	39
Virtual Battlespace 3 - Näkökulmia uuteen järjestelmään liittyen	40
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston kuulumisia	42
Lapin jääkäripataljoona:	
Valmius- ja koulutusorganisaatio	44
Army North17	46
Ilmapuolustusharjoitus - iso kokonaisuus	48
Lohtajan ampuma- ja harjoitusalue	50
Arktisen koulutuksen niksipalsta	51
Lapin aluetoimisto: Maanpuolus kuuluu kaikille	52
Lapin sotilassoittokunta: Sotilasmusiikki - maanpuolustustyötä parhaimmillaan	54
Sodankylän Sotilaskotiyhdistys ry	56
Rovaniemen Sotilaskotiyhdistys ry	58
Jääkäripataljoona 1:n ”Marskin kp-taistelija” Harald Johansson	60
Jääkäriprikaatin Kilta ry	62
Pohjan Jääkärikilta ry	65
Lapin Ilmatorjuntakilta ry	66
Jääkäritoimikunta	68
Aliupseerikurssi 1/17 Rovaniemi	70
Aliupseerikurssi 1/17 Sodankylä	74
Jääkäriprikaatin tapahtumakalenteri	83

Etupyörä 2/17 | Jääkäriprikaatin joukko-osastolehti

Toimituskunta:

Päätöimittäjä, everstilutnantti Reima Vanhanen
Toimitussihteeri Taina Pirinen
Hankintasihteeri Riitta Mikkola, taloudenhoitaja Leena Rautanen
Lapin jääkäripataljoonan edustaja
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston edustaja
Lapin aluetoimiston edustaja
Lapin sotilassoittokunnan edustaja

Yhteystiedot:

Jääkäriprikaati
Etupyörä
PL 5
99601 SODANKYLÄ
taina.pirinen@mil.fi
puh. 0299 452 111

Kansikuva:
Heikki Ojala

Valokuvat:
Jääkäriprikaatin arkisto
Puolustusvoimat
Erikseen kuvissa mainitut

ISSN 2343–3019 (painettu)
ISSN 2343–3027 (verkkajulkaisu)

Taitto:
Taina Pirinen

Paino:
Juvenes Print
Painosmäärä:
4000 kpl

Taattua tavaraa!

dessä - projekti... uusia ovia avataan, eletään ajan hengessä.

Rima on tietysti korkealla kaikessa, mitä tehdään ja siellä se halutaan myös pitää. Se on mahdollista, mutta vaatii ainaista ponnistelua meiltä kaikilta - niin organisaationa kuin sen työntekijöinä. Organisaatiossa hyvin toimivat prosessit takaavat laadukkaan tuloksen huononakin päivänä. Vastuiden on oltava selkeät, panosten pitää tulla sisään oikeaan aikaan, poikkeamat huomataan ja tarvittava korjaava ohjaus annetaan.

Prosessi ei ole koskaan täydellinen. Aina on varaa vähän parantaa. Parantaminen pitää olla sisällä jokaisessa prosessissa. Se voi olla ihan pikkuasioita - viilataan vähän sieltä ja täältä, jo sujuu jouhevammin, odottelematta, halvemmalla, varmemmin. Se voi olla myös merkittävää resurssien kohdentamista uudelleen, toiminnan painopisteen muuttamista. Tärkeä parantava perusvoima on positiivinen suhtautuminen jatkuvaan parantamiseen ja sen työkalujen käyttöön.

Jääkäriprikaatin kokoisessa joukossa keskeinen parantamisalue on yhteistoiminta kaikilla tasoilla. Henkilökohtaisella tasolla sen yk-

Jokaisella joukolla on oma tavaramerkkinsä. Niin meilläkin. Me olemme se talven taitaja, arktisuuden asiantuntija, ilmapuolustuksen kehto, pohjoisen puolustaja! Meihin mielletään myös tietty käytännönläheisyys ja maalaisjärjen käyttö. Tehdään asiat niin, että ne toimii! Pakkasessakin.

Emme itse ehkä ole niin huomanneetkaan, mutta tänä päivänä tavaramerkkejämme ovat myös valmiusasiat, simulaattoriosaiminen ja kansainvälinen yhteistyö. Näihin liittyen positiivista palautetta tulee ovista ja ikkunoista! Huomattu on lisäksi Jääkäriprikaatin ennakkoluuloton yhteistyö siviilisektorin kanssa Arctic Desing Week -tapahtumaan liittyen ja tulossa on vielä Tehdään koulu yh-

sinkertaisena lähtökohta on, että jokainen hoitaa oman pottinsa. Tunnetaan vastuu omista asioista loppuun asti. Varmistetaan, että oma pätkä prosessia toimii ja kaveri saa minulta sen, mitä tarvitsee. Aina. Syntyy luottamus. Se kaiken a ja o. Ei tarte turhaan jännittää ja tarkistella moneen kertaan, onko homma hoidettu. Organisaation tasolla määräajoista kiinni pitäminen ja sovitulla tavalla toimiminen on vieläkin tärkeämpää.

Lopputulos on aina tekijänsä näköinen. Hyvä niin, kunhan taso on se, mitä vaaditaan. Aidan ulkopuolella meitä arvioidaan paljolti median luomalla kuvalla. Ja se on erinomainen! Meillä on selkeä brändi, tuotteet ovat korkealaatuisia, uimme ympäröivässä yhteiskunnassa kuin kala vedessä. Meidän ei tarvitse tyrkyttää itseämme, meitä kysytään niin kotimaassa kuin ulkomailla!

Tämä on mahdollista vain yhdessä!

Päätoimittaja
Jääkäriprikaatin esikuntapäällikkö
Everstiluutnantti Reima Vanhanen

Prikaatin komentajaksi 1.6.2017

Näin alkajaisiksi on sanottava, että olen erittäin tyytyväinen ja hyvillä mielin saadessani vihdoinkin mahdollisuuden palvella Jääkäriprikaatissa. Syntyneenä lappilaisena olen aina tuntenut kuuluvani pohjoisen toimintaympäristöön.

Aikaisemmissa työtehtävissä minulla on ollut mahdollisuus palvella monipuolisissa tehtävissä useilla paikkakunnilla ja eri joukko-osastoissa. Toivottavasti tästä kokemuksesta on hyötyä meille kaikille.

Vaikka olenkin jo ollut "viikonloppuisän" roolissa pitkään, arvotan perheeni ja sen vilpittömän tuen erittäin korkealle. Viihdyn kotona ja koti on minulle tärkeä. Oulussa asuvaan perheeseen kuuluu vaimo ja kolme poikaa.

Aikaisemmissa tehtävissäni olen viestittänyt, että aito halu ja kiinnostus tehtäviimme kohtaan ovat keskeisimmät osat kyvykkyyttä. Samalla ne ovat hyvien tulosten perusta. Avoin vuorovaikutus ja ihmisten välinen luottamus ovat keskeisiä periaatteita, joiden avulla pyrimme ylläpitämään ja rakentamaan ryhmien, joukkueiden ja yksiköiden osaamista ja suorituskykyä. Hyvähenkinen ja kaikin osin yhteistyökykyinen joukko onnistuu paremmin myös tehtäviensä hoidossa ja haasteidensa ratkaisemisessa.

Näkemäni perusteella prikaatin henkilöstö on erittäin ammattitaitoista, motivoitunutta ja erityisesti asenne on kohdallaan.

Jääkäriprikaatin valmiuden osalta voin tyytyväisenä todeta, että joukkomme suorituskyky ja valmius ovat hyvässä kunnossa. Henkilöstön asenne valmiutta kohtaan on erinomainen ja laadukkaalla koulutuksella on luotu vankka pohja joukkojen osaamiselle. Tästä huolimatta paljon kehittämistoimenpiteitä valmiuden ja toimintojen kehittämiseksi on edelleen rakentamissivaiheessa. Valmius ja sen jatkuva kehittäminen ovat nous-

seet myös Jääkäriprikaatimme pitkässä tehtävälissä kärkeen.

Prikaatin henkilöstö,

nöyränä, mutta samalla suurta ylpeyttä tuntien olen ottanut vastaan Jääkäriprikaatin komentajuuden. Komentajana vaadin ja uskon saavani Teiltä täysimääräisen tukenne Jääkäriprikaatin tehtävien täyttämiseen. Omalta osaltani tahdon olla, sotilasvallassani lupamallani tavalla, Teitä kohtaan vilpittömän ja oikeudenmukainen sekä pitää huolta Teidän hyvinvoinnis-

tanne ja tietää Teidän toiveistanne. Yhdessä tehdään paras tulos.

Kiitän prikaatilaista ja yhteistoimintakumppaneita lämpimästi vastaanotosta. Samalla kiitän eversti Antti Lehtisaloa Jääkäriprikaatimme eteen tehdystä määrätietoista kehittämistyöstä.

Lopuksi haluan toivottaa kaikille Etupyörän lukijoille hyvää ja lämmintä kesää. Pitäkää huolta itsestänne ja kavereistanne.

Jääkäriprikaatin komentaja
Eversti Jyrki Kisanlahti

Tehtävänä maanpuolustustyö

| Teksti: Eversti Timo Mäki-Rautila

“Eikös se ole kaikki maanpuolustustyötä mitä siellä tehdään” tuumi kansalainen, joka ihmetteli esitystä, jossa kerroin Jääkäriprikaatin tehtäviin kuuluvan maanpuolustustyön. Oikeassahan hän oli, mutta sotilaskielessä maanpuolustustyöllä on oma merkityksensä, jota koetan seuraavaksi avata tiivistetysti Jääkäriprikaatin osalta.

Jääkäriprikaatin toteuttama maanpuolustustyö on kaikille kansalaisille tai tietyille kohderyhmälle suunnattua toimintaa, jonka tavoitteena on ylläpitää ja kehittää lappilaista jo ennestään korkeaa maan-

puolustustahtoa ja tietoja maanpuolustukseen liittyvistä asioista. Maanpuolustustyön kokonaisuus muodostuu prikaatin antamasta tuesta sotiemme veteraaneille sekä maanpuolustus- ja kansalaisjärjestöille, sotilassoittotoiminnasta, kirkollisesta työstä, maanpuolustusta käsittelevästä viestinnästä sekä Jääkäriprikaatin itse tai muiden järjestämistä maanpuolustustapahtumista. Jääkäriprikaati koordinoi kaikkien puolustusvoimien toimijoiden maanpuolustustyön alueellaan.

Tuki sotiemme veteraaneille ja veteraanien perinnön jatkaminen on Jääkäriprikaatille kunnia-asia. Veteraaneille suunnatun tuen keskeisiä

toimintamalleja ovat vuosittain toteutettavat “Sotiemme veteraanit”-keräykset sekä Jääkäriprikaatin monipuolinen osallistuminen veteraanitapahtumiin ja veteraanien juhlatilaisuuksiin. Veteraanien ja varusmiesten kohtaaminen on poikkeuksetta kaikkia koskettava ja arvokas tilaisuus siirtää veteraanien perintöä nuorille asevelvollisillemme. Veteraanimme ovat itseoikeutettuja kunniaavieraista kaikissa maanpuolustustapahtumissamme.

Maanpuolustus- ja kansalaisjärjestöille suunnattu tuki toteutetaan tukipyyntöihin perustuen ja suunnitellaan yhteistyössä kaikkien toimijoiden kesken Lapin aluetoimiston päällikön järjestämässä alueellisen yhteistoimintaryhmän kokouksissa. Yhteistyö järjestöjen kanssa on toki sujuvaa ja välitöntä kanssakäymistä virallisten tapaamisten ulkopuolellakin.

Lapin sotilassoittokunta on Jääkäriprikaatin näkyvin ja kuuluvuin maanpuolustustyön toteuttaja. Soittokunta esiintyy yli sadassa tilaisuudessa vuosittain, ohjelmiston sisältäessä perinteisen sotilasmusiikin lisäksi myös paljon muuta edustavaa ja kohderyhmän huomioivaa musiikkitarjontaa. On huomattava, että Lapin sotilassoittokunnan soittoalueeseen lukeutuu Lapin lisäksi myös Pohjois-Pohjanmaan ja Kainuun maakunnat, joten vuosittain kaikkiin juhlatilaisuuksiin maakunnan omaa nimeä kantavaa soittokuntaa ei valitettavasti ole saatavissa. Jääkäriprikaatin kirkollinen työ on mukana useissa prikaatin maanpuolustustapahtumissa, kuten paraateissa, mutta kirkollinen työ organisoii myös lukuisia omia tilaisuuksia. Sotilaspaopin johdolla toteutetaan vuosittain mm. kirkkopäiviä, veteraanitapaamisia ja muita hengellisiä maanpuo-

lustushenkisiä juhlatilaisuuksia. Eri-tyyppisyyteen voidaan mainita saapumiserittäin varusmiehistä koottava Jääkärikuoro, joka esiintyy monissa juhlatilaisuuksissa.

Jääkäriprikaati järjestää vuosittain huomattavan määrän maanpuolustustapahtumia. Vakiintuneista tilaisuuksista tuttuja ovat saapumiserittäin eri paikkakunnilla järjestettävät valatilaisuudet, itsenäisyys- ja lippujuhlapäivän tilaisuudet, joukko-osaston vuosipäivä sekä Lapin sotilassoittokunnan yleisökonserit ja konserttikiertueet. Eryteisesti valatapahtumat ovat saaneet suuren suosion varusmiesten omaisten piirissä, joita saapuu jopa tuhansittain paikalle, useat hyvinkin pitkien taipaleiden takaa. Kuluva ja ensi vuosi ovat maanpuolustustyön juhlavuosisia, itsenäisen Suomen juhliessa tänä vuonna 100 -vuotista olemassaoloaan, puolustusvoimien tehdessä

saman ensi vuonna. Itsenäisyytemme juhluvuoden yksi merkittävimmistä maanpuolustustapahtumista tulee olemaan Puolustusvoimien Suomi 100 -kesäkiertue Rovaniemellä 17.8. Tapahtuma sisältää kalusto- ja toimintänäytöksiä Rovaniemen keskustassa sekä sotilassoittokuntien konsertin Kemijoen rannassa Jätjän kynttilän kupeessa. Lapin sotilassoittokunnan lisäksi konsertissa esiintyy Ilmavoimien soittokunta, Varusmiessoittokunta sekä koko joukko hienoja solisteja. Tapahtumaan on yleisöllä vapaa pääsy. Sekä tästä, että muista Jääkäriprikaatin maanpuolustustapahtumista prikaati tiedottaa aktiivisesti alueellisessa ja paikallisessa sekä sosiaalisessa mediassa. Tervetuloa mukaan ja hyvää itsenäisyyden juhluvuoden jatkoa maanpuolustustyön hengessä.

Tuki sotiemme veteraaneille on Jääkäriprikaatille kunnia-asia. Jääkäriprikaati tukee Sotainvalidien Veljesliiton Lapin piiri Ry:tä antamalla varusmiesten työapua sotainvalideille tai heidän leskilleen. Työapua annetaan muun muassa polttopuiden tekemiseen ja pihatöihin.

Eversti Antti Lehtisal on jäähyväispuhe komentajan tehtävänkannan kahvitilaisuudessa henkilökunnalle 11.5.2017 Sodankylässä

Herra kenraali ja herra everstiluutnantti - hyvät prikaatilaist, tänään olen luovuttanut prikaatin komentajan tehtävät, mutta Jääkäriprikaati ja Lappi ennen kaikkea Te palvelustoverit, olette aina mielesani. Tämä yhteinen aikamme on piirtynyt lähtemättömästi mieleeni - henkilöinä ja hetkinä, joissa olemme kohdanneet. Olen elänyt kanssanne työn ja juhlan, kokenut niiden myötä kovan valmiuden rakentamisen vaatimukset sekä Lapin ainutlaatuisuuden ja sen ääripään olosuhteet. Kaunis kevätilta, helmikuun lumimyrsky ja kesän yötön yö - niitä kaikkia jään kaipaamaan.

Kehittyvä Jääkäriprikaati on merkittävä osa maavoimien kokonaisuutta. Teemme korkeatasoista työtä selkein tavoittein ja olemme vakiinnuttaneet toimintaamme kahdella paikkakunnalla. Samalla olemme ottaneet täysimääräisesti käyttöön uudet hallinnon, johtamisjärjestelmien ja logistiikan toimintamallit ja palvelut. Vastaavasti yhteistoimintamme ja kumppanuutemme ovat vahvistetut tuottaen sovitut palvelut ja toimenpiteet.

Hyvät prikaatilaist, työmme kautta prikaatin toiminta on lujittumassa arktisen koulutuksen ja ilmatorjunnan osaamiskeskukseksi. Sen tosiasiallisena voimana olette te, inostava ja osaava henkilöstö sekä maanpuolustustahtoiset ja kehityshaluiset asevelvolliset. Vuorovaikutus, luotettavuus ja innovatiivisuus ovat toimintamme perusta.

Päätehtäviemme tuloksellinen saavuttaminen on ollut mahdollis-

ta vain koko henkilöstömme voimin: joko tehtävien ytimessä tai niitä tukien. Paras tulos on aina tehty yhdessä.

Jääkäriprikaati tarjoaa erityisosaamista, kykyään ja voimavarojaan laaja-alaisesti muun yhteiskunnan käyttöön. Onnistunein teoin hankittu ja vaalittu maineemme on ammattimainen Lapin viranomaisten ja myönteinen väestön keskuudessa. Varsin monella teistä on tahto ja tarvittavat taidot asettua kriisinhallinnan tehtäviin Suomen ja kansainvälisen yhteisön hyväksi. Täydentynyt yksilön osaaminen on jatkossa myös prikaatin käytössä.

Jääkäriprikaatissa ja varuskunnassa vallitsee myönteinen vire ja erinomainen työilmapiiri. Olette parantaneet tasaisesti prikaatin tuoksellisuutta sekä kyenneet nostamaan saamaamme palautetta asevelvollisilta ja kumppaneilta. Onnistunut työ ja palvelus edellyttävät teiltä jatkossakin työn, oman ajan ja levon tasapainoa. Vire jatkuu vain, jos huolehditte tasapuolisesta työnjaosta sekä säännöllisestä ja riittävästä palautumisesta.

Kannustan jokaista prikaatilaista edistämään yhteishengen ja toisia tukevan kanssakäymisen vahvistumista prikaatissamme sekä sen yksiköissä ja työpisteissä. Hyvä henki ja tuen saaminen ovat voimavaramme työssä ja palveluksessa. Toivon meidän kaikkien olevan ylpeitä työstämme ja palveluksesta Jääkäriprikaatissa.

Herra kenraali, kiitän prikaatin puolesta kannustavista ja velvoitta-

vista sanoistasi prikaatin henkilöstölle. Selkeät tavoitteet on ollut helppo siirtää prikaatin toimintaan. Ilman selkeitä tavoitteita prikaatin suoriutuskyky ei olisi sitä, mitä se on nyt.

Kiitän prikaatin henkilöstöä näistä vuosista - osaamisesta, luottamuksesta ja hyvästä hengestä. Ilman teitä en olisi nyt menossa vaativaan tehtävään Puolustusministeriön. Kiitos Teille!

Eriyiset kiitokset lausun komentajan tehtäviä läheltä tukeneille ja erinomaiselle johdon assistentille, Mailalle. Olet huolehtinut minusta ja asioistani loistavasti. Kiitokset Maila!

Samoin johtoryhmäni apulaiskomentaja eversti Timo Mäki-Rautila ja esikuntapäällikkö everstiluutnantti Reima Vanhanen ja muut jäsenet, olemme tehneet asioita yhdessä avoimessa ilmapiirissä. Olette tukeneet johtamistani esimerkillisellä tavalla.

Vaimo Anu ja lapset, olette kestäneet isän reissaamista jo vuosien ajan. Kiitokset Anu, että olet huolehtinut nämä vuodet kodista, lapsista ja arjen pyörittämisestä.

Toivotan everstiluutnantti Kaisanlahden tervetulleeksi joukkoomme ja pyydän sinut rivin eteen.

”Tällä päivämäärällä olen myöntänyt everstiluutnantti Jyrki Kaisanlahdelle Lapin Jääkäriä. Herra everstiluutnantti, pyydän luovuttamaan Lapin Jääkäriä nro 3414.

Parasta menestystä Jääkäriprikaatin komentajan tehtävässä!
Eversti Antti Lehtisalo

“Closer Swedish-Finnish cooperation a priority”

Sweden builds security in cooperation with other countries and organizations and, among the countries we cooperate with, Finland has a special position. There is a great degree of unity – ranging from the highest political level, down to unit level – about Swedish-Finnish cooperation being of high priority.

In view of the deteriorating security situation in our region, Swedish-Finnish defence cooperation has become increasingly important, and there is every indication that it will develop further in the future. This will involve cooperation beyond peacetime conditions, if our politicians so decide.

As the Commander of the Norrbotten Regiment, I19, I have been given the responsibility to take the lead in Swedish-Finnish cooperation for the Swedish Army in northern Sweden, both at unit-to-unit level and within the brigade framework, with the 3rd Brigade Headquarters in Boden. To me, cooperation is very important in view of the worldwide developments we are seeing, not least in the Arctic.

We have significant exchanges with partner units in Sodankylä and Kajani. During the spring there have been several high-level visits to both countries. We have also conducted regular staff discussions and meetings with the aim of jointly planning our continued cooperation. Unfortunately, we have not had the opportunity to exercise together this spring because I19 is responsible for Sweden’s UN operations in Mali, but we will take this up again in the future.

The foundations of good cooperation are good relationships, and I am particularly pleased with the good personal contact I have with my counterparts, both in Sodankylä and Kajani. I also know that the cooperation works well among our staff officers and at unit level. There is good understanding, on both the Swedish and Finnish sides, that this cooperation has priority.

Of course, there are challenges that we have to deal with. One is that we have different training systems. However, I am convinced that with goodwill and respect for each other’s training systems, we can achieve good practical cooperation that works at unit level. A positive development, and one that will provide more opportunities to exercise together, is the new Finnish Readiness Unit that is being established.

Exercising and training together is an important part of strengthening our combined defence capabilities, and demonstrating our willingness to take joint responsibility for security in our region. Ultimately, the aim of closer Swedish-Finnish cooperation is to strengthen the threshold effect, and conflict prevention, for both Sweden and Finland.

Our goal and hope is that Arctic Shield 2018, and the Swedish Army Exercise 2019, will be great opportunities for us to exercise to-

gether in an arctic environment on both Swedish and Finnish territory in the north. This will act as a security policy signal to our region that Swedish-Finnish cooperation is something to reckon with, and not just empty words.

Finally, I look forward to visiting Sodankylä and Jägarbrigaden in the near future for a personal meeting with the new Commander.

With the hope of continued good cooperation and a nice summer.

Colonel Mikael Frisell
Commander Norrbotten Regiment and Military Region North

Palkittuja varusmiehiä

Lapin Jääkäriristi

Seuraaville Jääkäriprikaatissa palvelleille varusmiehille on myönnetty tunnustuksena heidän ansioistaan varusmiespalveluksessa Jääkäriprikaatissa Lapin Jääkäriristi ja kunniakirja.

Lapin jääkäripataljoona

1. Jääkärikomppania

Upseerikokelas Korhonen Hanna-Kaisa
Alikersantti Marttila-Tornio Olli Heikki
Jääkäri Ilola Iiro Eemeli

2. Jääkärikomppania

Upseerikokelas Kulmala Lauri-Matti Kalevi

Tukikomppania

Upseerikokelas Ylimaunu Matti Eemil
Jääkäri Fält Jonne Ilmari

3. Jääkärikomppania

Upseerikokelas Pasanen, Arttu Antinpoika

Rovaniemen ilmatorjuntapatteristo

Tukikohtakomppania

Kersantti Keskimölä Tuomas Erkki Elias
Jääkäri Luukinen Santeri Heimo Juhani

Ilmatorjuntaristi

Seuraaville Jääkäriprikaatissa palvelleille varusmiehille on myönnetty tunnustuksena heidän ansioistaan varusmiespalveluksessa Ilmatorjuntaristi.

Kokelas Al-kubaisi Othman
Alikersantti Teräs Arto Risto Mikael
Alikersantti Johnson Anton Maury

Jääkäriprikaatista siirtyi reserviin 95 varusmiestä 15.3.2017, kotiuttamisjuhlissa Sodankylässä ja Rovaniemellä palkittiin seuraavat varusmiehet:

Jääkäriprikaatin puukko ja kunniakirja erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Korpraali Myllykoski Heikki Ilmari, Vorna
Jääkäri Manninen Heikki Johannes, Taivalkoski

Jääkäriprikaatin puukko ja kunniakirja erittäin hyvästä palveluksesta sotilaspoliisina Jääkäriprikaatissa:

Korpraali Ylitalo Jaakko Antero, Kuivaniemi
Korpraali Irjala Niilo-Tapani, Muhos

Jääkäriprikaatin puukko ja kunniakirja erittäin hyvästä palveluksesta lääkintämiehenä Jääkäriprikaatissa:

Korpraali Ahonen Riku Johannes, Rovaniemi
Korpraali Karttunen Petteri Samuel, Ranua

Kiltamitali hyvähenkiselle varusmiehelle:

Jääkäri Malmborg Jaakko Juhani, Oulainen
Jääkäri Matinlauri Jaakko Topias, Oulainen

Lapin lennoston killan palkinto:

Korpraali Haapakoski Tomi-Matti Petteri, Ylivieska

Rovaniemen Reserviläiset ry:n palkinto Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali ja kunniakirja miehistöön kuuluvalle:

Korpraali Turula Tuomas Jaakko Tapani, Oulainen

Sodankylän Reserviläiset ry:n palkinto Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali ja kunniakirja miehistöön kuuluvalle:

Jääkäri Ronkainen Ville Aleks, Kuusamo

Oulun Sotilaskotiyhdistyksen stipendi Oulun seudulta olevalle rehdille, reippaalle ja joukkoon sopeutuvalle varusmiehelle:

Jääkäri Kariniemi Antti Samuli, Oulu
Jääkäri Leinonen Matti Samuli, Oulu
Jääkäri Timonen Joonas Kalervo, Oulu
Korpraali Myllykoski Heikki Ilmari, Vorna
Jääkäri Lindborg Arne Albert, Oulu
Korpraali Björkman Timo Tapio, Oulu
Korpraali Rahkonen Heikki Olavi, Oulu
Korpraali Merilehto Tuomas Miska Tapio, Oulainen

Rovaniemen Sotilaskotiyhdistyksen palkinto eniten kuntoindeksiään kohottaneille:

Jääkäri Haapakoski Patrik Eero Oskari, Alavieska
Korpraali Maaninka Jukka Elmeri, Ii

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen palkinto eniten kuntoindeksiään kohottaneille:

Jääkäri Back Ville Felix, Rovaniemi
Jääkäri Autio Aleks, Julius, Tyrnävä

Ulla Mustakallio -rahaston stipendi hyvää sotilaskuntoa osoittaneille, miehistötehtävissä palveleville varusmiehille:

Korpraali Ketonen Lauri Jeremias, Oulainen
Korpraali Kuulasmaa Kasper, Julius, Rovaniemi

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen palkinto hyvästä yhteistyöstä:

Jääkäri Hirvonen Jesse Eljas Aleksanteri, Tornio

Jääkäriprikaatista siirtyi reserviin 856 varusmiestä 15.6.2017, kotiuttamisjuhlissa Sodankylässä ja Rovaniemellä palkittiin seuraavat ansioituneet varusmiehet:

Jalkaväen mitali ja kunniakirja sekä nimet kunniatauluun erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Upseerikokelas Kulmala Lauri-Matti Kalevi, Kiiminki
Kersantti Männikkö Eino Olavi, Jokirinne

Sodankylän Reserviupseerit Ry:n palkinto, Reserviupseerien mitali ja kunniakirja ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Upseerikokelas Hytönen Aleks, Juhani Aslak, Oulu

Sodankylän Reserviläiset ry:n palkinto, Lapin Reserviläispiirien hopeinen mitali ja kunniakirja ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Kersantti Huhta Paavo Johannes, Kainuunkylä

Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Jääkäri Kaurala Jaakko Timo Viljami, Oulu

Jääkäriprikaatin kunniakirja ja puukko ansiokkaasta palveluksesta Lapin jääkäripataljoonassa Jääkäriprikaatissa:

Korpraali Äijälä Juhani Miikael, Rantsila

Jääkäriprikaatin kunniakirja ja puukko ansiokkaasta palveluksesta Rovaniemen ilmatorjuntapatteristossa Jääkäriprikaatissa:

Jääkäri Tiikkoja Mikko Tapani, Ylivieska

Jääkäriprikaatin kunniakirja ja puukko hyvästä palveluksesta erikoisajoneuvon kuljettajana Jääkäriprikaatissa:

Jääkäri Hurtig Johannes Wilhelm, Rovaniemi
Korpraali Alahäivälä Teemu Matias, Ylivieska

JP27:n perinneyhdistyksen rahalahjoitus ja Jääkäriin testamentti jääkärihenkisimmälle soturille:

Upseerikokelas Aitto-oja Ville Eemil, Vihanti

Pohjan Jääkärikillan stipendi erittäin ansiokkaasta palveluksesta 3. Jääkärikomppaniassa:

Upseerikokelas Seluska Saku Aleks, Kiiminki

Sotilaskotiliiton Ulla Mustakallio stipendi hyvää sotilaskuntoa osoittaneelle miehistötehtävissä palvelleille varusmiehille:

Korpraali Sieppi Arttu Eelis, Kivitaipale
Jääkäri Männistö Niko Anssi Valtteri, Muhos

Jääkäriprikaatin kunniakirja ja stipendi taitavasta ja kolarittomasta moottoriajoneuvon kuljettamisesta varusmiesaikana:

Jääkäri Hettula Jani, Kaukonen
Korpraali Heikkilä Ville Juhani, Kuusamo

Maanpuolustuksen kannatussäätiön Jääkäriprikaatin stipendirahaston stipendi erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Jääkäri Ravelin Tino Kristian, Rovaniemi
Jääkäri Helaakoski Aki, Pyhäjoki
Jääkäri Kauppila Matias Akseli, Haukipudas
Tykkimies Siltakoski Johan Samuel, Oulu

Maanpuolustuksen kannatussäätiön Lapin lennoston stipendirahaston stipendi kiitettävästä laivuepalveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Lentosotamies Ojala Aku Matias, Kalajoki
Lentosotamies Koppeli Ville Sakari Emil, Korpilahti

Jääkäriprikaatin Kiltamitali hyvähenkiselle varusmiehelle, jonka varusmiehet valitsevat keskuudestaan:

Upseerikokelas Liljeström Lassi Petteri, Pello
Kersantti Mäkelä Valtteri Mikael, Patokoski
Kersantti Risto Tony Alexis, Tornio
Jääkäri Pannimaa Sampo Antero, Meltaus
Jääkäri Haarala Joel Patrik Mikael, Oulu

Jääkäriprikaatin Killan "Puolesta maan"-veteraanimatrikkelin parhaalle sodankyläläiselle 347 vrk ja 165 vrk palvelulle:

Upseerikokelas Ojanperä Sisko, Sodankylä
Korpraali Pitkänen Tuomas Juhani, Sodankylä

Oulun Sotilaskotiyhdistyksen stipendi Oulun seudulta olevalle rehille, reippaalle ja joukkoon sopeutuvalle varusmiehelle jonka kouluttajat valitsevat:

Alikersantti Kervinen Samu Eemeli, Oulu
Upseerikokelas Hakkola Mikael Jaakko Johannes, Läminka
Upseerikokelas Palokangas Kalle Henrik, Kiiminki
Alikersantti Leskelä Ville Matias, Oulunsalo
Alikersantti Nygård Arto Heikki Juhani, Siikajoki
Alikersantti Tapio Jere Pekka, Jääli
Kersantti Heinikoski Janne Matti Jarinpoika, Oulu
Kersantti Barck Aarne Otto Henrik, Kiviniemi

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen palkinnot hyvästä yhteistyöstä:

Alikersantti Palokangas Sakari
Alikersantti Kuusisto Joonas
Jääkäri Keränen Antti

Rovaniemen Sotilaskotiyhdistyksen palkinto, sykemittari, eniten kuntoindeksiään kohottaneille varusmiehille:

Korpraali Heikkilä Kaarlo Johannes, Rovaniemi
Tykkimies Körkkö Samu Elias, Kempele
Tykkimies Saukko Tuomas Jari Kristian, Merijärvi
Upseerikokelas Nevalainen Lassi Aleks, Kiiminki
Kersantti Sarja Lasse Teppo Tapani, Haapavesi
Alikersantti Jurvakainen Juhani Kristian, Turku
Alikersantti Moilanen Patrik Joonatan, Ylivieska

Rovaniemen Sotilaskotiyhdistyksen palkinto, riipus, reilulle palvelustoverille, jonka varusmiehet äänestävät keskuudestaan:

Alikersantti Hahka Antti Johannes, Rovaniemi
Oppilas Jirki Ivan Shahin Kadir, Oulu
Upseerikokelas Nättinen Ville Antti Juhani, Ruukki

Leijona Cateringin stipendi parhaalle sotilaskeittäjälle:

Jääkäri Mäntyranta Tommi Antero, Raanujärvi
Korpraali Rimpiläinen Joonas Ville Aleks, Oulunsalo

Oulun Suomalaisen klubin palkinto:

Upseerikokelas Väisänen Juhana Kristian, Tupos
Upseerikokelas Karppinen Aku Matias, Oulu

Rovaniemen Reserviupseerikerho ry:n palkinto reserviupseerien mitali ja kunniakirja ansiokaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Upseerikokelas Nättinen Ville Antti Juhani, Ruukki

Rovaniemen Reserviläiset ry:n palkinto Lapin reserviläispiirien hopeinen mitali ansiokaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Alikersantti Seppälä Mikko Alfred Topias, Oulu

Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali ansiokaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Korpraali Heiskanen Sami Kristian, Oulu

Lapin Ilmatorjuntakillan palkinto Marttiin Ilves-puukko erittäin hyvästä palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Upseerikokelas Haapasalo Simo Santeri, Oulu
Alikersantti Laitinen Jussi Samuli, Rovaniemi
Alikersantti Liimatainen Sami Olavi, Helsinki
Tykkimies Seretin Werner Severi, Kemi

Lapin Lennoston kilta ry:n Kiltalautanen 347 vrk palvelulle johtajalle:

Upseerikokelas Finnilä Eetu Oskari, Haapajärvi

Lapin Lennoston kilta ry:n kirja 165 vrk palvelulle:

Korpraali Kemppainen Anssi Petteri, Simo

Lapin lennosto palkitsee lennoston ristillä ja kunniakirjalla seuraavan varusmiehen:

Kersantti Majuri, Jaakko Tuomas Ollila

Autoliiton Rovaniemen osaston palkinto, Standardaari:

Korpraali Suomela Teemu Petri, Haukipudas

FILHA ry:n "Tupakoimattomuuden edistäminen Puolustusvoimissa" -hankkeen stipendi 1000€ ja kunniakirja.

Hankkeen päämääränä on vähentää tupakointia ja nuuskankäyttöä armeijassa. Puolustusvoimat korostaa sisäisissä ohjeissaan ja sotilaskoulutuksessa savuttomuutta. Stipendi on myönnetty seuraavalle varusmiehelle:

Jääkäri Peltokorpi Jesse Julius, Oulainen

Henkilöstössä tapahtuu

| Teksti: Palkkasihteeri Tanja Moilanen

Ylennykset

4.6.2017

Everstiksi everstiluutnantti Jyrki Kaisanlahti
Everstiluutnantiksi Majuri Pekka Palatsi
Everstiluutnantiksi Majuri Petri Sipilä
Majuriksi Kapteeni Vesa Lumme
Teknikkopäätteeniksi teknikkoyliupseeri Janne Kulmala
Insinööriyliluutnantiksi teknikkoluutnantti Pasi Ahola

6.2.2017

ylennykset reservin sotilasarvossa
Alikersantiksi sotilasammattihenkilö Jussi Markkanen
Alikersantiksi sotilasammattihenkilö Antti Näpänkangas

4.6.2017

ylennykset reservin sotilasarvossa
Yliupseeriksi luutnantti Mikko Ojamaa
Luutnantiksi vänrikki Janne Luukinen
Väapeliksi ylikersantti Tanja Lantto
Väapeliksi ylikersantti Erkki Mäntyranta
Ylikersantiksi ylikersantti Jyrki Runsten
Ylikersantiksi kersantti Teemu Nikula
Ylikersantiksi ylikersantti Essi Fonselius
Ylikersantiksi ylikersantti Petri Turunen

Palvelusarvot

6.2.2017

Kersantiksi Jussi Markkanen
Kersantiksi Antti Näpänkangas

4.6.2017

Väapeliksi ylikersantti Asta Alioravainen
Väapeliksi ylikersantti Petri Turunen
Väapeliksi ylikersantti Tanja Lantto
Väapeliksi ylikersantti Erkki Mäntyranta
Väapeliksi ylikersantti Jyrki Runsten
Ylikersantiksi kersantti Arttu Salonen
Ylikersantiksi kersantti Timo Mikkola
Ylikersantiksi kersantti Teemu Nikula

Ansiomerkit, ansioristit ja mitalit

4.6.2017

Suomen Valkoisen Ruusun I luokan ritarimerkki
Everstiluutnantti Mikko Mäntynen

Suomen Leijonan I luokan ritarimerkki
Majuri Ari Helenius
Majuri Juhani Lehtinen

Suomen Valkoisen Ruusun ritarimerkki
Lääkintämajuri Markku Kerola
Musiikkimajuri Juha Ketola
Majuri Harri Pelkonen

Suomen Leijonan ritarimerkki
Kapteeni Raimo Haavisto
Kapteeni Riku Illikainen
Kapteeni Markku Kauppi
Kapteeni Hannu Kotilainen
Kapteeni Tapio Lintula
Kapteeni Jari Peltoniemi
Kapteeni Jouni Pulujärvi
Kapteeni Pekka Ruuhonen
Kapteeni Pasi Säkinen
Kapteeni Tero Säskilähti
Kapteeni Matti Tanninen
Kapteeni Tarmo Toivanen
Kapteeni Timo Tuunila

Suomen Valkoisen Ruusun ansioristi
Yliupseeri Jarmo Aikio
Yliupseeri Henri Haahti
Yliupseeri Mika Hakkarainen
Yliupseeri Jussi Harju
Yliupseeri Petri Mikkolainen
Yliupseeri Mikko Nevala
Taluspäällikkö Leena Rautanen
Yliupseeri Mika Räisänen
Yliupseeri evp Juha Salmela
Yliupseeri Timo Toivonen
Yliupseeri Pasi Väisänen

Suomen Valkoisen Ruusun I luokan mitali kultaristein
Henkilöstösuunnittelija Riitta Rautio

Suomen Valkoisen Ruusun I luokan mitali
Toimistosihiteeri Anu Niemelä
Toimistosihiteeri Heli Rydningen

Sotilasansiomitali
Everstiluutnantti Jussi Viinamäki
Kapteeni Tapio Hoppula

Valtion virka-ansiomerkki
Kapteeni Risto Makkonen
Kapteeni Jyrki Mäkikyrö
Kapteeni Kimmo Rantakeisu
Kapteeni Ali Vaarala
Kapteeni evp Ari-Pekka Tuominen
Yliupseeri evp Kari Mähönen

Tehtävään määräyksiä

Siirrot Jääkäriprikaatiin

1.4.2017 Majuri Petri Sipilä Maanpuolustuskorkeakoulusta Ilmatorjuntapatteriston komentajaksi

1.6.2017 Eversti Jyrki Kaisanlahti Kaartin Jääkärirykmentistä Jääkäriprikaatin komentajaksi

Siirrot Jääkäriprikaatista

1.4.2017 Everstiluutnantti Joakim Salonen Pääesikuntaan

1.6.2017 Eversti Antti Lehtisalo erityistehtävään kansliaan Pääesikunnassa

1.7.2017 Musiikkimajuri Juha Ketola Ilmasotakouluun

Reserviin ja eläkkeelle

1.4.2017

Yliluutnantti Kari Mähönen

Yliluutnantti Juha Salmela

1.6.2017

Kapteeni Ismo Mursu

Varastonhoitaja Mauri Turpeenniemi

1.7.2017

Majuri Tero Marttinen

Kapteeni Matti Kurttila

Kapteeni Jyrki Mäkiyö

1.8.2017

Kapteeni Ali Vaarala

1.9.2017

Hankkija Kaarlo Kuusela

1.10.2017

Majuri Martti Rautanen

1.11.2017

Soittaja-alipuseeri Mikko Silander

Kapteeni Jouni Puljujärvi

Yliluutnantti Kari Mähönen, eversti Antti Lehtisalo ja yliluutnantti Juha Salmela.

Jääkäriprikaatin aloitetoimikunnan 3.1.2017 myöntämät aloitepalkinnot:

Majuri Pekka Rankinen: Jääkäriprikaatin kunniakirja aloitteesta "Sotahistoria/historia tutuksi sekä kunniaan"
Kapteeni Jukka Pajulalle Jääkäriprikaatin kunniakirja ja sadan (100) euron aloitepalkkio aloitteesta "Kärkikolmioita Someroharjun varuskuntaan"

Jalkaväen säätiön stipendi 250 euroa kersantti Arttu Salonen

In memoriam: Armas Ilvo 1920–2017

Armas Ilvo - katkelmia sotien ajoilta ja viime vuosilta

Armas Eemil Ilvo syntyi Simossa 21.7.1920. Hän oli yksi niistä monista isänmaan puolustustahtoisista nuorista, jotka lähtivät vapaaehtoisena talvisotaan.

Talvisodan aikaa

Armas Ilvo siirrettiin 14.10.1939 IV/9. Prikaatiin ja toimi aluksi Pp-T-Rykmentin esikunnan lähettinä joulukuun alkupuolelle asti ja välittömästi sen jälkeen hänen komennettiin talvisodan taisteluihin Sissipataljoona 2 komentajan taistelulähetiksi. Toukokuun alusta Armas Ilvo sai komennuksen Sissipataljoona 1 esikunnan talousaliupseeriksi, josta tehtävästä hänet siirrettiin 15.8.1940 alkaen IV/9. Pr:n esikunnan huoltoaliupseeriksi.

Esikunnan väepeli Kauko Tetri kirjoitti lokakuun lopulla 1940:

"Jo kohta viime lokakuussa totesin, että silloinen lähetti Ilvo oli harvinaisen älykäs, järjestelykykyinen, luotettava ja nopeasti uusiin olosuhteisiin perehtyvä ja mukautuva mies. Siten hänelle vielä alokaana uskottiin rykmentin virka- ja muun postin kuljetus ja hoito. Toimiessaan sodan ajan taistelulähetinä Ilvo osoitti olevansa valioluokan sotilas joka suhteessa. Tunnetuna kilpahihtäjänä hän suoritti kymmenkilometriset viestitaipaleet kuin leikitellen. Myöskin hänen henkinen lujutensa oli veraton.

Missä hän pistäytyikin, hänen voimakas, pursuava huumorinsa jätti kevyen tunnelman pitkäksi aikaa. Milloin Ilvo oli mukana johtamillani sissipartioiretkillä, oli hän mies, jolle uskoin kaikkein vaikeimmat, eniten rohkeutta vaativat, mutta ennen kaikkea eniten

oma-aloitteista, itsenäistä toimintaa kysyvät tehtävät. Ansioistaan Ilvo heti rauhanteon jälkeen ylennettiin korpraaliksi ja myöhemmin res.alikersantiksi.

Joutuessaan toukokuussa tilapäisesti hoitamaan pataljoonan talousaliupseerin tehtäviä, omak-sui Ilvo älykkäänä ja energisenä miehenä nopeasti tämän uuden alan, josta oli seurauksena, että hänet määrättiin pysyvästi tähän toimeen. Jälleen osoitti res.alikersantti Ilvo harvinaista kyvykkyyttä ja etevyyttä. Saipa hän nopeiden ja älykkäiden järjestelyjensä johdosta kiitosta ylempienkin huoltoportaiden taholta. Lyhyesti: res.alikersantti Ilvo on paras sotilas, jonka viime talvisen sodan yhteydessä tulin tuntemaan."

Kerrontaa jatkosodan tuoksinosta

Armas Ilvo kertoi minulle joitakin vuosia sitten sotakokemuksistaan kotitalossaan Simossa. Olin aikaisemmin maininnut hänelle, että oma isäni oli ollut jatkosodassa pioneerina Syvärillä. Tämä varmaankin sytytti hänet kaivamaan jatkosodan ajalta valokuvia, joita hän lahjoitti minulle. Valokuvat kertovat Äänislinna-Syväri välisen rautatien rakentamisesta hänen ollessaan pioneerijoukoissa.

Antamiensa kuvien alla on hänen kirjoittamiaan tekstejä: "Vuoden 1942 lopun ja 1943 alkupuolella rakennettiin kapearaiteinen rautatie Äänislinnan-Syväri asu-mattomien korprien kautta. Lähtö Pajusuon (Tokkari) asemalta. Pituus n. 80 km". Yhdessä kuvassa on teksti "vihkiäisjuna matkalla, ajankohta huhtikuun alkupäivä -43." Ja edelleen: "Vihkiäistilaisuudessa juhlivat linjan rakennuspataljoonan henkilökunta komentaja kapteeni E.I. Korhosen ja

apulaiskomentaja luutnantti Saariahon johdolla. Kutsuvieraana oli mm. majuri Tuompo." Yhdessä kuvassa ovat komentajat "rähinremmittömän", kuten Armas kirjoittaa, kersantti Ilvon kanssa. On myös mielenkiintoisia kuvia tulvien tuottamista haasteista: "Tukkia täynnä ollut Syväri tulvi ja katkaisi rakennetun rautatien usean kilometrin matkalta". Eräs kuva kertoo, että Armas on pelastautunut pioneerilautalla ja mainitsee "ker-rankin laivan päämiehenä".

poliisitarkastajalle kehotti hän sijoittumaan toistaiseksi tänne, sillä aina silloin tällöin ilmeni täälläkin ilmoituksia mahdollisista partisaaneista. En saanut myöhemminkään mitään komennusta Lappiin, johon oli varauduttu, vaan tehtäviä hoidettiin kotijalasta.”

”Kun sitten syksy 1944 koitti ja sotatoimien valmistelu suomalaisten ja saksalaisten välillä alkoi, sijaitsi asuntoni keskeisellä paikalla niin maantie- kuin rautatieliikennettäkin ajatellen. Me kaikki poliisit saimme kehotuksen pysyä virantoimituspaikalla sovittelemassa suomalaisten ja saksalaisten välistä mahdollisia riitaisuuksia. 1.10. jossain kello 6-7 maissa ilmestyi PST-tykki asuntoni nurkalle asemiin niin, että sen piippu osoitti rautatiesillalle päin. Sotilaita ilmaantui miltei joka solasta ja kaikesta huomasin, että nyt oltiin sodan jaloissa.”

”Joku saksalaisista sotilaita näytti kellostaan, että klo 11.15 Simojoen silta pum pum ja näytti, että ikkunat pois. Asuntoni oli evakuoitu niin tyhjäksi, että ei ollut kuin heteka, jokin jakkara ja pöytäpahanen. Sotilaiden käyttäytymisestä näki, että pian seuraisi tavallista suurempi paukku. Makasiin asuinrakennuksen korkean kivijalan suojassa ja tirkistelin sillalle päin. Sitten kuului valtava räjähdys. Hävitystyö jatkui niin kauan, että vasta illalla viimeiset saksalaiset sotilaat lähtivät maanteitse Simonkylälle päin ja toiset rautatie-tä pitkin räjäyttellen kiskoja ja siltoja mennessään.” Lapin sodan saksalaisaalto oli pyyhkäissyt Armas Ilvon virkareviirin yli – jälleenrakennuksen aika alkoi välittömästi.

Lapin sodan aikaisia tunteja

Armas Ilvo kirjoittaa v. 1992 lehtisessään, Simon kolme kohtalon päivää 29.9.-1.10.1944, ” Se, että olin täällä Simossa ns. saksalais-syksyn aikana, johtui siitä, että olin poliisin kirjoissa ja sijoitettuna Syvärille tarkemmin sanottuna Tokkari-nimiselle seudulle. Heinäkuussa 22.7.1943 saapui päämajaan radiosanoma, jossa minut määrättiin ilmoittautumaan ensitilassa Lapin lääninhallitukseen. Se taas johtui siitä, että partisaanihyökkäykset täällä pohjoisessa olivat alkaneet käymään kotirintamalla ylivoimaisiksi ja sen vuoksi kaikki armeijassa olevat Lapin poliisit lomautettiin siviilisuojelutehtäviin. Ilmoittauduttuani silloiselle

Tunnelman tahdittaja ja ihailtava esimerkki

Tapasin kiltaveli Armas Ilvon ensimmäisen kerran huhtikuussa 2006 Pohjan Prikaatin killan Kilpisjärven matkalla. Me kiltalaiset olimme järjestäytyneet kolmen valtakunnan rajapyykin tuntumaan pariviiniin. Auringonpaiste hemmotteli meitä ja n. 300 vierasta. Lippu oli nostettu rajapyykille salkoon sen kunniaksi, että tasan 61 vuotta aikaisemmin Suomi oli irtaantunut toisesta maailmansodasta viimeisen saksalaisen poistuttua maakamaraltamme.

Juhlan herkin hetki oli lähestymässä. ”Hoivatkaa kohta poissa on veljet”, Veteraanin iltahuuto Armas Ilvon laulamana tuossa ympäristössä on yksi sykähdyttävimmistä kokemuksista, jonka me monet olemme saaneet kokea. Vieressäni seissyt kiltaveli lausui hiljaisen hartaasti – jaa a, taas joutuu itkemään – ja niinhän siinä kävi. Armas sai joukkojen kyynleet silmiin Kilpisjärvellä kaikkiaan 11 kertaa. Vapaudenristin ritarin, kunnioitetun veteraanin laulua ja luontevaa esiintymistä tulemme kaipaamaan vielä pitkään.

Elokuussa samana vuonna Jääkäriprikaatin valatilaisuutta Kempeleessä edelsi kaksi päivää kestänyt 180 kilometrin polkupyörämarssi Lapin tunturialueella. Olin saanut prikaatin esikuntapäällikkö Raimo Sevonilta tehtävän koota marssille mukaan reserviläisosaston. Kaikkiaan valamarssille meitä reserviläisiä osallistui tusinan verran, niin parikymppisiä reservin vänrikeitä kuin yli 50 vuotiaita konkareitakin. Vierasjoukon ”tähti” oli 86 vuotias sotaveteraani, ylikersantti Armas Ilvo. Veteraanien maastohiihdon 12 kertainen maailmanmestari kiersi koko rankan lenkin polkupyörällä muiden mukana.

Eikä siinä kaikki, ensimmäisen päivän 105 km taival kohti Pyhänturua oli todella raskas. Nuoret vänriket vetivät osastoa vauhdilla. Esitimme illalla kainosti veteraanillemme, josko hän ottaisi osastomme vetovastuun seuraavana päivänä. Ajatuksissamme oli rauhallisempi meno. Omana osastona meillä oli mahdollista säädellä vauhtiamme jonkin verran pääjoukoista poiketen. Mutta arviomme ajautui hakoteille aamun ensimmäisellä mäkiosuudella – veteraanin vetämä vauhti kiihtyi. Marsiin osallistui lähes 700 alokasta ja vain yhdeksän alokasta joutui jättämään kesken. Luku on todella pieni. Marssin päätyttyä saimme tietää, että moni alokas oli jaksanut marssin loppuun asti, koska oli saanut tietää, että veteraanikin jaksoi. Samoin totesi muutamat meistä reserviläisistä – esimerkin voimaa tämäkin.

Kunnioitettu veteraani Armas Ilvo muistetaan varmasti koko kansan keskuudessa hänen laulaessaan pari vuotta sitten itse-

näisyyspäivän vastaanotolla presidentti Sauli Niinistöille ja rouva Jenni Haukiolle ”Veteraanin iltahuudon”. Myös presidenttillemme tuli kyynel silmään tuossa tilanteessa. Viimeisin julkinen esiintyminen Armas Ilvolla oli vuosi sitten Oulussa 27.4.2016 järjestetyssä kansallisen veteraanipäivän juhlassa, missä hän lauloi tuon tutun laulun Ouluhallin juhlayleisölle. Tasavallan presidentti oli puolisoineen mukana tässä juhlassa. Kansallinen veteraanijuhla televisioitiin ja lähetettiin suorana lähetyksenä. Uskon, että kotitelevisioiden äärellä monet silmät kostuivat kyynelistä.

Kunnioitettu veteraani, kiltaveli Armas Ilvo siirtyi viimeiseen iltahuutoon 11.01.2017 Simossa ja hänet haudattiin kotikuntansa Simon hautausmaahan multiin 4.2.2017. Hän oli jäsenenä Pohjan Jääkärikillassa ja Pohjan Pioneerikillassa.

”Hoivatkaa, kohta poissa on veljet, muistakaa, heille kallis ol’maa. Kertokaa lasten lapsille lauluin, himmetä ei muistot koskaan saa!”

Kari Ahokas
Pohjan Jääkärikillan puheenjohtaja,
Pohjan Pioneerikillan jäsen

Jääkäriprikaatin komentajan tehtävienvaihtoparaati

Everstiluutnantti **Jyrki Kaisanlahti** vastaanotti Jääkäriprikaatin komentajan tehtävät 12.5.2017 tehtävienvaihtoparaatissa Sodankylän varuskunnassa. Puolustusvoimain lippujuhlan päivänä 4.6.2017 everstiksi ylennetty Jyrki Kaisanlahti aloitti Jääkäriprikaatin komentajan tehtävissä 1.6.2017.

Katselmuksen suorittivat Maavoimien komentaja kenraaliluutnantti Seppo Toivonen, eversti Antti Lehtisalo, everstiluutnantti Jyrki Kaisanlahti ja everstiluutnantti Reima Vanhanen.

Sotavahinkosäätiö tutustui Jääkäriprikaatin toimintaan 21.–22.3.2017.

Venäjä suoritti monikansallisen ETYJ:n Wienin asiakirjan 2011 mukaisen luottamusta ja turvallisuutta lisäävän tarkastuksen Jääkäriprikaatissa 31.5.2017.

Arktinen seminaari järjestettiin Jääkäriprikaatissa 2.–5.5.2017.

Savukosken kunnan edustajat vierailivat Jääkäriprikaatissa.

Prikaatikenraali Markku Myllykangas vieraili Jääkäriprikaatissa 5.-6.4.2017.

Intti tutuksi Jääkäriprikaatissa

Jääkäriprikaati jatkaa Intti tutuksi -kampanjan toteuttamista Lapin maakunnassa järjestämällä koululaisvierailuja Sodankylän ja Rovaniemen varuskunnissa sekä vieraillemalla kouluissa esittelemässä varusmieskoulutusta. Kampanja jatkuu vuoteen 2020 saakka.

Tämän vuoden ensimmäinen joukko-osastovierailu järjestettiin Sodankylän varuskunnassa tiistaina 2. toukokuuta. Jääkäriprikaatin varusmieskoulutukseen Sodankylässä tutustui noin 150 koululaista.

Toinen joukko-osastovierailu järjestettiin Rovaniemen varuskunnassa Lapin lennoston järjestämän Ilmailusta ammatti -tapahtuman yhteydessä perjantaina 12. toukokuuta.

Arctic Design MISH MASH -päivä Jääkäriprikaatissa

Rovaniemellä 20.2.2017 alkanut Arctic Design Week jalkautui Jääkäriprikaatiin Sodankylän varuskuntaan perjantaina 24.2.2017. Puolustusvoimat tuki Arctic Design Week -tapahtumaa mahdollistamalla seminaarin pitämisen Jääkäriprikaatissa. Arctic Design Week kokosi arkkitehtuurin, muotoilun ja taiteen kotimaisia ja ulkomaisia huippuja yhteisiin työpajoihin, keskustelutilaisuuksiin, luennoille ja näyttelyihin. Sodankylässä vierailleet yli sata tapahtumaan osallistujaa saivat ylleen puolustusvoimien lumipuvut. Vieraille esiteltiin Jääkäriprikaatin arktista osaamista ja työpajat ja keskustelut järjestettiin panssarivaunuhallissa ja maastossa nuotiolla.

Talvisodan päättymisen muistopäivä 13.3.2017

Sodankylässä laskettiin seppele Talvisotaan lähteneiden muistomerkeille rauhantulon hetkellä klo 11.00 ja muistotilaisuus järjestettiin Hannuksenrannan palvelutalossa. Myös Rovaniemellä muisteltiin talvisodan päättymistä veteraanien kanssa Veljeskodissa järjestetyssä kahvitilaisuudessa.

Avoimet ovet -tapahtuma ja Lapin jääkäripataljoonassa palveluksen aloittaneiden varusmiesten läheisten vierailupäivä järjestettiin sunnuntaina 9. heinäkuuta Sodankylän varuskunnassa.

Kaukopartiomarssi 6.–11.7.2017

| Teksti: Väepeli Timo Kallio

Jääkäriprikaatin joukkoyksikkö Lapin jääkäripataljoona kunnioitti veteraanien perintöä tutustumalla jatkosodan taistelupaikkoihin valmiusyksikön suorittamalla kaukopartiomarssilla 6.–11.7.2017 Savukoski – Kairijoki – Tuntsa välisellä alueella. Vaativan jalkamarssin päämääränä oli kehittää henkilökunnan ja varusmiesten fyysistä kuntoa ja johtamistaitoa.

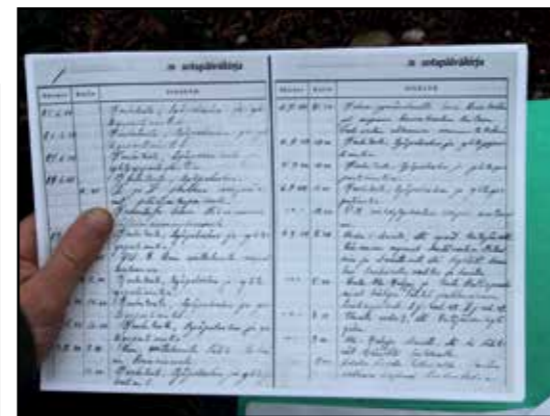
6.7. Saunakankaan varuskunnassa, joka toimi Er.Os. Saun tukikohtana.

7.7. Seitajärvellä luennoi Veikko Erkkilä.

1944 tapahtumissa paikalla ollut Sirkka Lakela oli kunnivieraanamme.

Marssittiin sotapäiväkirjan mukaan.

Paikalla seppeleen laskussa olivat: Kenraali Pentti Airio, Savukosken veteraanijyhdistyksen puheenjohtaja Tuomo Kilpimaa, ja vanha savottamies Aimo Kakkinen.

Takaa-ajo alkaa! Yksikköviiri kärkeen!

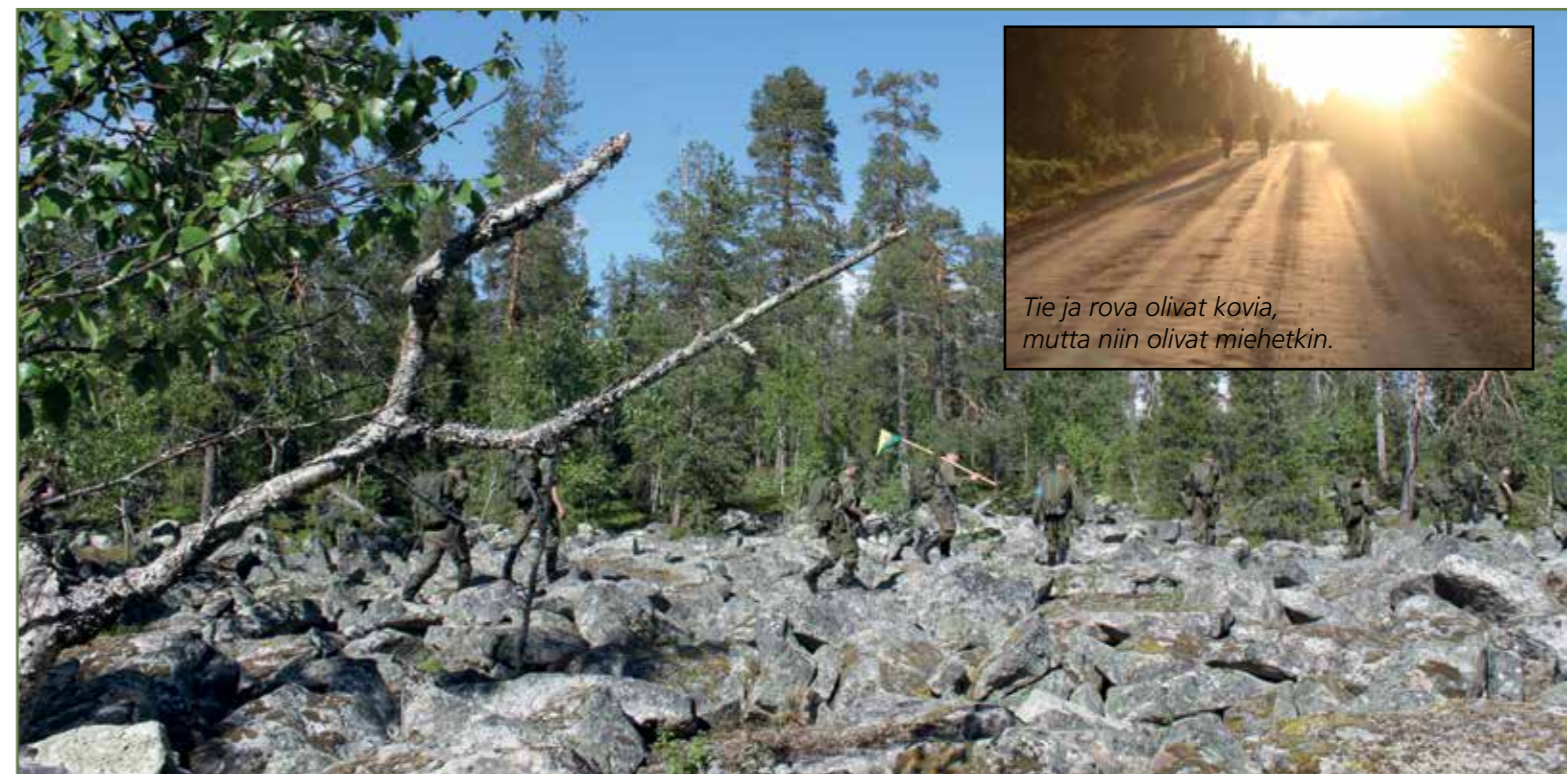
Seitajärven tapahtumat selvitettiin perinpohjin.

Vintilänkairan pottukämpällä. Myös Moskusta puhuttiin.

Siviilien tappopaikka veti miehet hiljaiseksi.

Tie ja rova olivat kovia, mutta niin olivat miehetkin.

Rajan vanha jermu Pertti Kallio esitteli Er.Os. Saun käyttämiä varusteita.

Kemijoki ylitettiin Kynsikoskelta partisaanien reittiä.

Sotatunturin maisemissa.

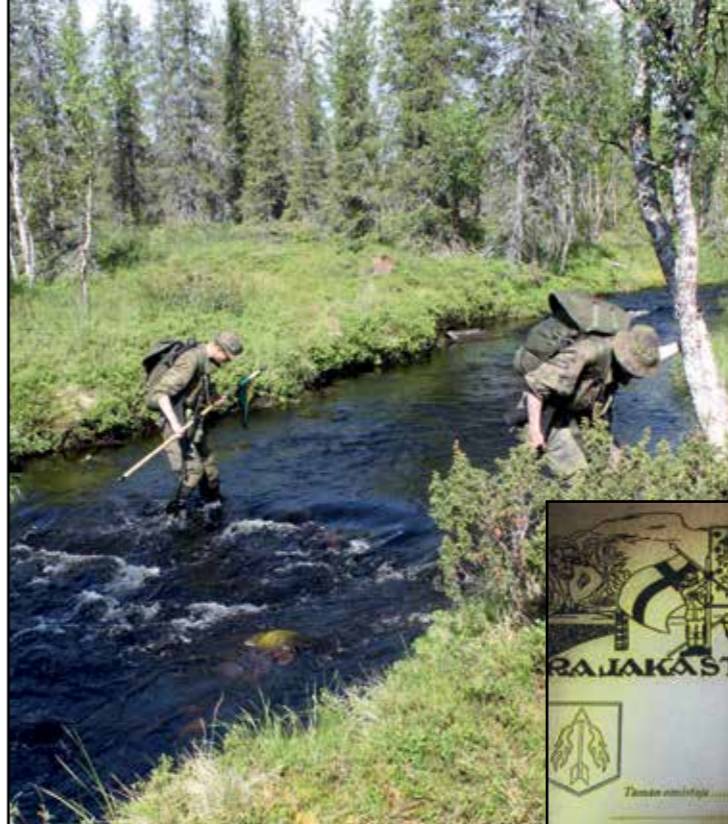

"Sähkötulilla"

Kaveria ei jätetä.
"Henki hyvä,
kunto kova."

Löytyihän sieltä partisaanien tukikohta.
Vanhan savottamies Kakkisen ohje: "Valkoiselta kiveltä oikealle, siitä se löyty."

130 km jälkeen Ollilan sisarusten ja sotamies Niirasen murhapaikalla luennoi Lapin sotavainajien muiston vaalimisyhdistyksen puheenjohtaja Pekka Moilanen.

Marssin aikana myös koulutettiin esimerkiksi harhauttaminen, jäljestäminen...

Rajakasteen puheen pitäjänä everstiluutnantti Ari Mure ja kunniavieraana jääkäriprikaatin kunniajääkäri sotaveteraani Kauno Laine.

Joukkueet harhauttamassa 20 km matkalla.

11.7. 150 km jälkeen rajakasteella Kuskoivalla.

Liikunta ja urheilu

| Teksti: Liikuntakasvatusupseeri kapteeni Jouni Puljujärvi

Jääkäriprikaati järjesti jälleen kerran onnistuneet hiihdon sotilaiden Suomenmestaruuskilpailut. Jääkäriprikaatilla oli kunnia järjestää toista talvea peräkkäin hiihdon sotilaiden Suomenmestaruuskilpailut. Kilpailujen johtajana toimi everstiluutnantti Reima Vanhanen.

Kilpailut onnistuivat odotetusti jälleen kerran hienosti lähes rutinoituneella koneistolla. Olosuhteet ja lappilainen kevättalvi näyttivät parastaan. Maaliskuun auringossa ja pienessä pakkassäässä ratkottiin hiihtolajien mestaruudet. Kommattivaaran hiihtostadionin vaativissa maastoissa kilpailtiin maastohiihdon ja ampumahiihdon mestaruuksista. Varuskunnan alueella kilpailtiin rynnäkökivääriampumahiihdon ja partiohiihdon herruuksista. Sekä uutena lajina kilpailtiin varusmiesten sotilassuksisarjan maastohiihtomestaruudesta.

Kilpailuissa Kainuun prikaati menestyi odotetusti parhaiten. Myös pienellä joukkueella taistellut Jääkäriprikaati menestyi hyvin sijoittuen yleismestaruuskilpailussa kolmanneksi heti Kainuun rajavartioston jälkeen. Henkilökohtais-takin menestystä tuli. Kersantti Arttu Salonen sijoittui kolmanneksi henkilökunnan yleisessä sarjassa rynnäkökivääriampumahiihdossa. Samassa lajissa sarjassa miehet yli 35-vuotta kapteeni Jaakko Jokela sijoittui hienosti toiseksi.

Jääkäriprikaatin omat kevätkauden kilpailut ja tulokset

Jääkäriprikaatissa kilpailtiin vuoden 2017 ensimmäisellä puoliskolla henkilökohtaisista sekä yksikkökohtaisista paremmuuksista hiihtolajeissa. Rynnäkökivääriampumahiihtokilpailu järjestettiin Sodankylässä. Kilpailut toimivat samalla harjoituskilpailuina hiihdon sotilaiden Suomenmestaruuskilpailuille. Kilpailujen järjestelyistä vastasi everstiluutnantti Reima Vanhasen kokoama kokenut henkilöstö. Partiohiihtokilpailu järjestettiin Rovaniemellä yliluutnantti Jari Tennon johdolla.

RK-ampumahiihto

Varusmiehet 6 km

1. Tykkimies Oskari Heinikoski 20:19,0 (2)
1. Tykkimies Tuomas Notko 22:28,9 (1)
3. Tykkimies Mauri Holopainen 25:09,0 (3)

Varusmiehet (sotilassuksi) 6km

1. Jääkäri Arttu Sieppi 33:49,5 (4)
2. Jääkäri Taneli Tepsa 34:45,8 (1)
3. Alikersantti Johannes Nissilä 35:46,9 (4)

Henkilökunta Yleinen 6 km

1. Kersantti Arttu Salonen 20:24,1 (1)
2. Kapteeni Jaakko Jokela 22:31,1 (3)
3. Luutnantti Otso Könönen 24:46,9 (2))

Henkilökunta Yli 50v 6 km

1. Yliluutnantti Kari Mähönen 24:35,5 (3)
2. Kapteeni Antti Kumpu 25:36,6 (4)

Naiset 6 km

1. Alikersantti Saila Murtola 36:29,8 (3)
2. Alikersantti Sisko Ojanperä 38:11,2 (3)

Joukkuekilpailu

1. Jääkärikomppania (Kersantti Arttu Salonen, jääkäri Oskari Löngqvist, jääkäri Juhani Pitkänen ja jääkäri Arttu Sieppi)
2. Tukikohtakomppania (Kapteeni Antti Kumpu, alikersantti Jukka Lapinoja, alikersantti Johannes Nissilä ja alikersantti Antti Kiviäho)
3. Jääkärikomppania (Luutnantti Antti Palokangas, jääkäri Taneli Tepsa, jääkäri Juuso Lampinen ja jääkäri Riku Laakkonen)

Partiohiihto

A-sarja 18 km

1. Jääkärikomppania 1 (Kersantti Arttu Salonen, jääkäri Oskari Löngqvist, jääkäri Jani Salmela ja jääkäri Arttu Sieppi)
2. Tukikomppania (Luutnantti Otso Könönen, alikersantti Niko Töllli, jääkäri Jaakko Ranta-Niku ja jääkäri Harri Hieta-nen)
3. Tukikohtakomppania (Kapteeni Antti Kumpu, alikersantti Jukka Lapinoja, alikersantti Johannes Nissilä ja alikersantti Antti Kiviäho)

B-sarja 12 km

1. 2. Ilmatorjuntapatteri 1 (Tykkimies Tuomas Notko, tykkimies Mauri Holopainen, tykkimies Markus Palola ja tykkimies Anton palomaa)
2. Jääkärikomppania 1 (Kokelas Taneli Haikara, jääkäri Jeremias Liukko, jääkäri Juhani Äijälä ja jääkäri Eero Pitkänen)
3. Jääkärikomppania 2 (Kokelas Mauri Kulmala, jääkäri Aleksi Ainassaari, jääkäri Aatu Hintsala ja jääkäri Riku Laakkonen)

C-sarja 18 km

1. Huoltokeskus (Kapteeni Teppo Lankila, yliluutnantti Juha Rantala, yliluutnantti Janne Mäenpää ja ylikersantti Antti Oikarinen)
2. Jääkäriprikaatin esikunta (Eversti Timo Mäki-Rautila, kapteeni Matti Tanninen, yliluutnantti Jarmo Salmi ja taloussuunnittelija Virpi Korpi)
3. Koulutusosasto (Kapteeni Juha Massinen, kapteeni Jaakko Härö, kapteeni Tapio Hoppula ja kapteeni Mikael Aikoi)

Terveitä aamuja ja virkeitä varusmiehiä

| Teksti: Liikuntakasvatusaliupseeri, ylikersantti Essi Fonselius

Sunnuntaiaamu on vasta aluil-laan, kun lumipukuiset varusmiehet marssivat reput selässä palloilukentälle. Pakkasmittari näyttää -13 ja taivas on kirkas. Tukikomppanian varusmiehet aloittavat päivänsä hankijalkapalottur-nauksella. Joukon mukana on pelaamassa myös heidän kouluttajansa, joka kannustaa omalla esimerkillään taistelemaan joukkueiden välisestä herruudesta.

Terveitä aamuja

Jääkäriprikaatissa, Sodankylän varuskunnassa, järjestettiin Terveitä aamuja -tapahtuma 19.2.2017. Päivän kokonaiskoordinoinnista vastasi koulutusosasto yhdessä jääkäritoimikunnan kanssa. Saapumiserien 2/16 ja 1/17 varusmiehille suunnattu tapahtuma toi virkistystä reilun viidensadan osallistujan palvelusarkeen. Hankijalkapalottur-nauksen lisäksi päivän ohjelmaan kuuluivat elämäntilanteen liittyvät luennot sekä mahdollisuus suorittaa hengenpelastusuintitesti. Yhteiskuntatieteiden maisteri, psykoterapeutti Satu Hoikka-Hietanen herätteli luennoillaan varusmiehiä ajankohtaisilla teemoillaan:

suurennuslasin alla olivat muun muassa päihteet, erilaiset riippuvuudet ja sosiaalinen media. Luentojen yhteydessä jääkäritoimikunta antoi tietoisun Filha ry:n organisoimasta Intti ilman tupakkaa ja nuuskaa -kampanjasta, jossa on mahdollisuus saada kukkaroon kahisevaa ja voittaa tuhat euroa.

Hankijalkapallopelit sujuivat hyvin ja varusmiehet olivat ladattu positiivisella vireellä. Ryhmähenki ja sen merkitys korostuivat päivän aikana. "Jokainen komppania jäi omalla tavallaan mieleen. Tukikomppania oli kilpailuhenkisin, Huoltokomppania pelasi taitopelejä ja 1. jääkärikomppania oli pelityyliään rajuin. 3. jääkärikomppaniassa kukoisti linjajylpeys", summaa alikersantti Joonas Kuusisto, joka toimii jääkäritoimikunnan puheenjohtajana. Jääkäritoimikunta palkitsi jokaisesta komppaniasta yhden turnauksessa ansioituneen ja reilua peliä pelanneen varusmiehen liikunta-aiheisella palkinnolla.

Onnistumisen elämyksiä koettiin myös veden äärellä, kun vapaaehtoiset osallistuivat hengenpelastusuintitettiin. Suoritukset olivat varsin onnistuneita, sillä uinnin

urheilumerkkejä myönnettiin jopa suurmestaruusluokkaan saakka.

Jääkäritoimikunnan rooli oli suuri Terveitä aamuja -tapahtumassa. Ohjelman suunnitteleminen, aikataulujen laatiminen sekä yhteistyö yksikköedustajien kanssa kehittivät organisointikykyä, vuorovaikutustaitoja sekä kokemusta tapahtuman järjestämisestä. "Oli palkitsevaa huomata, että tällainen iso tapahtuma sujui jouhevasti ja sai positiivista palautetta. Joukkuelajit ovat varusmiesten mieleen ja edistävät ryhmäytymistä", Kuusisto toteaa.

Vapaa-ajan liikuntaa

Varusmiehillä on monipuoliset mahdollisuudet harrastaa vapaa-ajan liikuntaa Sodankylän varuskunnassa. Jääkäritoimikunta vastaa varusmiesten liikuntakerhotoiminnasta. Liikuntakerhoja järjestetään muun muassa uinnin, palloilun, kuntosaliharjoittelun ja kehonhuollon merkeissä. Liikuntapäivät, joita järjestetään keskimäärin kaksi kertaa vuodessa, ovat erinomaisia näyttöpaikkoja jääkäritoimikunnan edustajille. Saapumiserän 2/17 liikuntatapahtuma järjestetään syksyllä.

Valmiusyksikkökoulutus

| Teksti ja kuvat: Everstiluutnantti Ari Mure, Jääkäriprikaatin koulutuspäällikkö, PSTK/ LAPJP/ JPR, saapumiserä II/90

Kylmä sota päättyi Neuvostoliiton romahtamiseen 1990-luvun taitteessa lopettaen samalla vuosikymmeniä jatkuneen idän ja lännen välisen kilpavarustelun. Tämän myötä moni Euroopan maa uskoi tai uskotteli viime vuosikymmenen lopulla, että sotilaalliset toimet eivät ole mahdollisia nykyisessä Euroopassa. Jugoslavian hajoamisodot vuosina 1991–2000 kuitattiin vanhan järjestyksen murtumisen kipuiluna. Eurooppalaisesta valtavirrasta poikkeavaa Suomen puolustusratkaisua asevelvollisuusarmeijoihin pidettiin laajasti aikansa eläneenä ja sotilaallisia uhkakuviamme menneisyyden haamuina. Kutsumattomat vihreät miehet Krimin niemimaalla keväällä 2014 ja taistelujen puhkeaminen itäisessä Ukrainassa pian sen jälkeen osoittivat kuitenkin, että poliittisiin kiistoihin voidaan hakea ratkaisua sotilaallisin keinoin myös 2000-luvun Euroopassa. Ne maat, jotka ehtivät merkittävästi laskea puo-

lustuskykyään, ovat nyt rakentamassa sitä takaisin.

Vaikka Suomea vastaan ei tällä hetkellä kohdistu sotilaallista uhkaa, panostetaan valmiuteen ja kykyyn vastata yllättävään tilanteeseen aiempaa enemmän. Valmiuden kehittäminen on vahva trendi tämän päivän Puolustusvoimissa. Ilma- ja Merivoimissa on pitkä perinne korkean valmiuden ylläpidosta. Puolustusvoimilla on kuitenkin tarve kehittää toimintavalmiutta ja sen joustavaa säätelyä myös maa-alueella. Osana Puolustusvoimien valmiuden kehittämistä Maavoimat aloitti varusmiesten valmiusyksikkökoulutuksen saapumiserästä 1/2017 alkaen.

Maavoimien palkatusta henkilöstöstä ja varusmiehistä muodotetut valmiusyksiköt ovat osa nykyaikaista ja kehittyvää kotimaan maapuolustusta ja Maavoimien joukkokokonaisuutta. Valmiusyksiköillä nostetaan Maavoimien suorituskykyä erityisesti sotilaallisen maapuolustuksen tehtävis-

sä. Valmiusyksiköitä voidaan käyttää normaalioloissa tapauskohtaisesti myös muiden viranomaisten tukemiseen kotimaan häiriötilanteissa tai muissa poikkeuksellisissa tapahtumissa, jotka vaativat laajaa viranomaisyhteistyötä.

Monipuolista koulutusta vaativiin taistelutehtäviin

Valmiusyksikkökoulutus antaa varusmiespalvelustaan suorittaville mahdollisuuden entistä monipuolisempaan koulutukseen ja vaativampiin tehtäviin. Koulutus aloitettiin tammikuussa 2017 kaikissa Maavoimien joukko-osastoissa Utin Jääkäriyrykmenttiä lukuun ottamatta. Ensimmäiset varusmiehet määrättiin valmiusyksikkökoulutukseen peruskoulutuskauden koulutusvalintojen yhteydessä soveltuvuuden ja halukkuuden perusteella.

Kaikkien valmiusyksikkökoulutukseen valittujen palvelusaika on 347 vuorokautta. Osa valitaan johtajakoulutukseen ja muut saavat

monipuolisen miehistökoulutuksen. Ensimmäiset 5,5 kuukautta valmiusyksikkökoulutuksessa eivät poikkea normaalista varusmieskoulutuksesta. Koulutus jakautuu perus-, erikois- ja joukkokoulutuskausiin, joiden aikana kukin saa koulutuksen omaan erityistehtäväänsä joukkotuotantoyoukkojen mukana. Valmiusyksikössä palvelustaan suorittavan asevelvollisen päivärahat ja lomaoikeus määräytyvät yleisten periaatteiden mukaisesti.

Varusmiespalveluksen jälkimäinen puolisko on varsinaista valmiusyksikkökoulutusta ja valmiusaikaa. Valmiusjakson aikana varusmiesten koulutusta ja osaamista laajennetaan. Kaikille varusmiehille koulutetaan muun muassa lisää asejärjestelmiä, johtamisvälineitä, kenttälääkintää, taistelua rakennetulla alueella, pimeätaistelua ja kohteiden suojaamista se-

Hyökkäys etenee ja tankit siirtyvät kärkeen.

Tiedustelijat jalkautuvat helikopterista.

Komentojoukkueen tulivoimaa, 12,7 mm ilmatorjuntakonekivääri.

Tarkka-ampujilla on aseistuksena 8,6 mm Tarkkuuskivääri 2000

kä toimintaa helikopterijoukkojen kanssa.

Jääkäriprikaatin valmiusyksikkö

Jääkäriprikaati on Maavoimien pohjoisin joukko-osasto, jossa valmiusyksikkökoulutuksessa korostuu toiminta arktisissa olosuhteissa sekä monipuolinen aselajien yhteistoiminta. Jääkärit harjoittelevat lisäksi mm. helikopterien kanssa. Koulutus valmiusyksikössä on monipuolista ja sekä henkisesti että fyysisesti vaativaa. Varusmiehet saavat vaativan selviytymiskoulutuksen, jossa punnitaan kunkin henkisiä ja fyysisiä voimavaroja. Perinteiset mutta vaatavuudeltaan totuttua kovemmat maastomarssit sisältyvät myös koulutukseen. Uutena elementtinä on tulossa monille ajoneuvokurssi esimerkiksi maas-

toskootterin, eli tutummin mönkijän tai loppuvuodesta moottorikelkan kanssa jne.

Jääkäriprikaatin valmiusyksikkö on monipuolinen ja aseistukseltaan erittäin tehokas yksikkö, jonka koulutustaso tarkastettiin RYS-KE 117 harjoituksessa. Mittavassa komppanian hyökkäysammunnassa yksikkö käytti kaikkea tulivoimaansa ja sen jälkeen se hioi taitojaan aselajien yhteistoiminnassa. Harjoittelu KASI-simulaattoreiden tukemana vahvisti yksikön kykyä toteuttaa sille suunnitellun kaltainen tehtävä. Viimeinen sinetti yksikön tarkastukselle oli Maavoimien komentajan tarkastus. Kenraaliluutnantti Seppo Toivonen isännöi samalla mittavaa ulkomaalaista sotilasjoukkoa, jonka edessä yksikkö osoitti taitonsa ja reippautensa. Koko harjoitukselle oli leimaa antavaa päällikön, henkilökunnan ja

varusmiesten sitoutuneisuus ja kova halu tehdä vastuksista välttämättä parhaansa. Jääkäriprikaatin valmiusyksikkö täytti asetetut vaatimukset ja aloitti valmiusvuoronsa 15.6.2017.

Koulutus on silti kesken, eikä yksikkö ole valmis. Jatkossa yksikkö tulee osallistumaan muiden valmiusyksiköiden tavoin Maavoimien normaaliin harjoitustoimintaan, viranomaisyhteistoimintaharjoituksiin sekä mahdollisuuksien mukaan kansainvälisiin harjoituksiin kotimaassa tai ulkomailla. Jääkäriprikaatilla on tiivis yhteistyö Pohjois-Ruotsissa sijaitsevan Norrbottenin rykmentin kanssa ja tähän toimintaa tullaan jatkossa kytkemään myös valmiusyksikön harjoittelu. Lopullisen sinettinsä valmiusyksikön koulutus saavuttaa vuoden lopulla niin sanotussa loppusodassa. Jääkäriprikaatin

valmiusyksikön kotiutuessa jouluun puolivälissä aloittavat valmiusvuoronsa heinäkuussa palvelukseen astuneet ja valmiusyksikköön päässeet varusmiehet. Näin saapumiserät vaihtuvat mutta valmius säilyy 24/7/365. Niiden reipshenkisten nuorten, joilla varusmiespalvelus on vielä käymättä, on hyvä tiedostaa, että valmiusyksikkökoulutusta katsotaan eduksi haudutuksessa kriisinhallintatehtäviin.

Raskasta tulivoimaa, 155mm kanuuna suora-ammunnassa Hautainmaassa.

Maasotakoulun perustason maavoimaopintojen talvikoulutusviikko Jääkäriprikaatissa

| Teksti: Kapteeni Mikael Aikio

Jääkäriprikaati järjesti ensimmäistä kertaa Maasotakoulun perustason maavoimaopintoja käyville aliupseereille talvikoulutusviikon 13.–17.3.2017. Viikon tavoitteena oli lisätä aliupseerien ammattitaitoa talviolosuhteissa vaadittavassa taistelutekniikassa, toimintakyvyn ylläpitämisessä ja henkilökohtaisissa selviytymistaidoissa. Kouluttajina toimivat Jääkäriprikaatin talvikouluttajat sekä kaksi Maasotakoulun kouluttajaa, jotka ovat suorittaneet Talvisodan-käynnin peruskurssin. Nyt oli en-

simmäinen kerta, kun oli mahdollisuus käyttää kouluttajia toisesta joukko-osastosta. Yhteistyö Jääkäriprikaatin ja Maasotakoulun välillä onnistui erinomaisesti.

Perusteet

Viikko alkoi maanantaiaamuna harjoituksen johtajan pitämällä talvikoulutusoppitunneilla, joissa käsiteltiin talvikoulutusta, johtamista, liikkumista ja suunnistamista talvella sekä kylmävammat ja niiden ehkäiseminen. Iltapäivän päätteeksi siirryttiin käytäntöön. Toiminta aloitettiin pukeutumisharjoituksella ja varustekehien pakkaamisella. Illan päätteeksi opeteltiin vielä kipinäraudan käyttö (firesteel). Tällä tavalla luotiin mahdollisuus siirtyä ulos heti tiistaiamusta.

Tiistaina ohjelmassa oli hiihto-harjoitus, ampumista sukset jalassa, tulentekoa ja jäällä liikkuminen sekä heikoista jäistä pelastautuminen. Suurimmalle osalle jäistä pe-

lastautuminen ja ampuminen sukset jalassa oli ensimmäinen kerta, myös hiihto-harjoitus tuli tarpeeseen pääosalle.

Keskiviikkona jatkettiin vielä hiihto-harjoituksia hiihdon taidoilla sekä ampumaradalla perehdyttiin Vesaisen testin ammutaan. Iltapäivällä pienen huolto- tauon jälkeen joukko siirtyi telakuorma-autoilla maastoitse Pittiövaaran päälle, jossa alkoi harjoituksen ns. sovellettu maastovaihe.

Maastoharjoitus

Pittiövaaran päällä ryhmät opetelivat teltan pystyttämistä syvään lumeen, lumipoteron tekemistä sekä keittopaikan rakentamisen. Olosuhteet harjoitteluun olivat loistavat. Pehmeää lunta oli noin metrin verran ja illan aikana nähtiin hieman revontuliakin, pakkasta oli sopivasti kymmenkunta astetta. Täällä oppilaille viimeistään selvisi, minkä takia suksia käytte-

tään Puolustusvoimissa - ilman niitä liikkuminen oli mahdotonta.

Aamulla herättiin kirkkaaseen auringonpaisteeseen. Ryhmät saivat tehtävän hiihtää ahkion kanssa muutaman kilometrin umpi-hangessa. He joutuivat suunnistamaan itse, mikä aiheuttikin osalle ryhmistä melkoisia ketunlenkkejä. Ryhmien siirtymistä tuettiin välillä hiihtohinauksella ja lopullinen tavoite oli Jääkäriprikaatin ampumarata.

Ampumaradalla aloitettiin Vesaisen testi, millä tarkastettiin joukon oppiminen viikon aiheissa. Testiin kuuluu ammunta sukset jalassa, "suunnistus", jään ylittäminen, hiihdon taitorata ja tulenteko sekä vedenkeittäminen pakin kanssa. Testissä on kaksi aikarajaa: "päällikköraja" on 30 minuuttia ja "diplomiraja" 40 tai 50 minuuttia. Diplomirajan ajat voi vaihdella olosuhteista riippuen. Harjoituksen johtaja tekee päätöksen, kumpaa aikarajaa käytetään. Tällä kertaa olosuhteet suosivat ja käytettiin 40 minuutin aikarajaa. Aamun hiihto taisi vaikuttaa joukon suorituskykyyn, koska ainoastaan yksi kykeni suorittamaan testin vaaditun 40 minuutin aikarajan alle. Toisaalta tunnin alittavia suorituksia tehtiin reilusti sekä kaikki jotka aloittivat testin, kykenivät sen myös suorittamaan loppuun.

Havaintoja

Talvikoulutusviikko oli varsin onnistunut harjoitus. Harjoitukseen käytössä ollut lyhyt aika, pakotti pitämään päivät melko tiiviinä ja suhteellisen pitkinä, mutta tästä huolimatta oppilailta saatu palaute oli erittäin positiivista. Muutama nosto kerätystä palautteesta:

– Sopivan tiukka setti lyhyessä ajassa, jää paljon hyvää kerrottavaa kurssilta sekä positiivisia kokemuksia ja oppeja jatkoon!

– Kokonaisuudessaan mielenkiintoinen ja opettava viikko.

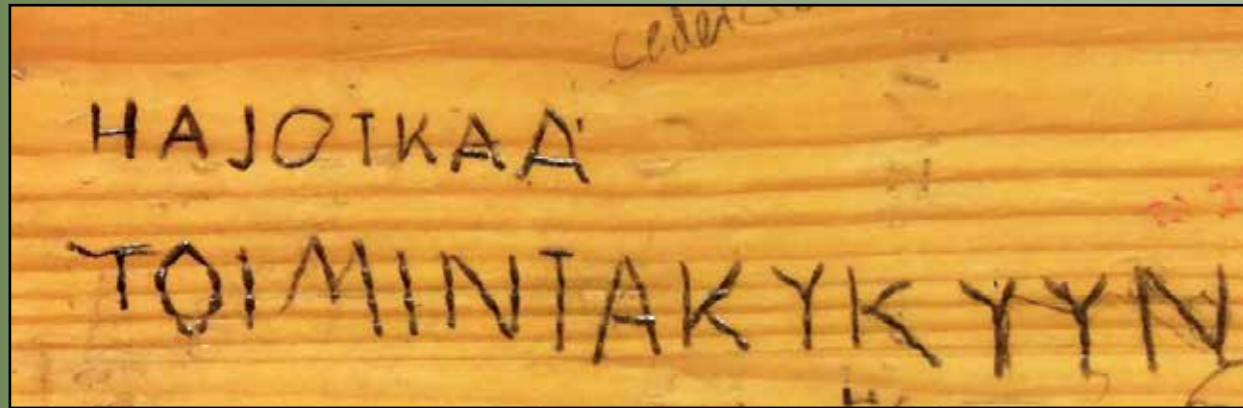
– Erinomainen paketti tällaisena ns. pikakurssina. Asiat opetettiin selkeästi, eikä kiirehditty hommasta toiseen. Kouluttajat ammattitaitoisia.

Toivottavasti harjoitus saa jatkoa tulevaisuudessa. Tämänkaltaiselle koulutukselle näyttää olevan selkeä tarve ainakin mukana olleiden aliupseerien mielestä. Yhteistyö Jääkäriprikaatin ja Maasotakoulun välillä toimii kitkattomasti ja hyvässä hengessä. Tästä on hyvä jatkaa talvikoulutuksen kehittämistä eteenpäin.

Toisenlaista toimintakykyä

| Teksti: Sotilaspastori Gamilla Huuhtanen

"Your primary weapon system is your brain; your secondary weapon system is your body. Every other weapon you can think of: knife, club, or firearm are useless without the first 2 systems in place."

Lainaus on uudistetusta, varusmiehille suunnatusta opetusmateriaalista. Itse pidän tästä ajatuksesta erittäin paljon, sillä nyt sotilas nähdään kokonaisuutena, ei koneena. Mutta erään kollegani kokemukset nuorten sielujen suhtautumisesta aiheeseen ovat olleet maan pinnalle palauttavia. Sillä tekstini kyljessä oleva kuva on hänen luokan pöytätasosta ottamansa, jota arka alokas ihmetteli papin ensimmäisellä oppitunnilla, kuunnellessaan ajatuksia toimintakyvystä. Edellinen saapumiserä oli siitä jo osansa saanut ja se näkyi.

Miten toimintakyvystä saadaan sitä kuuluisaa V-käyrää nostattava asia? Helposti. Jos opetan aihetta kalseassa auditoriossa, monotonisella äänelläni saarnaten, lienee turha odottaa sen kiinnostavan ketään. Kuka jaksaa uhrata ajatusta tieteelliselle jargonille, jota norsunluutornista jaellaan? Tai lukea kuivan puisevaa kirjoitusta mokomasta? Tarkistin vain, oletko jaksanut kahlata tekstini tähän saakka. Toimintakyvyn tulisi olla osa jokapäiväistä arkea: kokemuksia, havainnointia ja kehittymistä.

Olen pannut merkille sen liki uskonnollista kokemusta lähentelevän hetken, jolloin eräät tuttuuni huoltavat retkeilyvälineitään tai aseitaan. Ja monesti olen miettinyt paneutuvatko he samalla intohimolla myös oman henkisen jaksamisensa huoltoon? Epäilen. Me huollamme meille uskotun materiaalin ja muistaessamme joskus jopa kehomme, mutta aivomme jäävät rikollisen vähälle huomiolle. Siis se perusta, jolle koko jaksamisemme ja siten toimintakykymme perustuu, unohtuu kokonaan.

Ettisen toimintakyvyn guruna huolestuisin, jos en istuisi tässä samassa veneessä. Se, mitä olen ylikuormittaneilla aivoillani aiheesta ymmärtänyt, on se, että tälle harmaalle elimelle tulee olla armollinen. Aivojen, siis mielemmme hoitaminen on helppoa: jokainen tietää sen, mistä hän tulee hyvälle mielelle. Siihen emme guruja tai elämäntapa konsultteja kaipaa. Tarvitsemme vain jonkun pysäyttämään kiireemme, jotta huomaamme tämän tarpeen.

Mitä siis otsikon peräänkuuluttama toisenlainen toimintakyky on? Rohkeutta nauttia. Olla oma itsensä, lakata suorittamasta elämänsä. Siksi lopetan suuren persoonan, Nikke Pärmin sanoihin tästä aiheesta: "Duoda duoda, veli hyvä, jos puhelisin kuin doiset, en olisi minä, mudda kun puhun niin kuin puhun, niin minä olen minä."

PVmoodle ja Digitaalinen kasarmi

| Teksti: Ylikersantti Asta Alioravainen

Sähköiset järjestelmät ovat osa nykyaikaisen yhteiskuntamme toimintoja. Myös Puolustusvoimat on kehittänyt sähköisiä järjestelmiään viime vuosina. Varusmiehiä koskettava Pvmoodle -verkko-oppimisympäristön pilotointi on ollut Jääkäriprikaatissa läsnä noin kolmen vuoden ajan. Moodle -oppimisympäristöt ovat käytössä useissa korkeakouluissa ympäri maailman, myös Maanpuolustuskorkeakoulussa jo pitempään.

Digitaalinen kasarmi -projekti sai alkunsa vuonna 2014. Tavoitteena oli vahvistaa yleistä asevelvollisuutta nykyaikaistamalla puolustusvoimien ja asevelvollisten välistä asiointia ja vuorovaikutusta sekä tukea varusmiespalvelusaikaa nykyaikaisilla sähköisillä palveluilla. Lisäksi projektissa oli tavoitteena tehostaa perusyksikössä suunnattua sisäistä viestintää ja tiedottamista sekä henkilöstön hallintaa nykyaikaisin menetelmin.

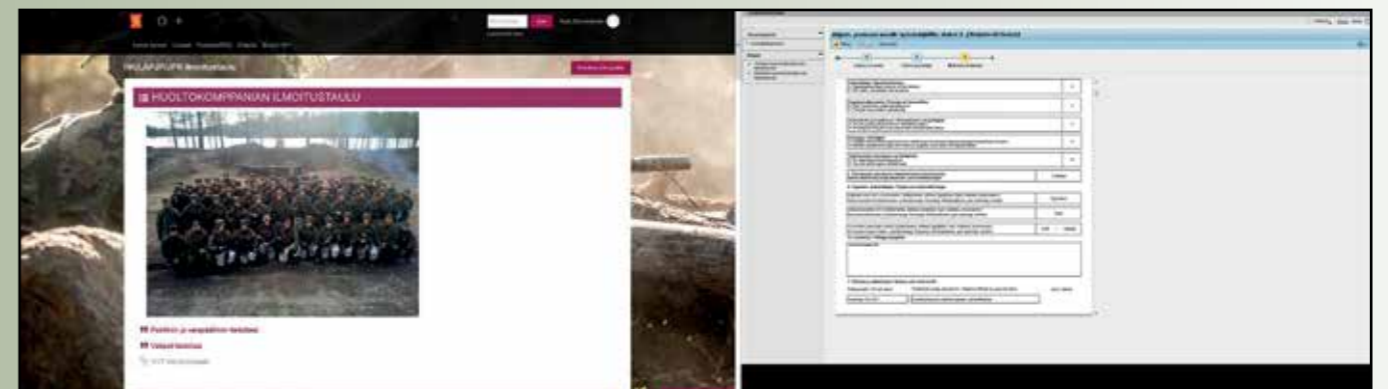
Jääkäriprikaatissa Pvmoodle otettiin käyttöön ensi kerran saapumiserälle 2/15. Yksikkönä oli 1. Jääkärikomppania, tällöin ensimmäiset varusmiehet pääsivät antamaan palautettaan sovelluksesta. Pvmoodle sovellusten myötä myös Wifi -yhteyksien tuominen varuskunnan kasarmeille tuli ajankohtaiseksi. Vuoden 2015 tavoite oli saada tarvittava laitteisto sekä verkkoyhteydet toteuttamista varten, testata toimintatavat ja käyt-

töohjeet ja ohjeistaa sisällön tuottaminen. Vuonna 2016 pilotointia jatkettiin osin samoilla tavoitteilla, mutta valtakunnallista käyttöön ottoa silmällä pitäen. Ohjeet toiminnasta ja tavoista kehittyivät ja Pvmoodlea päivitettiin vastaamaan varusmiesten ja henkilökunnan tarpeita. Tänä vuonna Jääkäriprikaati aloitti Huoltokompaniasa Pvmoodlen kokonaisvaltaisen käytön. Varusmiehet ovat käyttäneet sähköisiä järjestelmiä lähes syntymästään asti ja heille käyttö on helppoa. Kevään aikana henkilökunta sai lisäkoulutusta ja tavoitteena Jääkäriprikaatissa on siirtyä jokaisessa yksikössä kokonaisvaltaiseen käyttöön 2/17 -saapumisestä alkaen.

Pvmoodlen käyttö on yhteistyötä henkilökunnan ja varusmiesten välillä. Varusmiehelle se tarkoittaa tiedon saamista ja asioiden hoitoa myös virka-ajan ulkopuolella. Käytännön esimerkkinä loma-anomus, joka sähköisesti jätetään järjestelmään ja jonka henkilökunta poimii ja käsittelee. Konekirjoitettu loma-anomus ei jätä tulokinnan varaa eikä katoa matkalla. Käsittely on nopeaa ja varusmies saa päätöksen sähköpostiinsa.

Pvmoodle palvelua käytetään ensisijaisesti varusmiehen omalla mobiili -laitteella sekä internetin välityksellä. Varusmiehen on muun muassa mahdollista anoa lomansa sähköisesti sekä kirjata vahinkotapahtumansa sähköisesti.

Tämä toiminnan helppous nähtiin perusyksikön kuormaa vähentävänä asiana sekä varusmiehen osalta helpompina toimintana, koska järjestelmää voi käyttää missä tahansa ja milloin tahansa. Yksikön virka-aika ei rajoita varusmiehen palveluita ja tiedonsaanti vähentää asiointia henkilökunnan toimistoissa. Kuitenkin osa asioista tulee aina olemaan sen luonteisia, että varusmiehen on ne kasvotusten hoidettava. Tärkeää on muistaa, että ihmiset hoitavat ihmisten asioita ja joskus sähköisiin järjestelmiin on vaikea kirjoittaa tuntojaan.

Virtual Battlespace 3 - Näkökulmia uuteen järjestelmään liittyen

| Teksti: Kapteeni Jarmo Sverloff

Johdanto simulaattoriavusteiseen koulutukseen

Simulaattoreiden käyttämisellä koulutuksessa on monia etuja. Simulaattoreiden avulla voidaan taata turvallinen oppimisympäristö, halpita oppimistapahtuman vaikeustasoa, toteuttaa runsaampi määrä toistoja kuin olisi mahdollista toteuttaa todellisessa maailmassa. Simulaattoreilla saavutetaan kustannussäästöjä, muun muassa ampumatarvikkeiden, työajan sekä polttoaineen säästyessä.

Huonosti suunnitellulla tai toteutetulla simulaattorilla voi olla päin vastaisia tuloksia oppimisen kannalta. Huonosti johdettu simulaatio voi opettaa joukolle vääriä toimintatapoja, joiden pois oppiminen voi olla hyvinkin vaikeaa.

Simulaattorijärjestelmän käyttäminen ei ole kuitenkaan itse tarkoitus. Taisteluharjoitus paukupatruunoilla, tai ilman niitä, on taistelutilanteen simulointia koulutettavalle joukolle. Simulaattorijärjestelmät ovat ainoastaan työkalu tavoitteen saavuttamiseen. Ne tukevat koulutuksen toteutusta, eivät kouluta - se on kouluttajan tehtävä.

Virtuaalinen koulutusympäristö ja VBS3

VBS3 on Bohemia Interactive Simulationsin kehittämä ammattilaiskäyttöön tarkoitettu simulaattorihjelma, jossa koulutettavat henkilöt ohjaavat sotilashahmoa. Tämä hahmo puolestaan operoi

eri-laisia aseita, ajoneuvoja ja laitteita. Simulaattorissa voi esiintyä sekä ihmisen, että tekoälyn ohjaimia satureita, omia, siviilejä ja vihollisen joukkoja. Yhteneväisyydet esimerkiksi kaupalliseen Counter Strike peliin ovat suuret.

Miten siis pelaamalla tietokonepeliä voi oppia sotilaan taitoja? Ihan kaikkeen yksittäinen järjestelmä ei sovellukaan. Virtuaalinen koulutusympäristö on yksi työkalu, jonka käyttö meidän koulutuksen kanssa tekemisessä olevien on opeteltava aivan vastaavalla tavalla kuin aikanaan BT46- tai TASI -laitteiston käyttö.

VBS3 -järjestelmässä vihollisen panssarivaunut eivät ole kuorma-autoja, vaan ne ovat tiedustelijalle tunnistettavissa tähytyspajilla.

kalta. Tulenjohtaja voi tilata epäsuoraa tulta, käyttöönsä annetulta tuliyksiköltä ja tarvittaessa korjata tulta, jopa mitata etäisyyden iske-miin. Jääkäreiden hyökkäyksessä tutulla lähiharjoitusalueella voi olla mukana realistinen vihollinen raivaus- ja siltapanssareineen, helikoptereiden tukemana, sen sijaan että oppilaat ja pari telakuorma-autoa kuvaisivat mekanisoitua joukkoa.

Kouluttaja voi kontrolloida tilannetta omalta päätteeltään jatkuvasti. Kouluttaja voi keskeyttää suorituksen painamalla "pause"-näppäintä, antaa palautteen ja käynnistää simulaation uudelleen, joko samasta kohdasta tai kokonaan alusta. Simulaatio tallentuu AAR -ohjelmaan, josta sitä voidaan tarkastella myöhemmin uudelleen.

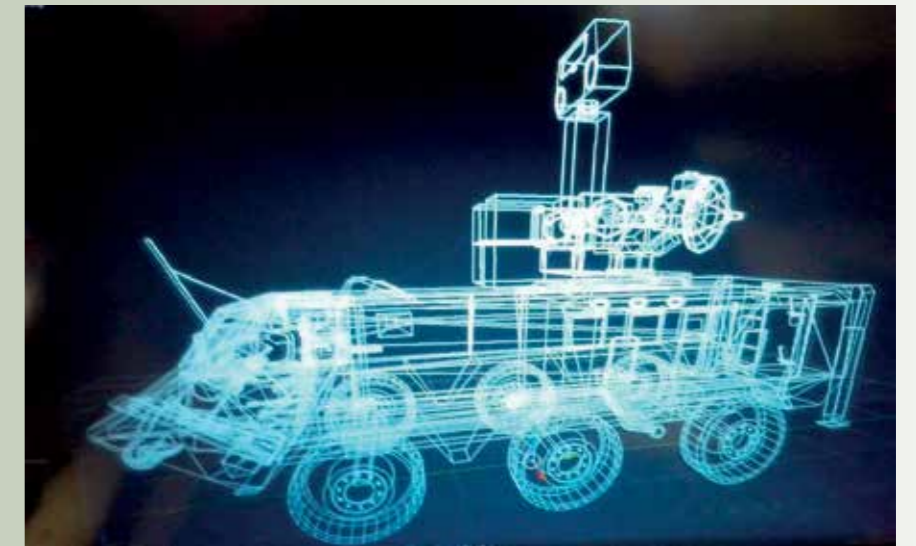
Käyttökokemukset ja -tarve ohjaavat

VBS -järjestelmän käyttämisestä varusmieskoulutuksessa ei ole vielä juurikaan käytännön kokemuksia. Rovaniemellä on tähän mennessä keskitytty pääasiassa henkilökunnan kouluttamiseen järjestelmän käytössä. Varusmiesten osalta lähinnä sotilaspoliisit ovat käyttäneet järjestelmää. Käyttöä on rajoittanut osaamisen lisäksi oman ilmatorjuntakaluston puuttuminen toistaiseksi.

Kokemus ja kouluttajahenkilöstön kokemukset tulevat osoittamaan, mihin VBS parhaiten soveltuu juuri meidän prikaatissamme. Virtuaalisimulaattorilla ei ole tarkoitus korvata varsinaista maastossa tapahtuvaa harjoittelua. Tavoitteena on syventää oppimista menemällä aikaisemmin käytäntöön ja soveltamalla jo opittuja asioita turvallisesti luokassa. Annan seuraavaksi kaksi esimerkkiä siitä, miten järjestelmää voisi käyttää koulutuksessa.

Ilmasuojaan ajo:

Kouluttaja piirtää taululle samalla sanallisesti kertoen toiminnan. Ennen skenaarion käynnistymistä annetaan marssikäsky. Itse skenaariossa ajoneuvot ovat valmiiksi uralla oikeilla marssietäisyyksillä.

Ilmasuojaan ajo toteutetaan aluksi joukon ollessa paikallaan. Kouluttaja pysäyttää skenaarion sopivaksi katsomaansa paikkaan ja antaa palautteen joukolleen ja lataa skenaarion alusta. Osaamisen kehittyessä ilmasuojaan ajo toteutetaan liikkeestä ja siihen liitetään il-mavihollisen ylilento ja tarvittaessa omasuoja ilma-ammunta.

Jääkäriryhmän puolustustaitelu:

Toteutetaan ryhmäammuntoja seuraavalla viikolla tai vastaavan tyyppisen tiukassa kontrollissa toteutetun perusteharjoituksen jälkeen. Tavoitteena on, että joukolla on jo valmiiksi olemassa olevat perusteet opetettavaan asiaan liittyen ja simulaation avulla toteutetaan sovellettu harjoitus. Ennen skenaarion käynnistymistä ryhmänjohtajille on annettu selkeä käsky ja tehtävä puolustukseen ryhtymisestä nopeassa tilanteessa. Ryhtyminen toteutetaan, kuten se tehtäisiin maastossakin.

Ryhtymisen jälkeen joukkoa vastaan hyökkää muu joukkue joukkueenjohtajan johdolla mekanisoidun joukkueen kokoonpanossa. Tavoitteena on antaa puolustavalle joukolle toiminnan vapaus ja kannustaa oma-aloitteisesti soveltamaan oppimiaan asioita. Joukkueen kouluttajan tehtävänä on valvoa koulutustapahtumaa, ohjata ja antaa palautetta koulutettavalle joukolle.

Huomioita ja havaintoja

Valtakunnalliset käyttökokemukset tukevat niitä näkemyksiä, jotka minulle virtuaalisesta koulutusympäristöstä ovat koulutuksen perusteella muodostuneet. Maastossa liikkumaan oppii parhaiten liikkumalla maastossa, ei suinkaan luokassa naputteleamalla WASD-näppäimiä. Simulaattori antaa palautetta tehdyistä päätöksistä ja ratkaisuista. Menemällä avoimen kumpareen korkeimmalle kohdalle tuhoamaan vaunua, tuhoutuu itse. Käskemällä ryhmän ylittämään avoimen maastonkohdan ilman tukea, voi menettää ryhmän.

Ensivaikutelman perusteella uskon, että VBS kykenee tehostamaan ryhmä- joukkueen taitelutekniikan harjoittelua. Yksittäisen taistelijan taitojen opettamiseen uskon merkityksen olevan olematon. Karjalan Prikaatissa järjestelmällä on jopa tehty opetusvideo havainnollistamaan komppanian maahanlaskun toteuttamista.

Edellä esitetyt esimerkit VBS-koulutuksista ovat ainoastaan kirjoittajan omia, rajalliseen käyttökokemukseen perustuvia ideoita. Kuten edellä on mainittu, on varsinaisilla kouluttajilla nyt innovatiivisuuden paikka. Jääkäriprikaatissa on nyt uusi työkalu - ja tehtävätaktiikan periaattein, nyt tulee käyttää sitä mahdollisimman tehokkaasti tavoitteiden saavuttamiseksi.

Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston kuulumisia

| Teksti: Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston komentaja, everstiluutnantti Petri Sipilä

Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston saapumiserän 117 peruskoulutuskauden taistelu- ja ampumaharjoitus toteutettiin Sarriojärvellä 6.–12.2.2017. Harjoituksen päämääränä oli harjoituttaa Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston varusmiehiä taistelu- ja ampumakoulutuksen perusteis-

Hyökkäysammunnassa.

sa ja toteuttaa turvallisesti peruskoulutuskaudelle asetetun osaamistason mukaiset taisteluumunnat sekä varmistaa yksittäisen taistelijan peruskoulutuskaudelle asetettujen vaatimusten saavuttaminen taistelukoulutuksen osalta. Saapumiserän 2/16 sotilaspoliisijoukkue ampui samassa harjoituksessa loppuammuntansa.

Harjoituksessa ammuttiin perusyksiköittäin kuuden päivän aikana taistelijaparin puolustusammunta valoisalla ja pimeällä, taistelijaparin ja partion hyökkäysammunta, sisäpiippuammunnat kevyellä kertasingolla sekä yksittäisen panoksen räjäytysharjoitus. Lisäksi harjoiteltiin taistelijan perustaitoja ja talvitaitoja. Harjoitus oli erittäin vaativa alokkaille pimeän, kylmän sään ja tiiviin ohjelman vuoksi.

Patteriston komentaja vaihtui hyvin nopealla aikataululla huhtikuussa. Tehtävään määräykset tulivat kaksi viikkoa ennen vaihtopäivää 1.4.2017. Everstiluutnantti Salonen siirtyi Pääesikuntaan operatiiviselle osastolle ja seuraajaksi määrättiin majuri Petri Sipilä Maanpuolustuskorkeakoululta. Vuosilomien vuoksi perehdytys ja vaihtoparaati järjestettiin 11.–13.4. Paraati saatiin järjestettyä hyvissä olosuhteissa Rovaniemen varuskunnan koulutuskentällä.

Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston saapumiserän 1/17 taisteluharjoitus toteutettiin 18.–21.4.2017 varuskunnan lähiharjoitusalueilla ja Rovajärven alueella. Harjoituksen päämääränä oli kouluttaa harjoitukseen osallistuville joukoille joukkotuotannon mukaisen taistelutoiminnan perusteet. Joukkotuotantosuunnitelman mukaisesti harjoitukseen osallistuvat keväällä ilmatorjuntaohjuspatteri (90M), ilmatorjuntatutkajaos (87M) ja ilmavoimien siirtyvän taistelutukikohdan huoltokomppania. Varusmieskoulutukseen kohdistettujen säästöjen vuoksi harjoitus oli tälle saapumiserälle erikoiskoulutuskauden ainoa sotilaallinen harjoitus. Perustempu oli opeteltu tuntiperusteisesti varuskunnassa.

Harjoittelu keskittyi joukkotuotantosijoituksensa mukaisen yksikön toimintaan marssilla joukon omilla ajoneuvoilla, kohdatessa siroteiinoite marssilla, asemaanajon ja asemista irtautumisen, taisteluasemajärjestelyt sekä taisteluryhmyksessä olevien kohteiden naamiointin ja taisteluvälmiuden ylläpidon. Opetustavoitteisiin nähden 3-4 päivän mittaisessa harjoituksessa ei vielä päästy toistojen määrässä tarvittavalle tasolle, mutta edessä olivat vielä J-kauden pitkät harjoitukset.

Joukkokoulutuskauden ampumaharjoitus toteutettiin Rovajärven ampuma- ja harjoitusalu-

eella 2.- 5.5.2017 uuden komentajan johtamana. Harjoituksessa ammuttiin ryhmän hyökkäys- ja puolustusammunnat, joukkueen puolustusammunnat, rakennetun alueen ammuntoja sekä käsikranaatin heittoharjoitus. Ohjuspatterin tykkiryhmät, kertausharjoituksessa olleet kahden ilmatorjuntapatteri (61) rungot sekä ilmatorjuntakonekiväärein varustetut ryhmät ampui ilma- ja pinta-ammuntoja Hautainmaassa. Jatkossa harjoitusta tullaan kehittämään lisäämällä E-kauden valmistavia liisäammuntoja, ampumalla enemmän todellisen taistelijaotuksen mukaisissa kokoonpanoissa sekä lisäämällä ilma-ammuntojen määrää ennen Lohtajan harjoitusta. Lisäksi tutkitaan mahdollisuutta yhdistää ampumaharjoitus osaksi taisteluharjoitusta, jolloin taistelutekniikan hiomiseen saataisiin lisää harjoitteluaikaa ja pystyttäisiin järjestämään paremmin yksikötyypin uhkakuvan mukaisia käsiaseammuntoja.

Ilmapuolustusharjoitus 1/2017 järjestettiin 15.–26.5.2017 Lohtajan ampuma- ja harjoitusalueella. Ilmapuolustusharjoituksen johti ilmatorjunnan tarkastaja, eversti Ari Grönroos. Harjoituksen johto- ja valmisteluvastuu on Ilmasotakoululla ja tukivastuu Jääkäriprikaatilla. Harjoituksen ampumavaihe toimeenpantiin 15.–22.5., jolloin toteutetaan kaikkien puolustushaarojen ilmapuolustusammunnat. Taisteluvaihe toteutettiin 23.–26.5. Taisteluvaiheeseen osallistui joukkoja kaikista puolustushaaroista kokonaisvahvuuden ollessa enimmillään noin 1800 henkilöä.

Harjoituksen ampumavaiheessa toteutettiin todennäköisesti palvelushistorian vaativin ammunta ilmatorjuntaohjus 90M-järjestelmällä. Maaleina olivat ensimmäistä kertaa BANSHEE -suihkumoottorilennokit, jotka lisäksi oli varustettu omasuojasilppuheittimillä. Ammunta toteutettiin maalitilanteeseen, jossa maalilennokit lentävät päällekkäin eri korkeudella, millä pyritään näkymään 2D-valvontatutkalla yhtenä maalina. Ammunta toteutettiin järjestelmän autokoordinaatiota käyttäen toisen vaunun osoittaessa maalin ampuvalle vaunulle. Tulenjohtotutkan aloittaessa maalin sieppauksen sitä pyrittiin vaikeuttamaan silpun käytöllä. Ammunta toteutettiin onnistuneesti. Ampujana toimi alikersantti Kontu 1. Ilmatorjuntapatterista.

Harjoituksessa jatkettiin käytäntöä, missä joukkotuotannossa oleva huoltokomppania ottaa huollon johtovastuun kaikkien toimivien yksiköiden osalta ja oikeasti järjestää tuen harjoitusyksiköille. Tästä on saatu hyvät kokemukset ja jopa Jääkäriprikaatin huoltopäällikkö tuntui olevan järjestelyyn tyytyväinen.

Tätä kirjoitettaessa yksiköiden viimeiset harjoitukset ovat vielä kes-

TKK:n taistelijat vapun keväisissä maisemissa.

ken. Huoltokomppania osallistuu ilmavoimien joukkokoulutuskauden päättöharjoitukseen Hallin tukikohdassa ja ohjuspatteri harjoittelee toimintaa tukikohtaympäristössä Rovaniemellä. Lisäksi aliupseerikursista perustettu ilmatorjuntapatteriston johtoporrassa johtaa täyden ilmatorjuntaohjuspatterin (05M) kertausharjoitusjoukkoa ARMY NORTH17 harjoituksessa.

Ohjus on juuri laukaistu.

Lapin jääkäripataljoona: valmius- ja koulutusorganisaatio

| Teksti: Lapin jääkäripataljoonan komentaja, everstiluutnantti Jussi Viinamäki

Olen vastannut Lapin jääkäripataljoonan valmiudesta ja koulutuksesta 1.1.2017 alkaen. Tukenani vastuuta kantamassa on ollut pataljoonan henkilöstö.

Pataljoonan valmiutta on kehitetty osana Maavoimien valmiuden kehittämistoimenpiteitä. Kehittämiseen on saatu vaatimuksia, ohjausta ja tukea Jääkäriprikaatin komentajalta sekä hänen johtoesikunnaltaan.

Pataljoona kouluttaa saamansa tehtävän mukaisesti joukkoja sijoitettavaksi sodan ajan reserviin. Koulutustehtävä toteutetaan pataljoonan viidessä perusyksikössä. Samoin koulutukseen saamme vaatimukset esimieheltä - ohjaus ja toiminnassa tarvittava tuki tulee tässäkin asiassa esikunnalta ja yhteistyökumppaneilta.

Olen uutena tulokkaana havainnut koulutukseen ja valmiuteen liittyvien asioiden välillä hienoista kädenvääntöä. Hyvin usein valmisteltaessa tai suunniteltaessa tulevaa toimintaa vedotaan jompaankumpaan käsitteeseen. ”Koulutus kärsii, jos teemme näin” tai vaihtoehtoisesti ”valmius kärsii, jos teemme näin”.

Totean yksiselitteisesti, että kädenvääntö on turhaa. Molemmat asiakokonaisuudet ovat äärimmäisen tärkeitä ja täydentävät toi-

siaan - hyvin hallittu kokonaisuus on tässäkin asiassa enemmän kuin osiensa summa.

Valmiudesta

Valmius on henkilökohtaista asennoitumista ja varautumista ääritilanteisiin. Asennoituminen ja varautuminen tulee ottaa osaksi jokapäiväistä toimintaamme kaikissa palvelustehtävissämme.

Mediaa seurattaessa saattaa muodostua väistämättä se käsitys, että Maavoimat, Jääkäriprikaati ja sen joukkoyksiköt ovat tekemässä jotakin ennen tekemätöntä kehittäessään valmiuttaan. Samoin on tullut eteen kysymyksiä ja vahvoja kommentteja siitä, mitä valmius saa olla ja mitä se ei saa olla.

Puolustusvoimien ulkopuolella (ja osin sisäpuolellakin) käydyt keskustelut paikoin heikko taso ja vahvasti esiin tuodut osin väärät ”tiedot” johtuvat mielestäni tietämättömyydestä. Tietämättömyys taas johtuu siitä, että suurin osa valmiuden kehittämistoimenpiteitä on luokiteltu salaisiksi.

Lähtökohtana kaikkien toimintaan meillä ovat eduskunnan säätämät voimassa olevat lait (mm. laki Puolustusvoimista, valmiuslaki, laki aluevalvonnasta), erilaisia viraston määräyksiä (mm. hallintoonormi, koulutusohjeita ja va-

romääräyksiä) sekä henkilökunnan virka- tai työsuhdetta ohjaavat määräykset (mm. virkaehtosopimus). Kaikki nämä asiakirjat ovat pääosiltaan julkisia - jokaisen meistä luettavissa.

Kaikki yllä mainitut lait, ohjeet ja määräykset on kirjoitettu Puolustusvoimien tehtävien näkökulmasta. Ensimmäinen ja tärkein tehtävämme on puolustaa tätä maata käyttäen tarvittaessa sotilaallista voimaa - kaiken toiminnan tulee palvella ensisijaisesti tätä tehtävää.

Annettua ohjeistusta on osattava lukea edellä mainitusta näkökulmasta ja ennen kaikkea on osattava toimia omassa tehtävässä lakien ja määräysten hengessä sotilaana, kouluttajana ja esimiehenä.

Koulutuksesta

Valmiutta kehitetään parhaiten harjoittelemalla toimintaa ääritilanteissa. Siitä on kyse, kun järjestämme taistelu- ja ampumarjoituksia tai toteutamme päivittäiskoulutusta. On tutkittu asia, että taistelutilanteessa ihminen käyttäytyy harjoittelemallaan tavalla. Voidaan väittää, että yksilön lisäksi myös joukko toimii yllättävässä tilanteessa oppimallaan tavalla ja muuttaa toimintamallejaan saamiensa kokemusten perusteella.

Lapin jääkäripataljoona kouluttaa viidessä perusyksikössään säännöllisen rytmien mukaisesti sotilain perustaitoja, miehistön erikoistaitoja, ryhmän taitoja, joukkueen taitoja, komppanian taitoja ja joskus jopa taisteluosaston taitoja.

Koulutus pyritään viemään niin lähelle todennäköisyyttä kuin on mahdollista. Todennäköisyyden hakemisessa auttavat simulaattorit ja harjoittelu virtuaalimaailmassa. Kannustan vahvasti henkilökuntaa ja varusmiehiä ottamaan kaiken mahdollisen hyödyn irti virtuaaliympäristössä harjoittelemisesta.

Pelkästään virtuaalimaailmassa ei voi harjaantua kohtaamaan fyysistä rasitusta. Pataljoonassa on edelleenkin voimassa vanha sanonta: välillä on oltava kovaa ja raskasta.

Mahdollisimman todennäköisen ja joskus raskas koulutus se-

kä koulutustulokset saadaan aikaiseksi vain, jos yksilöllä on vahva tahto kehittyä toimimaan ääritilanteissa. Lapin jääkäripataljoonan varusmiesjoukko on äärimmäisen motivoitunut tällä hetkellä - toivottavasti saamme yhdessä kouluttajien kanssa ylläpidettyä motivaation jatkossakin.

Johtopäätöksiä

Organisaatorakenteen ja saatujen käskyjen sekä toimintaohjeiden valossa voitaisiin todeta, että Lapin jääkäripataljoona on ollut valmiusorganisaatio jo pitkään.

Ihmisten ajattelutavat ja organisaation toimintakulttuuri eivät kuitenkaan muutu käskemällä - siihen tarvitaan viime kädessä jokaisen henkilökuntaan kuuluvan ja varusmiehen henkilökohtaista asennoitumista. Tähän muuttumiseen kuuluu luonnollisena osana aiemmin mainittu ”kädenvääntö”

kahvipöytäkeskusteluissa ja asioita valmisteltaessa.

Meidän ei mielestäni tarvitse liikaa pohtia sitä, olemmeko koulutus- vai valmiusorganisaatio. Jokainen koulutukseen uhrattu hetki kasvattaa joukon valmiutta kohdasta ääritilanteeseen.

Lapin jääkäripataljoona on 96 vuoden ajan ollut valmiudessa puolustamaan tätä maata ja samalla kouluttanut satoja tuhansia suomalaisia nuoria miehiä. Pataljoonan valmius- ja koulutustehtäviin tutustuminen kannattaa aloittaa lukemalla erinomainen teos ”Lapin Jääkäripataljoona 1921-1971”. Kirjan sivuilta selviää äärimmäisen hyvin se, mitä meitä aikaisemmat sukupolvet ovat tehneet koulutuksen ja valmiuden eteen: suurena salaisuutena voin paljastaa, että kovin paljon uusia asioita ei ole tehty nykypäivänäkään.

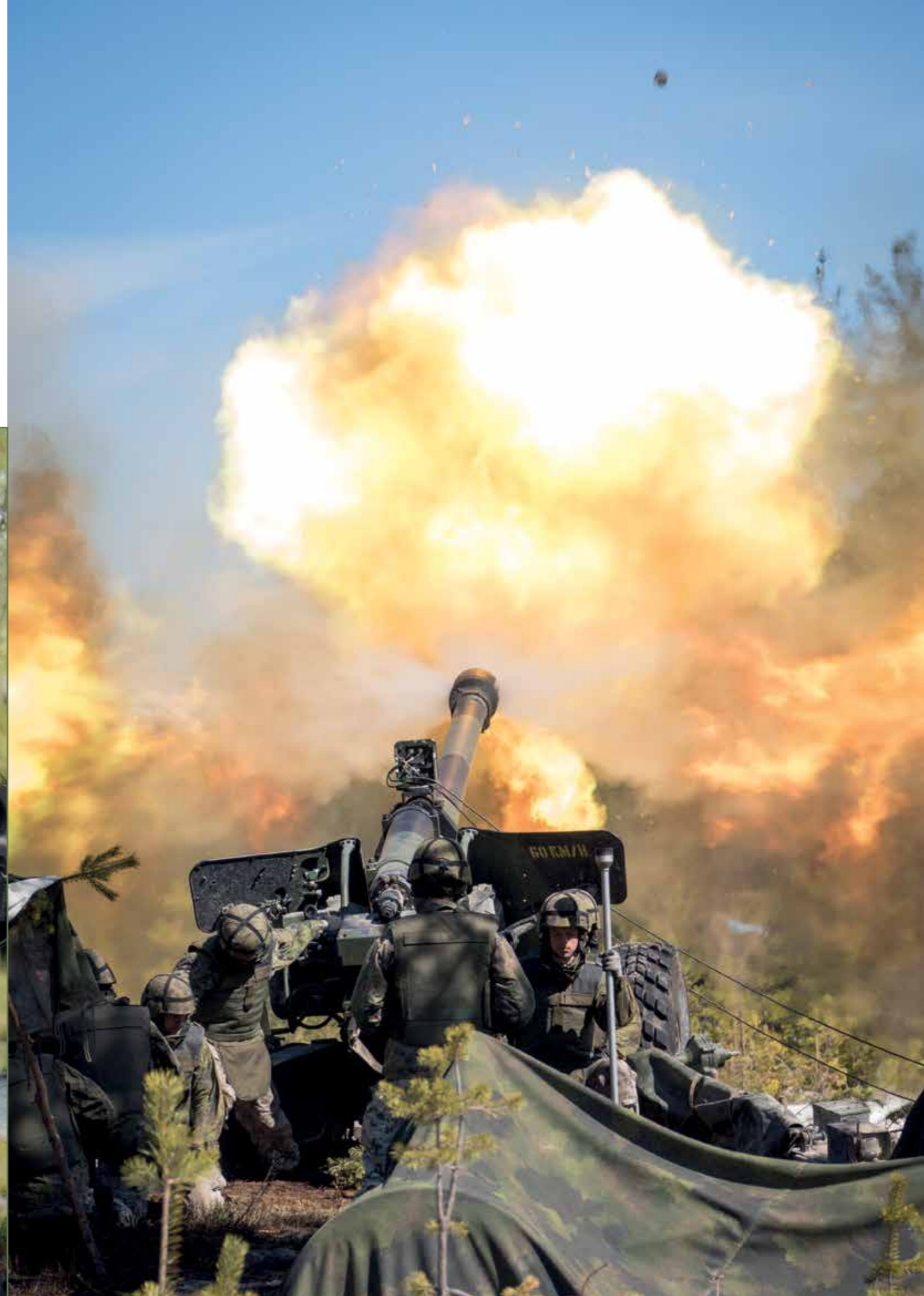
Army North17

| Teksti: Majuri Ari Helenius

ARMY NORTH 17 harjoitus järjestettiin 22.5–2.6.2017 välisenä aikana Rovajärven alueella. Harjoituksen johti Kainuun prikaati ja harjoitukseen osallistui Maavoimien ja Rajavartiolaitoksen joukoista yhteensä noin 6000 sotilasta sekä 1000 ajoneuvoa. Jääkäriprikaatista harjoitukseen osallistuivat joukkotuotannossa olleet varusmiesyksiköt sekä eri kertausharjoituksiin käsketyt reserviläiset.

Harjoitus jakaantui ampu- ja taisteluvaiheeseen ja teemana oli aktiivinen taistelu laajalla alueella. Ampumavaihe koostui tykistön- ja jalkaväen ammunnoista ja taisteluvaihe painottui hyökkäys- ja puolustustaisteluun. Koko harjoituksen ajan keskiössä oli eri aselajien välinen yhteistoiminta.

Lapin keväisen vaihtelevat sääolosuhteet huomioiden harjoituksesta muodostui joukoille mielenkiintoinen ja monipuolinen harjoitus. Harjoituksen aikana mitattiin niin joukkotuotannossa olevien kuin kertausharjoitukseen käskettyjen joukkojen osaaminen. Tulosten ja havaintojen perusteella voidaan todeta, että varusmiespalveluksen ja kertausharjoitusten aikana annettu oppi on mennyt perille.

Ilmapuolustusharjoitus - iso kokonaisuus

| Teksti: Tiedotussihteeri Taina Pirinen

Valtakunnallinen ilmapuolustusharjoitus on ilmatorjuntakoulutusta antavien joukko-osastojen varusmiesten koulutuksen huipentuma, jossa kyetään samanaikaisesti harjoittamaan kaikkien puolustushaarojen eri ase- ja johtamisjärjestelmiä ja näin koko ilmapuolustusjärjestelmää. Päävastuun harjoitusten suunnittelusta kantaa Ilmasotakoulu ja tukivastuu vaihtuu Maavoimien ilmatorjuntakoulutusta antavien joukko-osastojen kesken.

Ilmapuolustusharjoitus IPH117

Lohtajan ampuma- ja harjoitusalueella 15.–26. toukokuuta 2017 järjestetyn IPH117 -harjoituksen tukivastuu oli Jääkäriprikaatilla.

Harjoitukseen osallistui joukkoja kaikista Maavoimien ilmatorjuntakoulutusta antavista joukko-osastoista sekä Ilmavoimista ja Merivoimista.

Harjoitukseen osallistuvien joukkojen tärkeimpänä tavoitteena oli

parantaa ampuma- ja taistelutoimintaa harjoituksen edetessä ja saavuttaa mahdollisimman monta onnistunutta suoritusta ja tehtävää niin, että jokainen taistelija voi henkilökohtaisen harjoittelun, onnistumisen kokemuksen ja rakentavan palautteen kautta ymmärtää oman roolinsa ja arvonsa osana omaa joukkoa.

Suorituskykyisempänä kotivaruskuntaan

Harjoituksen ensimmäisen vaiheen kovapanosammuntojen tulokset eivät jättäneet epäilyksiä joukkojen suorituskyvystä - tämä homma hallitaan.

Harjoituksen puolivälissä laitettiin kovat ampumatarvikkeet sivuun ja käännettiin katse kohti taisteluvaihetta. Tämä vaihe on myös erittäin vaativa, mutta samalla hyvin antoisa jakso, jossa jokaisen taistelijan taidot ja kestävyys punnittiin poikkeusolojen tehtävissä.

Joukkojen johtaminen sekä ase- ja johtamisjärjestelmien käyttö erilaisissa vaativissa tilanteissa laittoivat taistelijoiden kyvyt tiukaan testiin. Harjoituksen tulokset kuitenkin osoittivat, että jokainen taistelija ymmärtää oman roolinsa ja arvonsa osana omaa joukkoa ja ilmavihollinen saadaan tuhotuksi.

Joukko-osastojen antama nousujohteinen ja korkeatasoinen ilmatorjuntakoulutus näkyi osavien ja motivoituneiden varusmiesten ja reserviläisten määrätietoisessa toiminnassa ja tavoitteiden saavuttamisessa harjoituksessa.

Harjoituksen johtaja, ilmatorjunnan tarkastaja eversti Ari Grönroos on tyytyväinen aselajinsa ja muiden ilmapuolustukseen osallistuvien joukkojen toimintaan harjoituksessa. Ilmapuolustuksen valmius vastata poikkeusolojen tehtäviin on kasvanut entisestään harjoituksen aikana.

– On äärimmäisen tärkeää, että yksilöiden ja joukkojen osaaminen osana ilmapuolustusjärjestelmää on tämän harjoituksen jälkeen niin

hyvällä tasolla, että mahdollisista poikkeusolojen tehtävistä suoritettaisiin ilman merkittävää lisäkoulutusta. Kiitän kaikkia harjoitukseen osallistuneita ja harjoitusta tukeneita joukkoja ja tahoja jotka ovat omalta osaltaan edesauttaneet edellä mainitun valmiuden saavuttamisessa.

Jääkäriprikaatin apulaiskomentaja eversti Timo Mäki-Rautila tarkastamassa Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston joukkoja.

Maavoimien esikuntapäällikkö kenraalimajuri Petri Hulkko tarkasti ilmapuolustusharjoituksen IPH 117:n tiistaina 23.5. Esikuntapäällikkö oli tyytyväinen ilmapuolustuksen suorituskykyä mittaavan harjoituksen tuloksiin.

– Erityisesti olen tyytyväinen harjoituksen yleisilmeeseen ja hyvään henkeen, joka luo vahvan perustan joukkojen toiminnalle. Maa-, meri- ja ilmavoimien joukot osaavat toimia erilaisissa tehtävissä vaativassa elektronisen sodankäynnin ympäristössä. Ilmapuolustusharjoitus on iso yhteinen ponnistus, joka säännöllisesti toteutettuna takaa meille vahvan ilmapuolustuksen, kenraalimajuri Hulkko painotti.

Lohtajan ampuma- ja harjoitusalue

Lohtajan ampuma- ja harjoitusalue mahdollistaa Maa-, Meri- ja Ilmavoimien yhteisharjoitukset. Alue on ollut Puolustusvoimien käytössä jo 65 vuoden ajan. Lohtajan ampuma- ja harjoitusalue on maavoimien kehitettävä ampuma- ja harjoitusalue, jonka pääkäyttäjä on ilmatorjunta-aselaji. Alueen vastaava hoitaja on Panssariprikaati, joka valvoo ampuma- ja harjoitusalueen käyttöä.

Lohtajan Vattajanniemessä sijaitseva ampuma-alue perustettiin vuonna 1952 ilmatorjunta-aselajin ampu-makenttäalueeksi. Kun Puolustusvoimat valitsi aluetta, puolsivat useat tekijät Lohtajan Vattajanniemen valin-taa; alue mahdollisti laajan ampumasektorin hyödyntämisen, sisälsi riittävän laajan ampuma-alueen sekä varo-alueena toimivan saarettoman merialueen. Lisäksi hyvät kulkuyhteydet alueelle niin rauta- kuin lentoteitsekin tukivat alueen valintaa.

Alue soveltuu kovapanosammuntoihin eri asejärjestelmillä sekä räjäytys- ja raivauskoulutukseen. Siihen kuu-luvat majoitus- ja huoltoalue, ampuma-alueet, maalialue ja suoja-alue.

Ampuma- ja harjoitusalueesta kuuluu noin 1200 ha EU:n Natura 2000 -verkostoon ja on Pohjois-Euroopan tärkein dyyniluontotyyppien suojelualue. Alue on liitetty Natura 2000 -verkostoon sillä edellytyksellä, että Puo-lustusvoimien toimintamahdollisuudet alueella säilyvät.

Arktisen koulutuksen niksipalsta

Arktisen koulutuksen niksipalstan tarkoituksena ei ole niinkään minkään uuden ja mullistavan asian esilletuonti, vaan ajatuksena on herätellä henkiin vanhoja hyväksi todettuja käytäntöjä.

Solmuja sotilaskoulutuksessa

| Teksti: Yliluutnantti Ari Keski-Säntti

Solmu on tapa kiinnittää tai turvata naru tai köysi sito-malla. Solmuja on useisiin eri tarkoituksiin, esimerkiksi kahden köyden päiden liittämiseen toisiinsa, köyden kiinnittämiseksi esinee-seen tai lenkkiin, silmukan muo-dostamiseksi köyden päähän, tai ohuen narun kiinnittämiseen köy-teen.

Oletusarvoisesti solmu on aina tilapäinen. Solmun toimiminen perustuu kitkaan. Liki kaikki solmut pyrkivät kietomaan köyden itsensä alle estäen sitä liukumasta. Koska köysien materiaaleja on erilaisia, eräille koville ja liukkaille materiaa-leille tarvitaan erikoissolmuja. Ylei-sesti ottaen hyvä solmu saa narun tai köyden pitämään, vaikka se oli-si kuinka liukasta, huonokuntoista tai huonolaatuista tahansa.

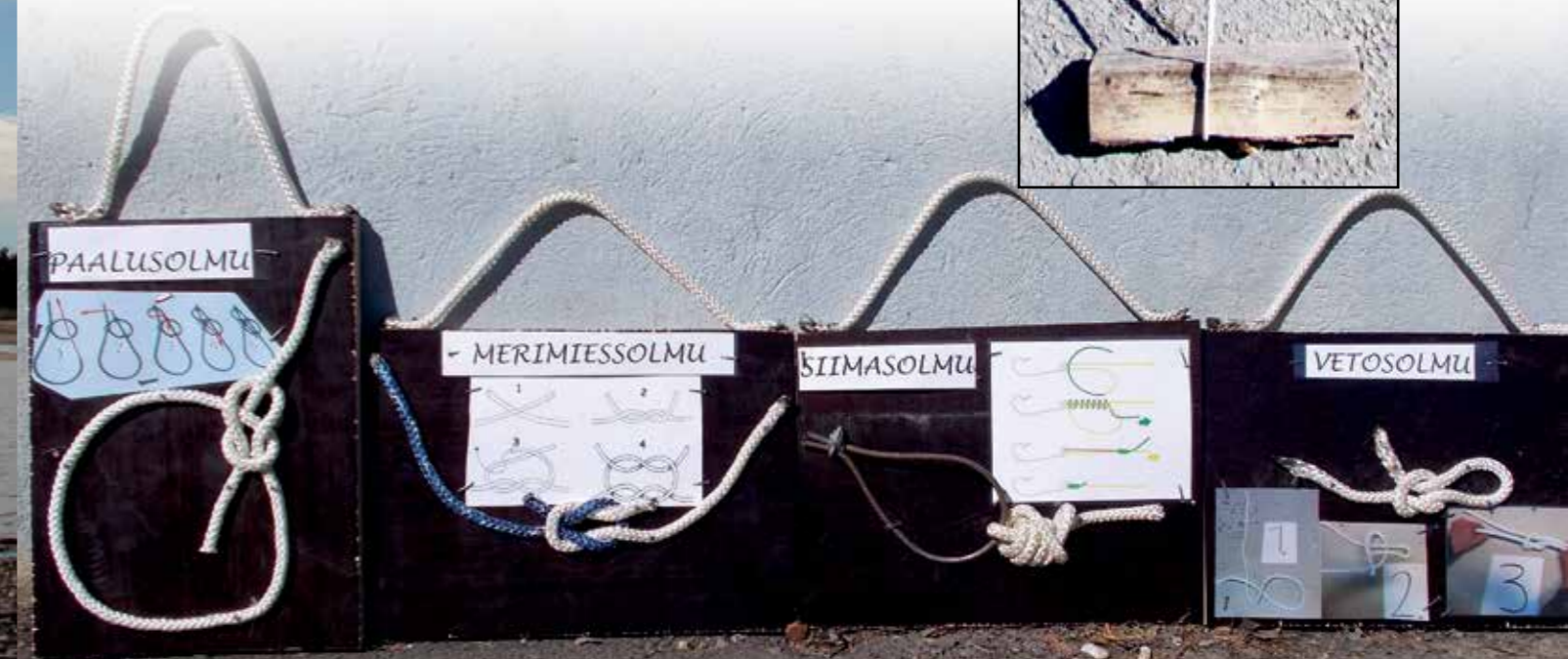
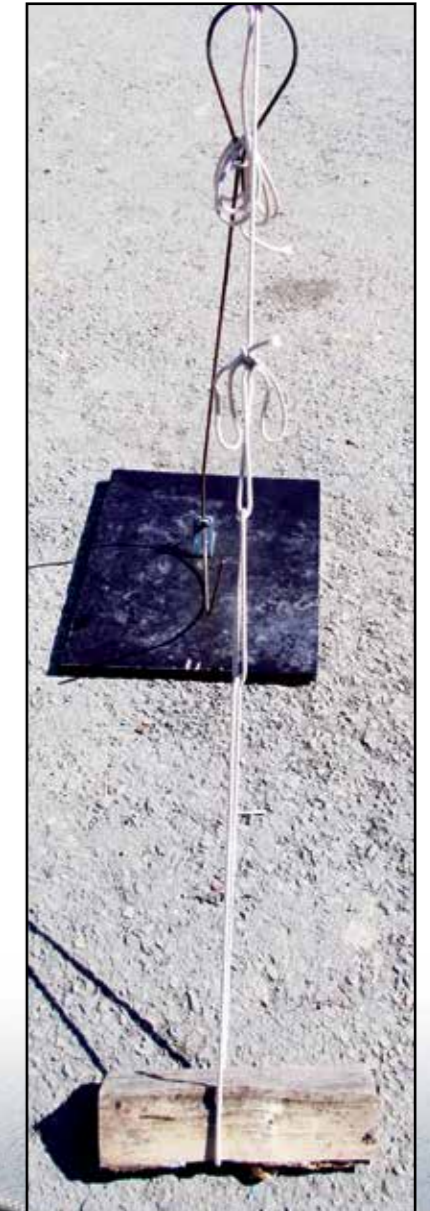
Jääkäriprikaatissa solmujen te-koa opetetaan varusmiehille ja henkilökunnalle lähinnä SERE B -harjoitukseen liittyen.

Ohessa muutamia koulutuk-sessa käytetyistä solmuista. Ope-tustauluissa on malleina paalusol-mu, merimiessolmu, siimasolmu ja vetosolmu.

Solmujen harjoittelutelineessä on malli telttanarun halkoankkurin käytöstä. Halkoankkuria käytetään syvän lumen aikana maakiilojen si-jasta. Naru kulkee vain ankkuriha-lon takaa, sitä ei saa kiertää halon ympärille, jolloin solmujen avaa-misen jälkeen naru voidaan vetää suoraan irti jäätyneestäkin lumesta.

Lähteet:

Jääkäriprikaatin Erä- ja SERE-kou-lutusmateriaali
Wikipedia

Maanpuolus kuuluu kaikille

| Teksti: Majuri Arto Lilja, majuri Harri Laiho ja yliluutnantti Jukka Ruha

Vapaaehtoinen maanpuolustustyö on yhteistoimintaa Puolustusvoimien ja vapaaehtoisen maanpuolustustyön toimijoiden kesken. Näistä Puolustusvoimien tärkeimpänä yhteistoimintakumppanina on Maanpuolustuskoulutusyhdistys (MPK).

Alueellisesti puolestaan järjestetään täsmäkoulutusta aina tarpeen mukaan. MPK:n kouluttajat ovat myös sitoutuneita toimimaan vapaaehtoisessa maanpuolustustyössä.

Luutnantti Tuomas Väänänen antaa KOTU -kouluttajille komppanian päällikön käskyä.

Puolustusvoimat tilaa joukoilleen tai sodan ajan sijoitetulle henkilöstölle koulutusta Maanpuolustuskoulutusyhdistykseltä (MPK). Koulutuksen johtaa ja toteuttaa MPK:n asettama kurssin tai harjoituksen johtaja. Puolustusvoimat asettaa lain edellyttämän vastuullisen valvojan, joka vastaa yleisen palvelusturvallisuuden ja koulutuksen asianmukaisuuden valvonnasta sotilaallisen koulutuksen osalta.

MPK:lta tilattavan koulutuksen suunnittelee ja koulutuksen tavoitteet asettaa joukon operatiivinen käyttäjä osana reservinkoulutuksen suunnittelua. Tilattavan koulutuksen painopiste on paikallisjoukkojen koulutuksessa. MPK puolestaan hankkii osaamista kouluttajilleen sekä Puolustusvoimien järjestämän koulutuksen että oman koulutusjärjestelmänsä kautta. Puolustusvoimat onkin auditoinut ja hyväksynyt MPK:n oman koulutusjärjestelmän tuottaman kouluttajakoulutuksen täysimääräises-

PVVEH MPK:n kouluttajille 21.-23.4.2017

Lapin aluetoimisto toteutti Puolustusvoimien vapaaehtoisen harjoituksen MPK:n Pohjois-Suomen maanpuolustuspiirin Rovaniemen koulutuspaikan kouluttajille 21.-23.4.2017. Harjoituksessa har-

Laki vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta määrittää Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen julkiset hallinto- ja tehtävät seuraavasti:

- 1) järjestää vapaaehtoiseen maanpuolustukseen kuuluvaa sotilaallista koulutusta ja sotilaallisia valmiuksia palvelevaa koulutusta sekä vapaaehtoista maanpuolustusta koskevaa tietoa ja valistusta;
- 2) kehittää naisten mahdollisuuksia osallistua vapaaehtoiseen maanpuolustukseen ja järjestää siihen liittyvää sotilaallista koulutusta ja sotilaallisia valmiuksia palvelevaa koulutusta;
- 3) ohjata, tukea ja sovittaa yhteen jäsenjärjestöjen maanpuolustuskoulutusta.

Edellä säädettyjen tehtävien lisäksi yhdistys voi järjestää turvallisuus-, varautumis- ja johtamis- ja kouluttajakoulutusta sekä tehdä aloitteita ja toimia muutoinkin maanpuolustuksen hyväksi siten kuin sen säännöissä määrätään.

KOTU -kouluttajat suunnittelevat joukkueen ryhmitysalueita kartalla.

KOTU -kouluttajat räyhäkässä pystyammunnassa luutnantti Väänäsen valvonnassa.

joiteltiin jääkäriyhmän toimintana osana jääkärijoukkuetta sekä kaksipuolisen taistelun simulointijärjestelmän (KASI) käyttöä. Harjoituksen tarve tuli esille syksyllä 2016, kun neuvoteltiin vuoden 2017 MPK:lta tilattavasta koulutuksesta. MPK toi esille osaamisvajeen nykykoonpanon mukaisen jääkäriyhmän ja -joukkueen taistelun kouluttamisessa ja tiedusteli onko mahdollista toteuttaa Puolustusvoimien johtamaa vapaaehtoista harjoitusta, johon kutsuttaisiin sitoutuneita kouluttajia. Koulutuksella varmistettaisiin kouluttajien osaaminen MPK:n johtamassa ROVA17 -harjoituksessa, jossa yhtenä kurssina on jääkärikurssi.

Harjoituksessa kouluttajana toiminut luutnantti Tuomas Väänänen koulutti KASI:n käyttömahdollisuuksia sekä jääkäriyhmän ja -joukkueen toimintaa ensin luokkaolosuhteissa ja sitten lähimaastoissa. Keliolosuhteet (lunta edelleen noin 90cm) asettivat hieman haasteita koulutukselle mutta hieman sovelletusti jääkärijoukkueen perustaistelumenetelmiä päästiin harjoittelemaan. Lisäksi harjoituksessa ammuttiin ampumaradalla hieman haastavampia perusammuntoja sekä valmisteltiin ROVA17

-harjoituksen harjoitus suunnitelmiä.

Harjoituksen tavoitteet saavutettiin ja MPK:n kouluttajien osaaminen kehittyi, mikä edesauttaa ROVA17 -harjoituksen onnistumista ja ennen kaikkea paikallisjoukkojen suorituskyvyn kehittäminen MPK:lta tilattavissa koulutuksissa mahdollistuu entistä paremmin.

MPK:lta tilattu ammunta ja kuntotestausharjoitus 6. - 7.5.2017

Jääkäriprikaati on tilannut MPK:lta vuonna 2017 maakuntakomppanioille suunnatun ammunta- ja kuntotestausharjoituksen toukokuussa Rovaniemellä ja elokuussa Sodankylässä. Harjoitusten tavoitteena on kehittää maakuntakomppanioihin sijoitettujen ampumataitoa sekä testata heidän fyysistä kuntoaan. Harjoitus on samalla sitoumuksen tehneille mahdollisuus suorittaa vuosittain vaadittavat Cooper -testi ja lihaskuntotesti.

Toukokuun ammunta ja kuntotestausharjoitus järjestettiin Rovaniemellä 6.-7.5.2017. Harjoituksen johtivat MPK:n koulutuspäälliköt Pasi Ylitalo ja Jarkko Junni. Harjoitukseen kutsuttiin Lapin maakun-

takompaniasta 257 reserviläistä, Ylä-Lapin maakuntakomppaniasta 2 reserviläistä sekä kouluttajia 8 reserviläistä. Yhteensä kutsuja lähetettiin 267 reserviläiselle. 34 reserviläistä ilmoittautui harjoitukseen.

Reserviläisten kuntotestauksessa suoritettiin lauantai iltapäivänä Cooper -testi sekä lihaskuntotesti sunnuntaina aamupäivän aikana. Cooper -testissä maakuntakomppanian sitoutumiseen liittyen reserviläisten tavoitteena oli 2400 m. Juoksijoita testissä oli 27 reserviläistä. Paras tulos oli 3080 m. 20 reserviläistä ylitti vaaditun 2400 m tahtia juoksi puolustusvoimien valvojan roolissa ollut yliluutnantti Jarno Mustonen.

Ammuntojen tavoitteena oli rynnäkkökiväärin käsittelytaidon ja ampumataidon kehittäminen. 10 laukauksen kilpasarjan paras tulos oli 93 pistettä ja reserviläisten keskiarvo tulos oli 83,4 pistettä. RK 4 ammunnessa ammutaan 10 laukausta pystyasennossa. Erinomaisen tuloksen saa 91 pisteellä, minkä saavutti 4 reserviläistä. RK 8 ammunnessa tarkoituksena on ampua kahden nopean laukauksen ampuminen pystyasennosta ja maalin vaihtaminen. Erinomaisen tuloksen saa 19 osumalla, jonka saavutti 15 reserviläistä. Yhteensä reserviläiset ampuivat 1500 laukausta viikonlopun aikana.

Kuntotestaus sekä ammunnat olivat myös koulutustilaisuus testien sekä ammuntojen vetäneille reserviläisille, jotka saivat kehittävä palautetta suorituksistaan. Tulovaikeuden haasteena on saada lisää reserviläisiä osallistumaan harjoitukseen.

Lihaskuntotesti käynnissä.

Sotilasmusiikki-maanpuolustus-työtä parhaimmillaan

| Teksti: Musiikimajuri Juha Ketola

Lapin sotilassoittokunnalla on tärkeä tehtävä Lapin, Kainuun- ja Pohjois-Pohjanmaan maanpuolustustyössä ja musiikkielämässä. Sotilasmusiikilla tuetaan puolustusvoimien arvoja ja tavoitteita. Soittokunta ylläpitää ja lujittaa kansalaisten maanpuolustustahtoa ja yhteenkuuluvuuden tunnetta edustavilla ja kohderyhmän huomioon ottavilla esiintymisillä.

Kulunut kevät ja alkukesä ovat kattaneet esiintymisiä koko soittotoiminta-alueen, Lapin, Kainuun ja Pohjois-pohjanmaan lisäksi myös Helsingissä, perinteisessä vartioparaatissa. Puolustusvoimien ja maanpuolustusjärjestöjen tilaisuudet sekä oma konserttitoiminta ovat pitäneet soittokunnan tiukasti tien päällä. Yksi kevään kohokohtia oli varmastikin konserttimatka Muonion ja Enontekiön kautta Kilpisjärvelle. Sieltä siirryimme moottorikelkoilla kolmen valtakunnan rajapyykille ja juhlistimme 27.4. vietettävää Kansallista veteraanipäivää osallistumalla lipunnostoon ja hartaushetkeen. Upeana aurinkoisena päivänä tunnelma oli arvokas ja mieleenpainuva.

Kuluvu vuosi tuo myös muutoksia henkilöstön osalta. Mies lähtee Lapista, mutta Lappi ei miehestä. Haikein mutta innostunein mielin siirryn 1.7. alkaen Ilmavoimien soittokunnan päällikön tehtävään Tikkakoskelle ja kollegani musiikimajuri Jaakko Nurila ottaa vetovastuun tästä arvokkaasta työstä täällä pohjoisessa. Tärkeintä on taata jatkuvuus ja löytää uusia, nuoria ja lahjakkaita soittajia soittokunnan riviin myös tulevaisuudessa. Lapin sotilassoittokunta on hieno työpaikka ja työyhteisö, jossa työskentelee taitava ja osaava henkilöstö.

Arja Koriseva ja Hannu Lehtonen.

Konsertin jälkitunnelmissa.

Talvisodan päättymisen muistojuhla Kajaanin Kaukametsä-salissa.

Kansallisena veteraanipäivänä 27.4.2015 nostettiin lippu salkoon kolmen valtion rajapyykillä Kilpisjärvellä, kuten kunnioitetut veteraanit tekivät 27.4.1945 sodan loppumisen merkiksi. Kuvassa lipunnostajat majuri (reservissä) Kari Ahokas ja upseerikokelas Olli Puolakka ja rajapyykin edessä Lapin sotilassoittokunnan soittoryhmä ja keskellä "Veteraanin iltahuudon" soolona esittänyt Armas Ilvo.

Kuva: Seppo Suhonen

Vartioparaati, Helsinki

Rajapyykille siirryttiin moottorikelkoilla.

Kuvassa sotiemme veteraanit sekä Jääkäriprikaatin ja Lapin lennoston komentajat kuuntelemassa piispa Samuel Salmen puhetta kolmen valtakunnan rajapyykillä.

F/A-18 Hornet suoritti ylilennon.

Soiva siili - lastenkonsertti ja kuvassa kaksi kapellimestaria.

Army North -17 Yhdessä alusta loppuun

| Teksti ja kuvat: Leena Klemi-Lohiniva

Sanotaan ettei vapaaehtoisuudessa ole enää vetovoimaa, sanotaan, ettei se kannata. Jos tämä pätsi sotilaskotityöhön, ei Army Northin sotilaskotitoiminnasta olisi tullut yhtään mitään. Kuitenkin Rovajärvellä työskenteli tämän harjoituksen aikana 25 so-

tilaskotitoiminnan omakseen tuntevaa naisihmistä ympäri maata, asiat hoidettiin mallikkaasti ja loppuun saakka. Etelä vastasi pohjoisen kutsuun hienosti. Ehkäpä tämä on myös sitä yhteisöllisyyttä, mitä Sotilaskotiliitto peräänkuuluttaa.

Army North -17 kesti kaikkiaan 12 vuorokautta. Sisaret pitivät avoinna kahta sotilaskotia, joista toinen oli välillä suljettuna muutaman päivän. Käytössä oli myös kolme myymäläautoa. Kahvitustilauksia ja muita tapahtumia oli vähemmän kuin aikaisemmin, autokeikkoja sitä vastoin riitti joka illaksi. Vetovastuu oli tässä harjoituksessa Sodankylän Sotilaskotiyhdistys ry:n.

Vapaaehtoistyö on palkitsevaa, sanotaan. Palkinto odottaa aina tyytyväisenä mielenä tehdystä työstä viimeistään silloin, kun harjoituksen lopussa pakkaa tavaransa, imuroi kämpän lattian ja tietää, että huomenna tämä homma on tässä. Tietysti siinä tiskin takana jokainen asiakkaalta tullut kiitos lämmittää mieltä. Tunnem-

me olevamme heille tarpeellisia ja ehkä vähän tärkeitäkin. Eivät kulu leppoisasti omalla sohvalla, jos nyt sohva onkaan, vaan työtä tehdään pitkin päivää ja iltarauhottuminen tarkoittaa kasvojen puhdistusta, yöpaidan riipomista päälle, facen päivitysten ja tulevan päivän säätiedotusten selailua ja herätyksen virittelyä puhelimeen seuraavaksi aamuksi. Tämä viimeksi mainittu oli tässä harjoituksessa ihan erityisessä asemassa. Ilma oli kylmä ja tuulinen koko ajan eikä Heinujärvestä lähteneet jäät sitten millään, vaikka osalla olikin uimapuku mukana. Ehkä kaikkein dramaattisin oli viimeinen aamu, jolloin maa oli valkoisena ja autojen

ikkunat jäässä. Etelästä tulleet sisaret olivat varmaankin melko tyytyväisiä Rovaniemellä kyytiä kotiin odotellessaan. Tuntui, että kesä ei millään tule tänne Lappiin.

Näiden kahden viikon aikana itkettiin ja naurettiin, puhuttiin kieliä ja sairastettiin. Harmiteltiin säitä ja etsittiin laukusta paksumpaa vaatetta. Juuri, kun olimme tutustuneet toisiimme, olikin jo poislähdön aika. Puolustusvoimat piti meitä kuin kukkaa kämmenellä. Saimme neljä ateriaa päivässä. Koskaan ei avunpyyntöihimme suhtauduttu välinpitämättömästi, vaan asiaan tartuttiin, kävi, miten kävi. Hankalien asioiden yli päästiin huumorilla ja puhumalla.

Leipomo on aina harjoituksessa ykkösenä. Se on tavallaan leirikodin "kotiliesi", jota ilman kaikki tuntuisi niin kovin kylmältä. Tämän harjoituksen aikana Heinuväärassa leivottiin ja täytettiin 2554 sämpylää ja 688 juustokolmiota.

Leipomo oli ehdottomasti koko sotilaskodin sydän. Sitä hallitsivat tällä kertaa Ella Leinonen (oik) Kajaanista ja Marita Harvala (vas.) Rovaniemeltä. "Taukotuvassa" aamukahvilla myös Irja Mertala (2. vasemmalla), Tiina Lehmuskoski, ja Kaija Valli.

Munkkeja leivottiin 7716 ja viineireitä paistettiin raakapakasteista 413. Herkullinen tuoksu leijaili joka puolella aamusta iltaan.

Harjoitus on aina tilaisuus oppia uutta. Hienoa oli se, että sisaria oli vähän joka puolelta Suomea, jolloin siinä ihanassa murteiden sekamelskassa opimme toisiltamme. Ja tietysti myös kantapäähän kautta. Sehän kuuluu asiaan.

Leila Karhapää (vas.) veti ansiokkaasti Sarrion soden toimintaa. Sirkka-Liisa Nieminen (takana vasemmalla), Karin Puumalainen (takana oikealla) ja Mirja Järvenpää (edessä) vakuuttivat, että homma toimi ja henki oli hyvä.

Sirkka Pouru (vas.) ja Reetta Laitinen tunsivat autokeikat omikseen.

Ensimmäistä kertaa sotilaskotitoiminnasta englanniksi. Se vaati harjoittelua vielä viime metreilläkin.

Ei ole yhdentekevää virittääkö viulun ennen vai jälkeen konsertin

| Teksti: Virpi Alapeteri

Vuoteen mahtuu mukava määrä mitä erillaisempia normaalityöinnasta poikkeavia tapahtumia – tai kun niitä tapahtumia on säännöllisesti, niin oikeastaan ne luetaan jo normaalityöinnantaan. Sotilaskodin arkeen mahtuu kaikenlaista ja vaikka äkkiseltään luulisi, että 'kahvi&munkki' onnistuu miten ja missä vain, on ennen tapahtumaa tehtävä suunnittelua – nuotitusta.

Suunnittelu ja ennakointi ovat tärkeitä työvaiheita suurempien tapahtumien valmistelussa. Sotilaskodin tiloissa on kiitettävän usein erikokoisia kahvitilaisuuksia, jotka ovat osa normaaliarkeamme, mutta onnistuakseen edellyttävät suunnittelua. Tiedämme kokemuksesta, että henkilöstön info-päiviin sisältyvät taukokahvit luistavat useammasta linjasta rakennettuna sangen joutuisasti isommallekin porukalle tai juhlahahvit vastaavalle määrälle tarkoittaa lisää käsipareja pöytien kattamiseen ja tarjoiluun. Tilaisuuden luonne ja ohjelma vaikuttavat mm siihen, voidaanko leivonnaiset kattaa valmiiksi pöytiin, entä kahvimaidot? Keitettävän kahvin kellottaminen ja määrä ovat suoraan verrannollisia juhlapuheen pituuteen sekä palkittavien lukumäärään, koska käsitykseni mukaan kylmä kahvi ei ole hyväksi kuin eräessä leivonnaisen kuorrutuksessa (tai kaunistautumishaaveissa, vaikka tiedämme, ettei kenenkään vatsa kestä sitä, mitä kasvat vaatisivat ja mie en juo kahvia edes kuunaan).

Tilajaajat ovat usein sen kummallisen tilanteen edessä, että ilmoittautumisia ei ole tullut ajallaan, jolloin he joutuvat katsomaan lähes joka työpisteen viikko-ohjelman, koulujen loma-aikataulut, maastosta tulevien purkuaikataulut, siis ennakoimaan eli katsomaan kristallipallosta ja ottamaan riskejä-

kin tilauksen tekemisessä. Me pyrimme edelleen siihen, että leivonnaiset tehdään meillä itse, eikä ole yhdentekevää osallistuuko kahvitukseen 50 vai 75 henkilöä, kolminumeroisesta luvusta puhumattaakaan. Kukaan ei halua, että tilaisuudessa ei ole riittävästi istumapaikkoja tai tarjottavia ja haluamme, että myös erikoisruokavaliota noudattavalle on varattu tarjoilut. Ne, jotka ovat nyt tähän asti lukee neet, kertokaa myös niille, jotka eivät ole, että ilmoittautumisiin on syy ja jokainen järjestelyihin osallistuva hyötyy siitä, että lukumäärä on hehtaarilleen oikein – myös kahville tuleva itse. Ainahan tulee yllättäviä tilanteita ja valmistelut tehdään niin, että normaali elämiseen kuuluvat heitot suuntaan tai toiseen eivät kaada juhlaa.

Erityisesti silloin suunnittelu tulee merkittävään rooliin, kun tapahtuma onkin jossain muualla kuin kotivaruskunnassa, jossa jokainen meistä tuntee nurkkansa. Se, että sotilaskodin palvelut saadaan esim. vieraan pitäjän tiluksilla olevaan valatapahtumaan, ei ole vain auton pakkaamista myyntikuntoon ja liikkeellelähtöä.

Samalla tavalla kun mietitään vaikkapa kalustonäyttelyn sijoitusta tapahtumapaikalle, henkilöstön siirtämistä kohteeseen, kuljetuskaluston pysäköintiä, teiden sulkemista, varusmiesten huoltoa yms., me sotilaskodin näkövinkkeleistä tuumimme, että missä myyntipisteemme olisivat asiakkaiden saatavilla ilman, että munkkikahville pyrkivien jono aiheuttaisi tukoksia tapahtuma-alueella, saati ka että asiakkaat päätyvät jonottamaan paikkaan, joka aiheuttaa vaaraa heille itselleen ja muille (nyt oli jo lähes lakitekstiin verrattavissa olevan asiallisen pitkä virke).

Lisäksi puhdas, tarkistettu vesi ja sen keittomahdollisuus kiin-

nostaa meitä, kuten sähköistyksen saaminen maksupäätteille. Sähkö ja vesi eivät ole toki hyvä yhdistelmä, mutta meille tarpeellisia. Mikäli sähköä tuodaan useampien metrien päästä roikalla, tulee huolehtia, ettei kukaan pääse kompastumaan maassa olevaan johtoon. Hiljattain eräessä maastontiedustelussa todettiin, että sotilaskodin piste on ihana, mutta tuottaa jätettä – tiedostamme tämän ja siksi sovimmekin etukäteen siitä, miten jätehuolto hoidetaan.

Olen huomannut, että lähes kaikki on järjestettävissä, mikäli hoksaa kysyä asioita etukäteen, eikä viikkoa tapahtuman jälkeen. Tapahtumapäivänakin mahdolliset yllättävät tilanteet saadaan aika mukavasti vielä paikattua, mutta ennakointi helpottaa hengittämistä ja tilannejohtamista. Tapahtuman onnistuminen vaatii kuitenkin sen, että jokainen tietää mitä tekee, missä tekee ja milloin tekee. Lisäksi on tärkeää pysyä annetussa tehtävässä, eikä keksiä jotain oikein kohteeseen saapumisessa tai jättää vaikkapa sotilaskotiautoa annetun ohjeen vastaisesti eri kohtaan, koska silloin voimme ollakin vaikka suunnitellulla pelastusreitillä. Olemme osa suurta, yhteistä kokonaisuutta, eikä ole yhdentekevää viedäänkö roskat sovittuun kohteeseen, vai jätetäänkö siihen mikä on lähimpänä. Tai saavutaan-

ko tapahtumaan annetun aikataulun mukaisesti, vai tullaanko sitten kun muut ovat jo paikkansa ottaneet. Reilua on myös se, että kun havaitaan annetuissa ohjeissa puutos/virhe – otetaan yhteyttä osaston johtajaan ja tiedustellaan, miten se voitaisiin korjata. Yhteistyöllä asiat yleensä sujuvat. Tapahtumien nuotittaminen on tarkkaa ja yksikin väärä nuotti tai virheelinen sijainti viivastolla voivat pahimmillaan aiheuttaa ihan väärän biisin. Pyritään siis siihen, että yhteistyömme jokaisella osa-alueella sujuu jatkossakin duurivoittoisissa tunnelmissa.

Jääkäripataljoona 1:n "Marskin kp-taistelija" Harald Johansson

| Teksti: Pekka J Heikkilä

Kaikille vähänkään pitempään Killan toiminnassa mukana olleelle on tuttu henkilö Jääkäripataljoona 1:n riveissä koko jatkosodan ajan aliupseerina palvellut Harald Johansson, joka syntyi Johanneksessa 15. toukokuuta 1921. Hän täytti näin ollen jo 96 vuotta. On siten oman joukko-osastonsa, nykyisen Jääkäriprikaatin joukkoyksikön, Lapin Jääkäripataljoonan ikäinen. Hän on yksi harvoista enää elossa olevista Jääkäripataljoona 1:n marsalkka Mannerheimin lahjoittamien kymmenen Suomi-konepistoolin kantajista jatkosodan ankarista taisteiluista.

Tunnettu tosiasiaan on, että Jääkäripataljoona 1 oli viime sotiemme aikana ainoa joukko-osasto (kuului Ratsuväkiprikaatiin), joka sai tunnustuksena erinomaisesti onnistuneiden talvisodan torjuntataistelujen ansiosta, juuri ennen jatkosodan alkua 14. heinäkuuta 1941, Lappeenrannan ja Joutsejon rajalla vastaanottaa 10 kappa-

letta Suomi-konepistoolia, joissa jokaisessa oli hopeinen omistuslaatta Jääkäripataljoona 1:lle, joka kertoi asejen lahjoittajan olevan sotamarsalkka Mannerheim. Vajaa vuotta myöhemmin Suomen marsalkaksi syntymäpäivänään 1942 nimitetyn ylipäällikön syntymästä tuli hiljattain kuluneeksi 150 vuotta. Aseet olivat koko jatkosodan ajan taistelukäytössä ja niistä 8 on vielä tallessa, kaksi tuhoutui kantajansa mukana taistelutilanteessa sodan aikana. Nykyisin yksi aseista on Sotamuseossa Helsingissä, yksi Jalkaväkimuseossa Mikkelissä, yksi Jääkäriprikaatin perinnetiloi-
sa Sodankylässä ja loput viisi Lapin Jääkäripataljoonan kunniaavartio- ja koulutuksen kiertopalkintokäytössä Sodankylässä. Yksi tällaista asetta jatkosodan aikana kantanut henkilö on, Jääkäriprikaatin Killan kunniajäsen, Jääkäripataljoona 1:n kersantti Harald Johansson Helsingistä.

Sodan jälkeen siviilityönään yrittäjäksi ja myyntipäälliköksi ryhtynyt innokas sotaveteraanikuoromies Harald Johansson asuu yhä kotonaan ja jatkaa Helsingin sotaveteraanikuoron jäsenenä yhä laulamista. Kertomansa mukaan viimeksi enää kuusihenkeiseksi supistunut kuoro esiintyi hiljattain

yhden veteraaniveljensä siunaustilaisuudessa Helsingissä. Kesällä 2016 Helsingissä järjestetyille joukko-osastokillan kesäpäiville osallistuneet kiltalaiset muistavat ja ovat yhä kiitollisia tuon kuoron esiintymisestä Temppeleaukion kirkossa kiltatapahtumamme yhteydessä. Tuolloin kuorolaisia oli vielä läsnä 11, Harald yhtenä heistä. Kunnioittavat kiitoksemme kuulemastamme hienosta esityksestänne.

Innokkaana kiltatapahtumiimme osallistujana Harald ei onneksi ole katkenyt laulutaitoaan, vaan on useissa tapaamisissa esiintynyt ja saanut muutkin mukana olleet laulamaan. Usean kymmenen vuoden ajan Harald Johansson on matkustanut myös Sodankylään osallistuakseen kiltatapaamisiin ja aseveljiensä tapaamisiin. Viimeksi hän osallistui oman joukkonsa, nykyisen Lapin Jääkäripataljoonan 90-vuotisjuhlatapahtumiin maaliskuussa 2011 Sodankylässä ja kesällä 2013 killan kesäpäiville varusmiesaikaisessa kotivaruskunnassaan Lappeenrannassa. Hän on johtanut usean vuoden ajan Killan Helsingin paikallisosastoa aina vuoteen 1995 saakka, kuuluu yhä killan valtuuskuntaan sen jäsenenä, ja on tullut palkituksi monilla killan ja perinnejoukon tunnustuksilla vapaaehtoistyöstään killan ja sen perinteiden hyväksi samoin kuin kuoroansioistaan.

Varusmiesaikaisista tapahtumista Harald on muistellut mm. seuraavat episodit, jotka on tallennettu mm. vuosi sitten ilmestyneeseen Lauri Hietaniemen ja Hannu Aikion toimittamaan teokseen Ilo-mantsista Ilo-mantsiin. Linaus killan arkistosta teoksen tekijöiden luvalla: "Olin ollut jo talvisodassa suojeluskuntalaisena vapaaehtoisena ja saanut korpraalin arvon. Tätä eivät vastaanottajat Lappeenrannassa tieneet. Silloin oli tapana leikata alokkailta tukka. Minut istutettiin tuoliin, mutta en antanut leikata. Sain sitten kolme neljä numeroa liian suuret varusteet. Aamulla oli katselmus. Kapteeni Vuorinen kysyi, mitä on alokkaalla päällä? Sanoin, että en ole alokas, vaan korpraali. Vuorinen määräsi heti varusvarastolle vaihtamaan

uudet vaatteet. Näin minusta siten koulutettiin ryhmänjohtaja. Minulla oli ryhmässäni ainakin Hakalan Pentti ja Rantalan Matti Sakunnasta.

Kaikki sujui Lappeenrannassa hyvin, kunnes satuin parkkeeraamaan kahden tytön kanssa kapteeni Vuorisen ikkunan alle. Sain seuraavana aamuna kuulla, että olin seissyt kädet kyynärpäitä myöten housuntaskuissa ja minua odotti rangaistus. Sitä ei kuitenkaan ehtinyt tulla, kun alkoi sota."

Edellä muisteltu ei liene jäänyt vilkkaan ja huumoria harrastavan nuoren miehen ainoiksi "kolttosiksi". Nyt iäkkäänä veteraanina tuo virkeä mieli on säilynyt ja monet

kiltalaiset ovat saaneet Haraldista hyvän ystävän entisistä aseveljistä puhumattakaan. Hänen seurassaan ei juttu ole tauonnut, eikä surumieli häirinnyt. Monet kiltarouvat ja komentajien rouvat ovat myös päässeet eri illanvietoissa pyörrähtelemään tanssilattialla innokkaan ja taitavan tanssittajan viemänä.

Toivotamme iäkkäälle kunniankansalaisellemme hyviä elinpäiviä edelleen ja killan puolesta kiitämme monivuotisesta ja monipuolisesta tuesta kiltatoimintaamme. Toivottavasti saamme tavata vielä monesti eri yhteyksissä niin veteraani- kuin kiltatapaamisissakin.

Joukko-osastokillan puheenjohtajan ”matkamuistoja”

| Teksti: Jääkäriprikaatin Kilta ry:n puheenjohtaja Jukka Vierma

Muisteluksia matkan varrelta ennen yrittäjäksi ryhtymistäni palvelin Napapiirin kuljetus Oy:ssä (läänin ktk) Sodankylän aluetoimiston konttorinhoitajana, samalla noin 30 autoyrittäjän päällikkönä. Pääsin tähän tehtävään vähän niin kuin vahingossa. Olin juuri sanoutunut irti liikenneopettajan hommista, kun minun ja työantajan henkilökemiat eivät synkanneet yhteen. Olin ollut noin kaksi viikkoa työttömänä ja satuin käymään TB-huoltamolla tapaamassa erästä kaveria. Siellä oli huoltohommissa sodankyläläinen autoilija, joka tiedusteli ja sanoi kuulleensa, että olen työttömänä.

Hän kertoi, että sen hetkinen konttorinhoitaja on sairastunut ja on todennäköisesti pitkään sairaslomalla. Konttoriin tarvittaisiin tuuraaja muutamaksi kuukaudeksi ja jopa pitemmäksikin aikaa. Ker-

roin olevani kiinnostunut ja siitä lähti käyntiin homma, joka sitten kestikin peräti yhdeksän vuotta. Seuraavalla viikolla silloinen Napapiirin Kuljetus Oy:n toimitusjohtaja Sulo Lähdesmäki soitti ja tiedusteli, koska voisin tulla käymään Rovaniemessä näyttäytymässä ja keskustelemassa konttorin hoitoon liittyvistä asioista.

Tämä reissu oli erittäin onnistunut ja tällä reissulla käytyjen keskustelujen aikana todettiin, että metsästys oli meidän molempien vapaa-ajan harrastus. Teimme monta mielenkiintoista reissua sen aikana, kun hän oli toimitusjohtajana. Siihen tiimiin melkein samana vuonna eli 1971 liittyi oleellisesti Tervolan konttorinhoitaja Pentti Nieminen ja työpäällikkö Seppo Kerkelä.

Yhteisellä päätöksellä sovittiin, että vuosittain käydään syksyisin niin sanotulla sorsasafarilla ja mu-

kaan kutsutaan yhteistyökumppaneita öljy-yhtiöstä. Tähän lisättiin sitten toinen tapahtuma, joka toteutettiin tammi-helmikuun vaihteessa ja nimeksi tuli Madasafari. Tähän tapahtumaan, ei kuitenkaan toimitusjohtaja ottanut osaa ikänsä vuoksi, mutta antoi meidän reissuillemme siunauksen. Näitä reissuja tehtiin noin seitsemän vuoden ajan. Sitten osa perusporukasta muutti muihin tehtäviin. Yksi mielenkiintoisista sorsasafareissuista oli venereissu Pokasta Kitistä pitkin Porttipahdan altaalle. Kolmella veneellä toteutettu matka kaikkine tapahtumineen ja kommelluksineen kesti neljä vuorokautta.

Veneporukat muodostuivat seuraavasti: Pentti Niemisen veneessä oli Kalle Lahtinen (entisen Aspon miehiä). Kerkelä oli vain kanootti ja kyydissä Jorma Kukkonen, Retuksi ristitty mies Oulusta, joka pelasi nuoruudessaan Suomen maajoukkueessa jääpalloa. Minun veneessäni oli tj. Lähdesmäki. Veneeni oli vuostimolainen. Kitinen oli sinä kesänä melko kuiva ja veneitä jouduttiin vetämään ja joessa kahlaten kulkemaan paitsi, Kerkelän kanootti, joka ei paljon vettä tarvinnut. Kuului vain sup, kun kaljapurkki aukaistiin. Kerkelä naureskeli, kun kahta muuta veneettä jouduttiin vetämään. Toimitusjohtaja Lähdesmäki sanoi muutamana kerran, katsotaan kunhan päästään altaalle, eiköhän nauru hyvydy ja näin myös kävi. Allas kuohui vaahtona. Ei sinne ollut asiaa edes Niemisen ja minun veneelläkään. Pääsimme kuitenkin läheisen saaren rantaan, purimme tavarat ja rupesimme seuraamaan, miten Kerkelä ja Kukkonen selviävät mylläkästä samaan saareen. Olimme Niemisen kanssa jo valmiit lähtemään apuun, katsoimme kiikarilla, kun Retu heitteli ämpärillä vettä taukoamatta, mutta niin vaan pojat selvisivät rantaan. Lähdesmäki kysyi Kerkelältä, vieläkö naurattaa?

Sää tyyntyi illan päälle ja katsoimme, että verkot voidaan laittaa yöksi. Kysyin, kuka lähtee kaveriksi, ja tj sanoi, minä lähdän. Olimme saaren takana laskemassa verkkoja, kun vierellemme ajoi Ukkolan Lauri, joka tunsu minut ja kertoi, että hän on viikolla käynyt Norjassa ja hänellä on säkissä kissakaloja. Hän on niitä pannut noihin järvellä oleviin verkkoihin. Ota sinäkin muutama ja näin me teimme. Panimme neljä kissakalaa meidän kolmeen verkkoomme.

Yö meni rattoisasti, hieman otettiin efedriiniä. Aamu aukeni hieman myrskyisästi, tuuleskeli kohtalaisesti. Kuka lähtee kanssani hakemaan verkot pois, Nieminen sanoi, hän voi lähteä. Hänellä ei ollut mitään tietoa verkoissamme olevista kaloista, koska ei ollut illalla kerrottu koko asiaa. Tuolimme ekalle verkolle, jossa kissakaloja oli kaksi. Pentti kokee verkkoa ja puottaa sen käsistä pois. Kysyin, mitä nyt, hän sanoo, että lipesi käsistä souda alkuun. Kokeminen alkaa uudestaan, sama juttu, pudottaa verkon taas. Sanoin, taisit pudottaa vasiten, tiesinhän minä, mikä siellä on. Hän sanoo, että näyttää että siellä on piru ja sillä näytti olevan piikkinen häntä. Heitä kintaat. Olin ne varannut jo lähtiessä mukaan. Verkot saatiin koettua, muutama siika ja ne meidän itsepanemat kissakalat. Saarella alkoi sen päiväinen arvuuttelu, mitä nämä on? Olimme Sulon kanssa sopineet, ettei kerrota, annetaan niiden tutkia kaikki kalakirjat, niin kuin he sen myös tekivät. Me pääsimme rantoja kierrellen Siltaharjuun, johon meille oli tuotu autot kärryineen, joilla saimme veneet ja vehkeet kirkolle. Kerkelä jäi kanoottinsa kanssa erään saaren rantaan. Kävin hänet hake-massa seuraava aamuna aikaisin isolla veneellä.

Olimme sopineet tj:n kanssa, että yhtiön pikkujoulussa käytän puheenvuoron ja kerron koko kalatarinan. Voitte vain kuvitella, minkä näköisiä olivat meidän reissukaverit! Monia mielenkiintoisia tapahtumia oli sen yhdeksänvuoden aikana, jolloin palvelin Napapiirin kuljetusta.

Sitten alkoi yhdentoista vuoden rupeama yrittäjänä. Yrittäjänä

olemisesta kerron jossain kirjoituksessa myöhemmin. Kun olin myynyt yritystoiminnan ja ollut muutamana kuukauden joutilaana, sain mielenkiintoisen puhelinsoiton. Kuljetukseen oli vaihtunut lähes koko henkilökunta, toimitusjohtajana oli Juha Mustonen, hän tuli työpäälliköksi juuri silloin, kun lähdin kuljetuksesta yritysmaailmaan.

Hän aloitti puhelun, olet kuumelma jouten, kiinnostaisiko aluepäällikön paikka Saarenkylässä. Pääkonttori oli kaupungissa. Kuitenkin kalusto Saarenkylässä. Silloin elettiin 1990-luvun alkua. Kerroin Mustoselle, anna mietin pari päivää. Vaimo tuli töistä kerroin, että Mustonen tarjosi työpaikkaa Saarenkylään aluepäälliköksi. Ota tarjous vastaan, eihän siellä ole pakko olla, jos homma ei miellytä, oli vaimon vastaus. Ilmoitin seuraavana päivänä, ok tulen. Kerroin Mustoselle, anna mietin pari päivää. Vaimo tuli töistä kerroin, että Mustonen tarjosi työpaikkaa Saarenkylään aluepäälliköksi. Ota tarjous vastaan, eihän siellä ole pakko olla, jos homma ei miellytä, oli vaimon vastaus. Ilmoitin seuraavana päivänä, ok tulen. Kerroin Mustoselle, anna mietin pari päivää. Vaimo tuli töistä kerroin, että Mustonen tarjosi työpaikkaa Saarenkylään aluepäälliköksi. Ota tarjous vastaan, eihän siellä ole pakko olla, jos homma ei miellytä, oli vaimon vastaus. Ilmoitin seuraavana päivänä, ok tulen.

Kyllästyin sitten reissumiehen hommiin ja sanouduin irti. Sovin kuitenkin Mustosen, tj:n kanssa, että voin kyllä käydä tuurailemassa aluepäällikköiden lomilla. Oli-

han konttoreita vielä silloin 5 – 6. Mutta, mutta, jo ensimmäisenä kesänä, kun olin menossa tuurausreissulle Rovaniemelle, sain mielenkiintoisen puhelinsoiton. Puhelu tuli varuskunnasta, majuri Pertti Lokka soitti, ja kysyi olisinko käytettävissä ja kiinnostaisiko tällainen homma. Huolto- ja kuljetuskomppanian liikenneopettajan tehtävään tarvittaisiin opettajavoimia, aina silloin, kun alkaa ajokorttikoulutus. Eli homma kestäisi aina vain muutamana kuukaudena eli silloin, kun tulee uusi saapumiserä. Kerroin, että otan yhteyttä saman päivän aikana. Menin Mustosen luokse ja kerroin ko. soitosta. Tieto ei ihan heti Mustosta miellyttänyt. Pääsimme kuitenkin sopimukseen. Soitin samana päivänä Lokka Pertille ja kysyin, milloin työvoimaa tarvitaan? Siitä alkoi työjakso, tuurauksia Napapiirin kuljetuksessa ja liikenneopettajana varuskunnassa. Tällainen järjestely sopi minulle erinomaisesti.

Kirjoittaja Jukka Vierma Jääkäriprikaatin Killan tämänhetkinen puheenjohtaja. Meitä kiltalaisia on aika mittava joukko ikähaarukassa 20–100 vuotta. Tämän kirjoituksen lopuksi Jääkärihenkiset terveiset kaikille Etupyörän lukijoille.

Killan vuosikokouksessa keväällä palkittiin Vuoden 2017 kiltalaisena, ansiotunut kiltaveli Niilo Tasala (oik). Vuosikokouksessa puhetta johti Keski-Pohjanmaan osaston puheenjohtaja Seppo Yli-Norppa (vas.). Hänet vuosikokous valitsi Killan 58. kunniajäseneksi. Vuosikokous valitsi yksimielisesti Killan puheenjohtajana jatkamaan Jukka Vierman (kesk.).

Kuvat: Pekka J Heikkilä

Jääkäriprikaatin Killan kesäpäivät Keski-Pohjanmaalla

Kesän 2017 Jääkäriprikaatin Killan kesäpäivät vietettiin Keski-Pohjanmaalla 30.6.– 2.7. Kesäpäivät alkoivat juhlavasti Kannuksen sankariristille tapahtuneella seppeleenlaskulla, johon osallistujat kokoontuivat kirkkomaalle. Seppeleen laskivat eversti Hannu Aikion kanssa Killan varapuheenjohtaja Jyrki Manninen ja Keski-Pohjanmaan osaston puheenjohtaja, Killan kunniajäsen Seppo Yli-Norppa.

Päivien eräs kohokohta oli kahden Jääkäripataljoona 1:n sotien veteraanin (97 v) palkitseminen Jääkäriprikaatin korkeimmalla tunnustuksella pienoislipulla. Lipun saivat Paavo Palola Lohtajalta (vas.) ja Erkki J Ruokojä Kälviältä.

Paavo Palola sai lisäksi vastaanottaa liput luovuttaneelta Jääkäriprikaatin apulaiskomentaja eversti Timo Mäki-Rautialta hänelle myönnetyn Lapin Jääkäriristin, jollaisen Erkki J Ruokojä oli saanut jo aikaisemmin.

Operaatio Pohjanloimu järjestettiin 23. kerran Kilpisjärvellä kolmen valtakunnan rajapyykillä kansallisena veteraanipäivänä 27.4.2017. Juhlapuheen piti Jääkäriprikaatin komentaja eversti Antti Lehtisalo. Paikalla oli kolme sotiemme veteraania: Veikko Korkka Lahdesta, Hemmi Jaara Yli-listä ja Olli Kivioja Helsingistä. Kenttähartauden pitäjänä oli piispa Samuel Salmi. Tilaisuuden järjestäjänä toimii Pohjan Jääkärikilta ry ja tilaisuutta tukevat Puolustusvoimat sekä Enontekiön kunta. Katsojia paikalla oli noin 350 henkilöä. Kuva Kari Broström.

Eversti Antti Lehtisalon puhe Lapin sodan päättymisen päivänä 27.4.2017

Kunnioitetut sotiemme veteraanit ja lotat, hyvät naiset ja herrat, sotilaat.

Tuon Teille Puolustusvoimien ja Jääkäriprikaatin tervehdyksen. Teille, arvoisat veteraanit, välitän syvän kunnioituksemme maamme ja sen itsenäisyyden eteen suorittamastanne äärimmäisestä maanpuolustustehtävästä ja jälleenrakennustyöstä.

Lapin sota käytiin toisen maailmansodan aikana Suomen ja Saksan välillä pääasiassa Suomen Lapissa 15. syyskuuta 1944 – 27. huhtikuuta 1945.

Jatkosodan 4. syyskuuta 1944 sovituihin aselepoehtoihin kuului saksalaisten joukkojen karkottaminen Suomesta 15. syyskuuta 1944 mennessä. Saksan ja Suomen välillä puhkesi Lapin sota. Saksalaiset katsoivat tärkeimmiksi tavoitteikseen Petsamon nikkeli-kaivosten tuotannon turvaamisen itselleen ja Pohjois-Norjassa olevien joukkojensa paluureitin varmistamisen. Saksalaisjoukot ryhtyivät uudelleen ja ryhtyivät vetäytymiseen ennalta valmistellun operaatio Birken mukaisesti. Armeija vetäytyi taistellen suomalaisjoukkojen tieltä pohjoiseen turvautuen samalla poltetun maan taktiikkaan. Talvella sota muuttui asemasodaksi Käsivarressa, kunnes viimeisetkin saksalaisjoukot huhtikuun lopussa 1945 vetäytyivät Norjan puolelle.

Loppukeväästä suomalaisten puolella asemasotaa kävi enää 13. tammikuuta perustettu taisteluosasto Loimu, mikä käsitti kantahenkilökuntaa ja varusmiehistä kootun vahvennetun kiväärikomppanian, 600 miestä. Keväällä saksalaisjoukot oli kokonaan vedetty Ruijasta, maakunta oli tyhjenetty siviileistä ja rakennuskanta poltettu, joten suojajoukkoja Käsivarressa ei enää tarvittu. Sodan viimeinen lokaustenvaihto käytiin tiedustelupartioiden välillä Kilpisjärvellä 25. huhtikuuta 1945. Viimeiset saksalaisyksiköt

poistuivat Suomen alueelta 27. huhtikuuta Norjan puolelle. Suomi katsoi sodan omalta osaltaan tosiasialisesti päättyneeksi, vaikkei aselepo- tai rauhansopimusta tehtykään. Norja oli tuolloin pääosin vielä Saksan miehittämänä, vaikka liittoutuneet olivat jo valloittaneet suurimman osan Saksastakin.

Vuoden 2017 alussa veteraaneja oli joukossamme noin 20 000 miestä ja naista, jo yli 91 vuoden keski-ikässä. Sotainvalideja heistä oli 3000.

Sotien jälkeen veteraanisukupolvenne raivasi alueemme maalla ja merellä, uudelleen rakensi niin Lapin kuin koko maatamme, luovutti vaaditut alueet ja asutti evakot sekä kaiken lisäksi maksoi mittavat sotakorvaukset. Kaikki tämä vaati kansaltamme poikkeukselliset voimavarat ja työtä, mutta erityisesti tahtoa ja uskoa tulevaan. Kaikella tällä luotiin luja perusta Suomen hyvinvoinnille ja arvostetulle kansainväliselle asemalle. Veteraanien työ loi myös vankan pohjan kansakuntamme arvoille: vapaudelle ja vastuulle sekä yhtenäisyydelle. Tämä on kestävä esimerkki meille nuoremmille sukupolville. Moneen haasteeseen kyetään vastaamaan vastuunotolla ja sisulla sekä vuorovaikutuksella ja luottamuksella omiin mahdollisuuksiin.

Lapin turvallisuuspoliittinen merkittävyys osoitettiin jo Suomen sotien aikana. Uudelleen Lapin puolustukseen havahduttiin 1970-luvun lopussa, mikä on kirjattu II Parlamentaarisen puolustuskomitean mietintöön. Lapin merkitys on edelleen kasvamassa. Perusteet ovat osin samat kuin aiemmin ja lisänä on uusia syitä. Näistä tärkeimpänä ovat arktisen alueen luonnonvarojen hyödyntäminen ja arktisen jään supistumisen myötä meriliikenteen uudet väylät.

Tapahtumat Euroopassa ovat osoittaneet turvallisuuspoliittisten tilanteiden herkkyyden ja nopeat muutosmahdollisuudet. Vaikka Suomeen ei nyt kohdistukaan mitään välitöntä sotilaallista uhkaa, on selvää, että Lapin puolustamiseen varautuminen on oleellinen osa koko maamme puolustusta. Vahvistuneet Jääkäriprikaati ja Lapin lennosto sekä Lapin Rajavartiosto vastaavat osaltaan Lapin valmiu-

desta ja sotilaallisen maanpuolustuksen tehtävistä.

Jääkäriprikaati luo sotilaallista puolustuskykyä kouluttamalla varusmiehiä ja reserviläisiä sodan ajan tehtäviinsä. Sotilaamme ja joukkomme kykenevät toimimaan mukaisesti Lapin vaativissa olosuhteissa. Jääkäriprikaatilla on kyky vastata puolustuksesta Lapin maakunnan maa-alueella. Valmius on tärkein tehtävämme. Henkilökunnasta ja varusmiehistä muodostettu valmiusyksikkö aloittaa toiminnan 15.6.2017.

Lapin lennosto vastaa operatiivisena valmiusyhtymänä ilmapuolustukselle käsketyistä tehtävistä. Pohjois-Suomen ilmatilan alueellisen koskemattomuuden valvontaan ja turvaamiseen on aiempaa paremmat resurssit. Lennoston koulutus- ja harjoitustoiminnassa hyödynnetään kustannustehokasta pohjoismaista yhteistoimintaa.

Lapin rajavartiosto huolehtii maa-alueen AKV ja AKT-valmiudesta sekä osallistuu Lapin sotilaallisen maanpuolustuksen tehtäviin.

Puolustusvoimien ja Jääkäriprikaatin puolesta lausun kiitokset kunnioitetuille sotiemme veteraaneille ja lotille kuten Puolustusvoimien ylipäällikkö, tasavallan presidentti, kirjoitti päiväkäskyssään numero yksi: "Kaikkein tärkein - maamme itsenäisyys ja kansamme vapaus - onnistuttiin turvaamaan jälkipolville" ja jatkaa "Itsenäisyyden turvaaminen ja veteraanisukupolven arvokkaan perinnön vaaliminen on meidän nuorempien sukupolvien tehtävä nyt ja tulevaisuudessa".

Suomesta tuli itsenäinen valtio 6. joulukuuta 1917. Valtio syntyi suomalaisten omasta tahdosta ja pitkäjänteisen työn seurauksena. Vaikeista ajoista huolimatta suomalaiset ovat kohta sata vuotta rakentaneet omaa maataan ja päättäneet asioista yhdessä. Nyt suomalaiset vievät maansa uudelle vuosisadalle sisulla ja sydämellä.

Suomen itsenäisyyden satavuotisjuhlavuosi 2017 on sukupolvellemme merkittävin juhlavuosi. Se vaalii Suomen vahvuuksia, kuten tasa-arvoa ja demokratiaa tarjoamalla suomalaisille ja Suomen ystäville monipuolista ja kansainvälistä ohjelmaa sekä Suomessa että maailmalla. Juhlavuosi antaa mahdollisuuden ymmärtää menneitä, kokea vuosi yhdessä ja luoda suuntaa Suomen tulevaisuuteen.

Suomen lippu liehuu tänäänkin vapaana ja ylväänä täällä kolmen valtakunnan rajapyykillä meille kaikille!

Kiltavierailu Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston joukkokoulutuskauden ampumaharjoitukseen

| Teksti: Eero Pajula, kuvat Antti Pajula

Patteriston vasta nimetty komentaja majuri Petri Sipilä isännöi Lapin Ilmatorjuntakillan keväistä vierailua Rovajärven Hautainmaassa. Vierailupäivänä 4.5.2017 harjoitusjoukot am-

puivat harjoitussuunnitelman mukaisia ilma-ammuntoja 23 mm:n ilmatorjuntakanuunoilla. Tämänkertaiseen harjoitukseen otti osaa koulutettavin varusmiesten lisäksi myös patteriston johtamana eri-

Jos nyt jotain valitettavaa on keksittävä, niin tykkien alle syntyi päivän mittaan kuravetiset sulamisvesilammikot, joihin hylsyt ja vyöni-velet ammunnan kuluessa sihadellen opposivat. Kevät ennakoit tuloaan...

Tykkirintama Hautainmaassa. Reserviläiset ampuivat maasta, varusmiehet vasemmalta laidalta autojen lavoilta.

Hyvin vaikuttivat asettaja/suuntaaja -parit hallitsevan ilma-ammuntojen salat. Lyhyillä sarjoilla korjattiin tuli maaliin. Toisaalta, pitkiä sarjoja ei keikkuvalta Masin lavalta kannata edes ampua. Toistoja tuli paljon - siinä ryhmän yhteistoiminta kehittyi.

koishenkilöstöstä muodostettu kertausharjoitusjoukko. Kahden ilmatorjuntapatterin ampuvat osat harjoittelivat neljän päivän ajan sodanajan tärkeintä tehtäväänsä.

Kokoonnuimme aamulla Rovaniemen linja-autoasemalla, josta siirryimme omilla autoilla Rovajärvelle. Vierailu aloitettiin maukkaalla hernekeitolla Heinuvaaran ruokalassa, josta siirryimme kypäriä sovitellen Hautainmaahan.

Vierailupäivänä meitä, hiukan alle kymmentä kiltalaista - ja harjoitusjoukkoja - suosi aivan erinomaisen ammuntasää: usein ilma-ammuntaa jopa haittaavaa liian kirkasta sinistä taivasta peitti pääosin juuri oikeanlainen vaaleanharmaa ohut pilviverho, jota vasten maaleina käytetyt radio-ohjattavat AT04 -maalilennokit ja kranaattien valokuovat näkyivät kiitettävästi. Riittävän lämmin poutasää vain nosti joukkojen myönteistä asennetta ja aikaansai todella hyvät koulutusolosuhteet.

Reserviläiset olivat pääosin 4 vuotta sitten kotiutuneita Some-roharjulla koulutuksensa saaneita, nyt ensimmäisissä kertausharjoituksissaan. Osa oli hiukan vanhempia ja jo toista kertaa kertaamassa. Suurin osa, kylläkin melko pienestä otoksesta koko joukkoa ajatellen, sanoi kysyttäessä asuvansa Oulun seudulla, joku oli tullut harjoitukseen Helsingistä. Henki, tunnelma ja asenne vaikuttivat olevan erittäin hyviä. Vierailun aikainen kolmas harjoituspäivä osoitti jo, että tykkiryhmien osaminen ilma-ammunnassa oli nousut ja/tai palautunut hyvälle tasolle. Tätä mieltä olivat myös reserviläiset.

Vierailu harjoituksessa ja ilma-ammunnan seuraaminen oli todella mielenkiintoista. Kun itse pääsee seuraamaan oikeaa tekemistä ja keskustelemaan paikan päällä itse tekijöiden, koulutettavien ja kouluttajien kanssa, oppii ja näkee paljon. Kiltalaisena olet todella mukana tekemisen juurilla. Erinomainen vierailusuunnitelma ja -ohjelma myös patteriston tapahtumasta vastanneilta. Keep it simple! Vähemmän on useimmiten enemmän. Kiltalaiset kiittävät komentajaa kutsusta ja joukkoja rehdistä asenteesta. Saimme juuri sitä, mitä tulimme hakemaan.

Kun sarjat oli saatu suuntaan, ampuivat reserviläiset vaikutusta pitkillä taisteluserjoilla. Vaikuttavan näköistä!

Laivatykkien maamaaliammunnat Lohtajan Vattajanniemellä elokuussa 1968

| Muistelijat: Heikki Haapala ja Mauno Hepokangas

Olin Aliupseerikoulun johtajana Pohjanmaan Ilmatorjuntapatteristossa. Sain tiedon, että minun täytyi ilmoittautua komentajalle everstiluutnantti Arnold Airakorvelle. Menin hänen työhuoneeseensa ja sain tehtävän. Minun oli muodostettava tulenjohtoryhmä ja koulutettava itseni ja ryhmä johtamaan saattaja Hämeenmaan tykkien tulta Lohtajalla. Kadettikurssin opetusohjelmassa oli ollut raskaan ilmatorjuntapatterin epäsuoran ammunnan teoriaopetusta ja Lohtajan leirillä johdimme tulta. Lisäksi olin kouluttanut patteriston henkilöstöstä laskijaryhmän eräälle leirille. Siihen aikaan ilmatorjunta-ampumaleireillä suoritettiin epäsuoria ammuntoja.

Valitsin alaiseni ylikersantti Mauno Hepokankaan tulenjohto-aliupseeriksi. Vanhemmasta saapumiserästä sain etäisyydenmittaajan ja viestiryhmänjohtajan sekä viestimiehen. Kasarmin alakerassa oli maastolaatikko. Aloimme harjoittelun sen avulla. Käskettyä aikana ilmoitauduimme Himangan satamassa komentaja Pelto-

M1 - alueen, nykyisen uimarannan alueen.

Sen jälkeen sovimme ammuntojen jatkamisesta varsinaisilla laivatykkeille (100 mm). Sain ryhmäni mukaan pursimiehen viestivälineineen tulenjohtoviestiliikennettä varten. Tulenjohtossa ei tarvinnut käyttää muuntolevyä vaan korjaukset tehtiin suoraan tähystyssuunnan suhteen. Tykkien ampuma-arvojen laskentakeskus mahdollisti sen. Sovimme, että aloitamme seuraavana aamuna ammunnat sisäputkilla.

Kurssiveli yliluutnantti Matti Partanen 2.Patterilta järjesti vaara-alueen eristämisen. Annoin seuraavana aamuna sovittuna aikana ensimmäisen tulikomennon (tulenojohtopaikka 1 kartalla). Jännitimme tietenkin, että mihin iskemät osuisivat. Olimme kyllä kaivautuneet varoitoimenpiteenä. Laiva ilmoitti ampuneensa kerran. Tähystimme maalialueelle, mutta emme saaneet havaintoa iskemistä. Neuvotelin radion välillä tekniikan henkilön kanssa asiasta. Hän sanoi sisäputkien kohdistamisen olevan vaikeaa ja epäili kranaattien jääneen lyhyiksi. Jatkoin 500 metriä ja laiva ampui toisen kerran. Tällä kertaa näimme iskemät rantavedessä ja sen jälkeen ammunta sujui hyvin. Ilmeisesti laivatykkien miehistö sai hyvän harjoituksen. Ja laivalta

ilmoitettiin, että ammunnat lopeutetaan ja jatketaan maanantaina. Saattaja Hämeenmaa lähti viikonlopuksi laivastovierailulle Raaheen. Tarjosivat minullekin mahdollisuutta lähteä mukaan, mutta en voinut lähteä muiden viikonlopulle sovitujen menojen vuoksi.

Maanantaina aloitettiin tositoimet eli ammunnat varsinaisilla laivatykkeillä (3 x100 mm). Olin valinnut tulenojohtopaikaksi ja maalialueeksi samat mitä käytettiin ilmatorjunta-ampumaleireillä (kartalla M2 ja tulenojohtopaikka 2)). Johdin ammuntaa Kommelinpalkalta nyt vain tykit ampuivat pohjoisesta mereltä eikä Nenäjärven niityiltä. Ampumaetäisyys taisi olla lähellä kymmentä kilometriä. Annoin tulikomennon ja taas jännitimme minne kranaatit putoavat. Tällä kertaa saimme näköhavainnon ensimmäisistä kranaateista ja korjasimme tulta maaliin. Todettakoon, että laivatykit ampuivat harjoituskranaatteja. Ne eivät räjähtäneet, koska olivat ilman räjähdysainetta ja sytytintä.

Seuraavana päivänä tuli mukaan yliluutnantti Lopenen tulenojohtoryhmän kanssa suoraan tykistöleiriltä Rovajärveltä. Hän toimi loppuammuntojen ajan varmentavana tulenojohtoryhmänä. Ammuntoja oli saapunut seuraamaan laivaston edustajia, joten sekini lisä painetta meille. Ammuimme muistaakseni kolmena päivänä eri maaleihin. Ammunnat päätettiin ampumalla eräänlainen vaikutusammunta. Laiva ampui kolmella tykillä kolmekymmentä taistelukranaattia 30 sekunnissa. Tuli pysyi hyvin koossa suhteellisen pienellä alueella. Ei tullut hajonnan äärlaukauksia. Olin havaitsevani, että iskemäkeskipiste hieman siirtyi ampumasuunnassa laivan keinunnan vaikutuksesta. Laivassa oli tietääkseni vakauttamislaitteet. Laivaston edustajat mittasivat poikkeamat maalipisteestä ja laskivat räjähdyskuopat. Tämä oli tietääkseni ensimmäinen kerta, kun laivatykeillä ammuttiin Lohtajalla. Tämä pieni juttu kertoo sotilaselämän hyvistä ja mieleen jäävistä tapahtumista.

Miinalaiva Hämeenmaa Suomenlinnassa. Kuva: matruusi Piironen

Sodankylän ja Rovaniemen varusmiestoimikunta

| Teksti: Puheenjohtaja alikersantti Kuusisto

Jääkäriprikaatin varusmiestoimikunta, tuttavallisemmin Jääkäritoimikunta, kattaa molempien varuskuntien toimikunnat. Rovaniemellä alikersanttina toimivia toimihenkilöitä ovat varupuheenjohtaja ja työ-, opinto- ja sosiaaliamies eli TOS -asiamies sekä 9kk palveleva sihteeri. Sodankylässä vuoden tehtäviä ovat puheenjohtaja, sihteeri sekä 9kk TOS -asiamies. Vaikka toimikunnat toimivat itsenäisesti omissa varuskunnissaan, edustavat he esim. valtakunnallisilla varusmiestoimikunta- eli VMTK -päivillä yhtenä toimikuntana sekä ovat tiiviissä yhteydenpidossa keskenään.

Varusmiestoimikuntien ensisijainen tehtävä on toimia varusmiesten edunvalvojina. Toimikunta tarttuu käytänteissä tai palvelusolosuhteissa oleviin epäkohtiin ja välittää tiedon eteenpäin yksiköiden päälliköille, pataljoonan komentajille sekä prikaatin komentajalle. Tämä suora esittelyoikeus on erittäin arvokas tiedonkulkukanava, jossa perusvarusmiehen

arki risuineen ja ruusuineen välittyy siitä päättävälle tahoille. Molemmat toimikunnat hoitavat esikunnan toimeksiantoja kuten tiedottamista, lehtien jakamista tai esimerkiksi alokaskirjeiden postittamista. Toimikunnat ovat tekemisissä erilaisten yritysten sekä opiskelupaikkojenkin kanssa Työmarkkinainfoiltaan liittyen. Sosiaalikuuraattori ovat suorassa yhteydessä varusmiestoimikuntaan ja tiedottavat opiskeluun ja työelämään liittyvistä asioista niiden kautta. Myös Sotilaskotiyhdistykset ovat varusmiestoimikuntien suurimpana tukijana tärkeä yhteistyökumppani ja Jääkäritoimikunta auttaa paikallisia Sotilaskoteja aina kun pystyy. Sodankylä hoitaa myös varusmiesten lomakyytien järjestelyä.

Varusmiestoimikuntien tehtävänä on tuottaa myös vapaa-ajan virikkeitä. Toimikunnat pyörittävät VLK:ja eli varusmiesten liikuntakerhoja, jotka kannustavat varusmiehiä liikkumaan vapaa-ajallakin sekä tarjoavat mahdollisuuden tutustua uusiin lajeihin. Aktiivisim-

mille liikkujille on tarjolla ylimääräisiä lomapäiviä. Molemmissa varuskunnissa on vapaa-ajan tilat, joissa on useita pelikonsoleita, pelejä, tietokoneita, soittimia sekä Sodankylässä erillinen soittuhuone. Jääkäritoimikunnalla on mahdollisuus hankkia välineitä ja viihdykkeitä varusmiesten toiveiden mukaan. Molemmat toimikunnat julkaisevat perinteikästä Lyhyin syöksyin -lehteä, joka tunnetaan varusmiesten kesken nimellä lisy. Sieltä voi tarkistaa jäljellä olevat palveluspäivät, kuumimmat huhut, viikon vitsin ja ratkoa ajankuluksi ristikoita.

Valtakunnalliset varusmiestoimikuntapäivät Jääkäriprikaatissa Rovaniemellä 22.–24.5.2017

Valtakunnalliset varusmiestoimikuntapäivät järjestettiin 22.–24.5.2017 Rovaniemellä. Päivät järjestetään kahdesti vuodessa. Edellisen kerran ne järjestettiin Rovaniemellä vuonna 2004 silloisessa Lapin ilmantorjuntarykmentissä. Päivillä kaikkien joukko-osastojen varusmiestoimikuntien edustajat kokoontuvat yhteen keskustelemaan kasvotusten varusmiespalveluksen ja varusmiestoimikuntatyön kehittämistä.

Vanhat toimihenkilöt pl. some-agentit valmistelivat päivillä aloitteita seuraavista osa-alueista; Varusmiestoimikuntatyön (VMTK) kehittäminen, varusmiesten sosiaalitaloudelliset asiat ja varusmiesten palvelusolosuhteiden kehittämien. Aloitteet ovat varusmiestoimikuntien suora tapa saada kehitystä tarvitsevia asioita pääesikunnan tietoon. Näin varusmiespalvelusta on mahdollista parantaa sekä kehittää varusmiesten henkistä ja fyysistä oloa parempaan suuntaan. Tämänkertaisilla VMTK -päivillä paljon keskustelua herätti opiskelu varusmiespalveluksen aikana ja sen

mahdollistaminen entistä paremmin.

Uusille toimihenkilöille päivät olivat osa varusmiestoimikuntatyöhön perehtymistä. Oppitunteja kävivät pitämässä VMTK -toiminnan tuki- ja sidosryhmät, esimerkiksi Sotilaskoti, Sotilasurheiluliitto ja Varusmiesliitto. Ne kävivät kertomassa omasta toiminnastaan ja yhteistyöstään varusmiestoimikuntien kanssa. Vanhat toimihenkilöt järjestivät uusille toimihenkilöille johtajaradan, jossa uusille toimihenkilöille annettiin tehtäviä mahdollisista tilanteista tulevassa toimikuntatyössä.

VMTK -päivillä olivat mukana myös joukko-osastojen sosiaalisen median agentit (some-agentit). Some-agentit ovat varusmiehiä, jotka on koulutettu ylläpitämään ja päivittämään varusmiehille suunnattua sosiaalista mediaa. He päivittävät myös varusmiesten facebook -ryhmiä, joissa jaetaan apua ja tietoa alokkaille varusmiespalveluksen ajan. Päivillä some-agentit keskustelivat tavoista kehittää so-

siaalisen median osaa varusmiespalveluksessa ja pääsivät kokeilemaan sotilasurheiluliiton varusmiesten liikuntakerhoihin tuottamaa Liikkuri -sovellusta.

Maanantain 22.5.2017 ilta-ohjelmassa Rovaniemellä palvelut majuri (evp) Eero Pajula, kävi pitämässä oppitunnin Saksan ja Suomen yhteisestä sotahistoriasta. Oppitunnin jälkeen toimikunnat kävivät tutustumassa Norvajärvellä saksalaisten sotilaiden hautausmaahan. Hautausmaalle on haudattuna noin 2700 saksalaista sotilasta, jotka kaatuivat Lapin rintamalla Jatkosodassa ja Lapin sodassa.

Tiistain 23.5.2017 iltahjelmassa oli luvassa päivällinen ja sauna Vaattunkiköngkällä. Matkalla sinne pysähdyimme Napapiirillä, jossa varusmiehet saivat käydä tutustumassa joulupukin pajakylään. Vaattunkiköngkällä oli ensimmäisenä luvassa shamaanin esitys, jonka jälkeen ruokailtiin. Ruuan jälkeen varusmiehet saivat käydä saunassa ja katsella ympärilleen lappilaisessa luonnossa. Tämä oli hyvä hetki uusille toimihenkilöille tutustua toisiinsa tulevaisuutta varten.

Kurssin johtajan tervehdys

| Teksti: Aliupseerikurssin 1/17 johtaja kapteeni Joni Liimatainen

Vuoden 2017 alussa Rovaniemen ilmatorjuntapatterissa tapahtui organisaatiomuutos. Kunniakkaasti jalkaväkeä kouluttanut 2.Jääkärikomppania lakkautettiin, ja yksikön tiloihin perustettiin uusi (tai katsantokannasta riippuen vanha) perusyksikkö, joka sai nimekseen 2.Ilmatorjuntapatteri. Sattumalta Lapin Ilmatorjuntarykmentin aikainen 2. Ilmatorjuntapatteri toimi aikanaan samoissa tiloissa, ja yksikköviirikin oli olemassa jo valmiina yhteiskäyttökahvio Häyhässä! Selviä synergiaetuja saavutettiin siis heti kättelyssä. Vasta perustettu 2.ilmatorjuntapatteri vastaa ilmatorjunnan sekä sotilaspoliisitoimialan aliupseerikurssien järjestämisestä Jääkäriprikaatissa, sekä vuoden 2017 alusta alkaen se on vastannut myös koko Jääkäriprikaatin sotilaspoliisikoulutuksesta. Nimestään huolimatta yksikön suurin yksittäinen ryhmä ovat siis sotilaspoliisit.

Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston saapumiserän 117 aliupseerikurssi alkoi 2. Ilmatorjuntapatterilla talvisissa tunnelmissa perjantaina 24.2.2017. Jo heti ensimmäisenä viikonloppuna pidettiin ensimmäinen arvioitava koulutyö, sekä annettiin perusteet johtajakoulutuksesta sekä tulevan viikon perinteisestä jalkaväkitaisteluharjoituksesta. Ensimmäiset johtajasuoritukset ja asiaankuuluvat koulutyöt tulivat näin ollen todella nopeasti vastaan tuoreille aliupseerioppilaille. Hienoisesta alkujärkytyksestä huolimatta kurssi selvisi haasteista hyvin, ja heti kärkeen nähtiin mikä on pelin henki aliupseerikoulussa. Yhtenäisiä koulutöitä oli ohjelmassa jatkossakin, mutta vähitellen painopiste siirtyi luonnollisesti linjakohtaiseen koulutukseen ja asiaankuuluviin koulutöihin.

Aliupseerikurssin linjojen koulutus poikkeaa toisistaan huomattavasti. Ilmatorjunta-aselaji on

erittäin moderni ja tekninen. Aselaji on alati murroksessa oleva toimintaympäristö, joka vaatii johtamistaidon lisäksi monenlaisten järjestelmien käyttämisen hallintaa, ja ymmärryksen myös siitä että elektromagneettisessa spektrissä tapahtuvat asiat vaikuttavat sotajoukon suorituskykyyn ja selviytymiseen. Sotilaspoliisilinjan koulutuksessa korostuvat erilaisiin suojaamistehtäviin ja vastatoimiin liittyvät tehtävät, joissa on kyettävä huomioimaan toimivaltuudet, voimankäytön säädökset perusteineen sekä työturvallisuus. Fyysisen toimintakyky ja pienryhmätoiminta korostuvat sotilaspoliisitehtävissä huomattavasti.

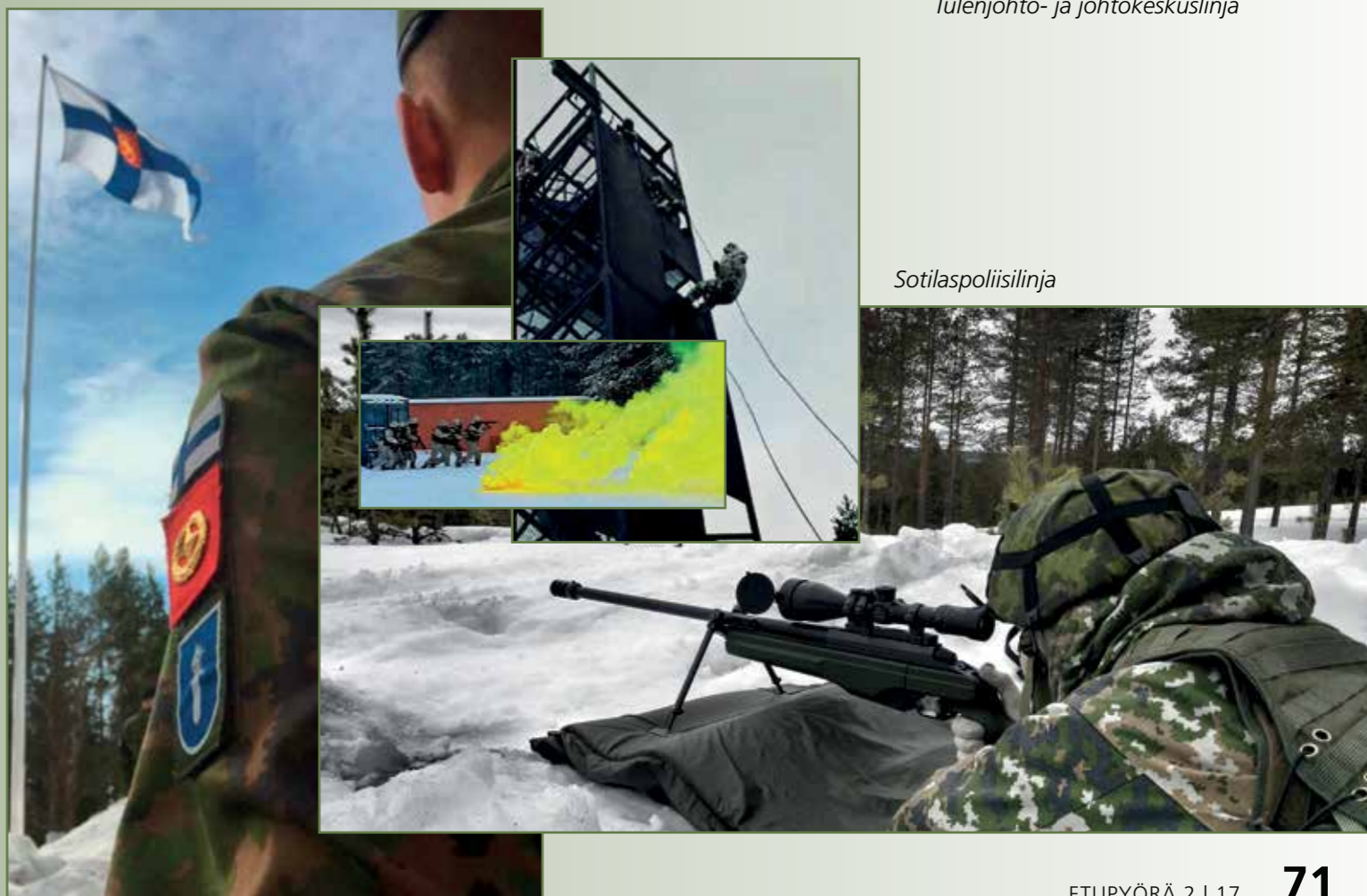
Erilaisista toimintaympäristöistä ja vaatimuksista huolimatta aliupseereilla on hyvin samankaltaisia vaatimuksia johtajakoulutuksen osalta. Aselajista tai toimialasta huolimatta aliupseerin on osattava riittävän hyvin oman joukonsa taisteluvälineet, sekä hallittava taistelutekniset ja taktiset asiat. Tähän ei ole oikotietä. Lisänä tulee tietenkin kaikkia sotilasjohtajia koskevat johtamistaito, kouluttamistaito sekä yleissotilaalliset asiat. Aliupseerikurssilla on kiinnitetty erityistä huomiota siihen, että tulevat johtajat olisivat toimeen tarttuvia ja oma-aloitteisia tulevaisuudessa tehtävissään.

Nyt kun katson kulunutta kevättä taaksepäin, voin sanoa että oppilaat ovat tulleet pitkän ja osittain kivisen taipaleen siihen missä he ovat nyt. Kiinnioviikonloppujen ja sotaharjoitusten määrä on ollut suuri, mutta rasituksesta huolimatta pilke on säilynyt silmäkulmassa ja toiminnassa on kautta linjan ollut tekemisen meininki. Olen ylpeä teistä, jotka olette kurssin läpäisseet. Toivottavasti muistette aliupseerikouluaikaanne lämmöllä, ja että koette saaneenne riittävät eväät toimia johtajina tulevaisuudessa. Osa tuoreista aliupseereista

siirtyy takaisin Kainuun Prikaatiin, ja osa siirtyy naapuriyksikköömme 1. Ilmatorjuntapatteriin. Erityisen tyytyväinen olen siihen, että suuri osa tuoreista alikersanteista myös jatkaa meidän yksikössämme. Yksikön henkilökunnalla on näin ollen tilaisuus nähdä paalupaikalta varusmiesjohtajan kehityskaari aliupseerikoulusta kotiutumiseen asti. Tämä tarjoaa ainutlaatuisen tilaisuuden myös kehittää toimintaamme jatkossa. Missä ikinä olettekin, olen varma että tulette toimimaan tehtävissänne niin että olette kunniaksi 2. Ilmatorjuntapatterille.

Tulenjohto- ja johtokeskuslinja

Sotilaspoliisilinja

Sotilaspoliisilinja

| Teksti: Oppilas Paavo Himanka

Sotilaspoliisialiupseerikurssi alkoi helmikuun lopulla Rovaniemellä. Ensimmäisenä luovassa oli uusiin tupiin muuttaminen ja sitä kautta uusiin tupakaverihin tutustuminen, lisämausteena Kainuun prikaatista mukaan tulleet aliupseerikurssilaiset. Ilmasa oli havaittavissa pientä jännitystä uusien kasvojen johdosta, mutta totuttautuminen sujui nopeasti ja kivuttomasti. Suurempi totuttelu oli uusiin toimintatapoihin, tiukempaan sotilaalliseen kuriin ja ennen kaikkea vertaisjohtamiseen. Koko AUK:n ajan yksi oppilas oli vuorollaan oppilaskersanttina, joka toimi linjan vanhimpana, sekä yksi oppilasväepelinä, joka taas toimi koko aliupseerikurssin vanhimpana.

Alun kulttuurishokin laannuttua alettiin ensimmäiseksi opettelemaan johtamista, käskyjen antamista niin päivittäisessä elämässä kuin taistelutilanteessakin. Opittu-

ja taitoja testattiin erilaisilla kokeilla ja harjoituksilla.

AUK 1:n ajan koulutuksen painopiste oli myös hyvin paljon perus jalkaväkitaistelussa, joten varsinaisia sotilaspoliisihommia ei niin paljon tehty, mitä ehkä suurin osa oppilaista oli ajatellut, mutta fakta on se, että perusasiat tulee olla kunnossa ennen kuin voidaan siirtyä vaativampiin ja linjakohtaisiin asioihin, ja tämä tuli AUK 1:n aikana hyvin selväksi. Maaliskuun lopulla koitti myös surullisen kuuluisa Rämäpää-ryhmätaitokilpailu. Kilpailu koetteli oppilaiden henkistä ja fyysistä kestävyyttä hiihtosuunnistuksen ja erilaisten tehtävärastien myötä. Matkan varrella porukkaa tippui niin sotilaspoliiseilta kuin ilmatorjuntalinjaltaikin, Rämäpään maaliin päässeiden määrän ollen lopuksi n. 60% koko AUK:sta. Hienoa monivuotista perinnettä jatkaen sotilaspoliisit saivat kisasta komean kaksoisvoiton.

Johtajat alarivillä: Alikersantit Pelo, Harmoinen ja Tikka
Oppilaat:

- 1.Rivi: Lehetkangas, Hizem, Tolvanen, Hassi, Hevosmaa, Kauppinen, Simi, Help, Gonzales-Myllylä, Pietilä
- 2.Rivi: Kauhanen, Karttunen, Hotti, Pesonen, Jirki, Kilpeläinen, Palovaara, Leppänen, Vahlroos, Raninen
- 3.Rivi: Leskelä, Höyhty, Moilanen, Juntunen, Kankaanpää, Keränen, Kallio-Kokko, Manninen, Himanka, Rautiainen
- Yläriivi: Korpi, Korkala, Kakkuri, Norppa, Hirvonen, Hietala, Lukkarinen

AUK 2:n aikana päästiin kunnolla käsiksi linjakohtaisiin koulutuksiin, ja pääsimme harjoittelemaan syvemmin mm. rakennusten vyörytystä, vaarallisen henkilön kiinniottoa ja henkilön suojaamista. Opeteltuja taitoja testattiin mm. sota-harjoituksissa toteutuilla tilanneharjoituksilla, jotka olivat hyvin realistisia ja mahdollisimman kokonaisvaltaisia, oppilaiden vertaisjohtaessa toimintaa alusta loppuun. Ampumaleirillä tehtiin myös harjoituksia kovilla patruunoilla, sekä päästiin ampumaan useilla eri aseilla, muun muassa KVKK:lla, PKM:llä, tarkkuuskivääri 85:llä ja tarkkuuskivääri 2000:llä.

Tähän mennessä en ole katonut kertaakaan, että valitsin sotilaspoliisilinjan ja tulini aliupseerikurssille. Porukka on hitsautunut erinomaisesti yhteen ja linjakohtaiset koulutukset ja harjoitukset ovat mielekkäitä sekä haastavia. Alle kuukauden päästä ylenemme alikersanteiksi ja uskon, AUK:sta saaduilla tiedoilla ja taidoilla meistä tulee mainioita johtajia. Kaikkia kokemuksia, niin hyviä kuin huonoja, tulen varmasti muistelemaan lämmöllä vielä pitkään palveluksen jälkeenkin. SPOL-yliivoimaa!

Tulenojohto- ja johtokeskuslinja

| Teksti: Oppilas Sarmalniemi

Aliupseerikurssi alkoi Rovaniemellä helmikuussa 2017 muuton merkeissä. Ensimmäisenä edessämme oli sopeutuminen uusiin tupakaverihin ja muihin linjalla oleviin oppilaisiin. Linjamme mukana oli myös AUK1:n ajan huolto-, kunnossapito- ja lääkintäaliupseerioppilaita jotka lähtivät Kajaaniin AUK 2:n ajaksi.

AUK 1 alkoi eikä kukaan vielä tiennyt millainen tie edessämme on tämän kurssin osalta. Kurssin alku meni uusien asioiden ja tapojen opettelemiseen joista suurimpana haasteena alkuun oli vertaisjohtaminen joka tarkoitti sitä että linjalta valittiin vuorotellen oppilaita jotka vastasivat linjan toiminnasta kuten linjan viemisestä koulutuksiin sekä toiminnasta koulutuksien ulkopuolella. AUK 1 piti linjamme osalta sisällään joh-

tamisharjoituksia kuten oppilassulkeisia, koulutöitä ja linjakohtaista koulutusta LV241 Radiosta ja TASP tietokoneesta sekä AUK1:n aikana järjestettiin kaikkien puheenaiheena olleen Rämäpää-ryhmätaitokilpailu. Rämäpää oli pituudeltaan n. 40–50 kilometriä pitkä marssi hiihtäen. Rämäpäässä fyysinen ja henkinen kestävyys oli koetuksella tietenkin unohtamatta ryhmähenkeä. Rämäpäässä suoritettiin erilaisia rasteja kuten evakuointi, ammunta, suojeluhälytys, teltan pystytys sekä pakollinen lepo. Rämäpään matka oli monelle liian raskas koetus mutta sai ryhmät pysymään kasassa. AUK 1:n lopulla linjamme nopeimmat taistelijat lähtivät Haminaan suorittamaan reserviupseerikoulua ja palaavat sieltä kesän lopulla paimentamaan tulevia alokkaita sekä tietenkin myös tulevia alikersantteja.

AUK 2:n alussa selvisi mille linjalle kukin valittiin. Vaihtoehtoina olivat viesti-, taistelunjohto- ja valvontajaos. Pääsimme vihdoin harjoittelemaan oman linjamme toimintaa sekä syventämään osaamistamme linjakohtaisen kaluston kanssa joihin kuului: Tutka, johtamisajoneuvo ja viestikalusto. Tällä hetkellä kun tätä tekstiä kirjoitan, olemme valmistautumassa Lohtajalle ilmapuolustusharjoitukseen lähtemiseen. AUK 2 alkaa olla loppusuoralla ja fiilikset ovat hyvät ja ehkä hieman odottavat tulevaan tehtävään jota varten meitä on koulutettu aliupseerikurssin aikana. Aliupseerikurssin ajalta on kertynyt lukuisia muistoja jotka tulevat varmasti pysymään kaikkien mielissä ja niistä riittää pitkäksi aikaa kerrottavaa.

Nikula Akseli, Väliatalo Joonas, Tiilikainen Perttu, Orava Tapio, Pellikka Eetu, Mäkinen Henri, Kuisma Aleks, Hiltunen Aatu, Hiltula Jarno, Jokitalo Elias, Heikkilä Perttu, Sikala Miika, Palomaa Anton, Kaikkonen Eemil, Koskelo Patrik, Keski-Ojala Konsta, Luhtavaara Jalmari, Salonen Joni, Tiirinki Riku, Kinnunen Petteri, Pääkkö Pauli, Jäntti Mikko, Asiala Simo, Järvenpää Aleks, Rankinen Pauli, Moilanen Patrik, Mäkeläinen Aleks, Peltotupa Jaakko, Lang Jan, Anias Teemu, Hakasaari Sami, Kehus Johannes, Loukkola Osku, Karjalainen Jyrki, Bäck Jere, Kummala Teemu ja Kinnunen Santeri.

Jalkaväen Aliupseerikurssi 1/17

| Teksti: Aliupseerikurssin johtaja, kapteeni Otto Saarinen

Jääkäriprikaatin Jalkaväen Aliupseerikurssilla koulutetaan oppilaita Jääkäri-, Kranaatinheitin- (tulenojohto ja tuliasema), Tiedustelu- (tiedustelu ja sissiradisti), Panssarintorjunta- Moottori ja Viestilinjalalla ryhmäjohtajatehtäviin. Aliupseerikurssilla koulutettavat tulevat toimimaan 217 saapumiserällä johtajina Lapin Jääkäripataljoonan sekä Rovaniemen Ilmatorjuntapatteriston yksiköissä. Lisäksi osa sissiradisteista siirtyy kurssin jälkeen Lapin Rajavartioston Rajajääkärikomppaniaan, Ivaloon.

Huollon ja viestin eri tehtäviin valitut aliupseerioppilaat siirtyivät Aliupseerikurssi 1:n jälkeen Kainuun Prikaatin, jossa he saavat oman koulutushaaransa mukaisen koulutuksen huollon aliupseerikurssilla. Sotilaspoliisialiupseerit sekä ilmatorjunnan aliupseerit puolestaan koulutetaan Rovaniemen Ilmatorjuntapatteriston Ilmatorjuntapatterissa. Reserviupseerikoulutukseen valikoituneet oppilaat siirtyivät Aliupseerikurssi 1:n jälkeen syventymään joukkueen johtamisen haasteellisuuteen Haminan Reserviupseerikouluun.

Aliupseerikurssi 1 kestää seitsemän viikkoa, jonka aikana opitaan perusteet omasta koulutushaarasta. Tämä sisältää toiminnan partion ja ryhmän kokoonpanon, niiden johtamisen sekä heille kuuluvan aseistuksen ja kaluston käytön. Nämä ovat tärkeitä asioita, sillä johtajan on hallittava oman aselajin kaluston käyttö sekä sen kouluttaminen. Aliupseerikurssi 1:n aikana tätä osaamista harjoitellaan yhdessä taisteluharjoituksessa, yhdessä ampumaharjoituksessa ja lukuisien päivittäiskoulutuksen päivien aikana varuskunnan lähialueilla. Lisäksi Aliupseerikurssi 1:n aikana opetetaan iso osa johtamisen teoriaa, jota

sovelletaan parhaalla mahdollisella tavalla päivittäisissä harjoituksissa.

Perusteiden oppimisen jälkeen yhdeksän viikkoa kestävä Aliupseerikurssi 2:n aikana oppilaat harjaantuvat ryhmän johtamiseen joukkueen ja komppanian osana. Tämän lisäksi harjaannutaan kouluttamaan oman aselajinsa asioita tuleville alaisilleen. Nämä harjaantumiset puolestaan tapahtuvat yhden ampumaharjoituksen ja vähintään kahden vaativan taisteluharjoituksen aikana päivittäiskoulutuksen lisäksi.

117 saapumiserän Aliupseerikurssilla riitti taisteluharjoituksia, joissa oppilaat laittoivat oman osaamisen ja jaksamisen koetukselle. Useissa taisteluharjoituksissa Aliupseerikurssi toimi joukkotuotantoujoukkoja vastaan, mikä varmasti elävöitti myös heidän harjoituksiaan.

Aliupseerikoulun ollessa kyseessä, meidän täytyy kuitenkin muistaa yksi tärkeä asia tiukan harjoitusrupeaman ja kiireen keskellä: tehtävämme on tehdä oppilaista seuraavan saapumiserän johtajia, joiden täytyy osata sotilaalle tärkeä asia, eli käskyjen antaminen. Kaiken muun koulutuksen ja velvollisuuksien ohessa tämä on ensimmäinen asia, joka saattaa unohtua. Aina on aikaa antaa käsky.

3. Jääkärikomppaniassa on todella ammattitaitoinen ja kunnianhimoinen henkilökunta, joka on omistautunut oman aselajin ammattitaidon ja innostuksen siirtämiseen oppilaille. Ilman tällaista henkilökuntaa kurssin oppilaiden osaaminen ei olisi tällaisella tasolla!

Toivotan valmistuneille alikersanteille onnea ja menestystä tulevissa tehtävissä!

Jääkärielin

Oli helmikuun loppua kun joukko uusia aliupseerioppilaita saapui neljännen kasarmin eteen tietämättä mitä tuleva tuo tullessaan. Jääkärielinjaan kuului myös AUK- kurssin aikana huolto - ja lääkintäoppilaat, mikä kasvatti linjan kokoa, mutta se ei haitannut menoa.

Kurssin alussa opeteltiin käyttämään linjakohtaista kalustoa. Kalustoon kuului aina niin iki-ihana PKM-konekivääri, telamiina ja kertasingo, sekä myös viuhka- ja kylkipanokset. Muutaman viikojen kasarmilla harjoittelujen jälkeen koitti aika kun haimme kasimisimulaattorit itsellemme. Kasilivien haku enteli ensimmäistä taisteluharjoitusta lumisessa ja kylmässä metsässä. Koska mahtipontisia tekemöllejä ajoluvan kanssa ei ollut, niin hiihdimme kohti Melankangasta, missä majoituimme. Kyseisessä taisteluharjoituksessa kävimme hyökkäämässä kerta-

harjoituslajia vastaan. Voi olla, että kyseiseltä hyökkäysreitiltä jäi joukolle parhaiten mieleen suksiin tarttunut lumi, märät vaatteet ja hauskuus kyseisestä harjoituksesta. Mutta niin kuin aina, kaikesta selvitettiin ja pääsimme takaisin kasarmille.

Ennen AUK 1 päättymistä kävimme ampumaleirillä Rovajärvellä. Siellä harjoiteltiin kovapanosvaiheessa hyökkäämistä ja puolustamista. Leirillä jokainen oppilas sai myös ampua apilaksella ja kertasingolla. Osa sai myös opetella ja kokea opetusmuodossa poterossa "haavoittuneen" hoitamista ja evakuointia.

AUK 1 loputtua joukostamme lähti osa Rukkiin ja toiset Kajaaniin jatkamaan palvelusta. Loppu porukka jäi hiomaan ryhmäjohtajan taitoja tuttuun ja turvalliseen Sodankylään. Talven edessä kohti kevättä jatkettiin hommia ja harjoituksia. Toinen taisteluhar-

joitus käytiin Kyljäjärvellä, missä saatiin hyökkäillä menemään monesti. Välillä hyökkyäseen ryhtyminen ei mennyt niin kuin elokuvissa, sillä joinain kertoina porukka ehti tuhoutua vihollisen tulitukseen ennen tekasta nousemista. Taas toisinaan sykkivien hyökkäysten välissä istuttiin vaihtelun vuoksi kuusen alla kuusituntia puolustamassa.

Kaikkien harjoitusten ja viikkojen jälkeen ennen AUK 2 loppua pääsimme harjoittelemaan vielä porukassa "aketusta", eli taistelua rakennetulla alueella. Tätä harjoitettiin hevostallilla muutama päivä. Ilmeestä ja temposta päätellen "akettaminen" upposi jääkärielinjalaisille todenteolla.

Aliupseerikoulun loppu alkaa hämmöttää ja edessä ovat jälleen uudet johtajan haasteet. Poistumme johtajahommiin ja annamme tilaa uusille aliupseerioppilaille.

Vasemmalta ylhäältä: Hyvärinen VA, Björkbacka JM, Kivimäki JAK, Marjetta AK, Kesti JEI, Vaara SVP, Kejonen AM. Vasemmalta alhaalta: Mustonen SH, Kallela V-PJ, Sornikoski JIM, Granroth AME, Sanaksenaho TKV, Saarinemi JP, Filppula JE, Määttä JP. Kuvasta puuttuu: Korva JK, Lehtola JT

Tiedustelulinja

Tiedustelulinjan alipuseerikursseille tuleminen peruskoulutuskaudelta oli suuri muutos: hiukset pois, aina särmänä sekä edustavana, perseily ja härvääminen kielletty. Linjan kuri on kova ja armoton. Lyhyet, tiukat aikamäärät ovat pyhiä ja oikea varustus voi oikeassa paikassa säästää henkiä. Parempi siis opetella tekemään tilapäisvarusteita. Liikuntaa tuli paljon ja säännöllisesti koulutuksen alussa, jotta pärjäisimme myöhemmin myös metsässä. Tästä opittiin ja yhteishenki alkoi kasvaa, kun tehtiin kaikki asiat yhdessä - näin alkoi tiedustelu AUK.

Tiedustelussa jotain vihollisen kohdetta yritetään vähän niin kuin... olla olematta. Eli piilossa ja hiljaa. Tehtävässä toimiessaan metsässä tiedusteluryhmä on täysin omillaan - huolta ei vihollislinjojen taakse tule, joten ruoka, vesi ja kalusto hoidetaan itse. AUK:n aikana räjähdyspisteeseen pakatusta rinkasta tulikin sekä paras ystävä, että pahin vihollinen. Umpi-

hangessa hiihtäessä tasapainon menetyksien painavan rinkan kanssa johtikin moniin surkuhupaisiin kilpikonna-esityksiin.

AUK:n ensimmäisessä taisteluharjoituksessa koulutustamme testattiin ja parannettiin. Tutustuimme tähyllä olemiseen ja moneen muuhun tiedustelutoiminnan perusasiaan, kuten ääni ja valokuriin. Opimme kantapään kautta tehtävässä toimimisen rutiinit sekä tärkeysjärjestyksen toimintakyvyn säilyttämiseksi: tehtävä, vesi, ruoka ja viimeisenä lepo. Jos näistä rutiineista lipsutaan, muuttuu särmä tiedusteluryhmä turhiksi nollaajiksi. Neljä päivää tuntui vielä tuolloin pitkältä ajalta.

Opittuamme perusteet sekä tarvittavat tiedot ja taidot pääsimme legendaariseen SERE B harjoitukseen, joka testasi selviytymistaitojamme ja tahtoamme. Opimme miten vähällä ihminen loppujenlopuksi pärjää arktisessa ympäristössä sekä kuinka luonnonantimista ja vähistä varusteista ote-

taan kaikki hyöty irti. SERE B oli kokemus jota muistelee aina nauraen - ja joka ei koskaan unohdu! Kovan ponnistelun, palelun, lupon syönnin ja nestehukan jälkeen muken ruoka sekä kasarmin lämpö ja hanavesi toivat arvostuksen asioille, joita pidettiin ennen itsestäänselvyytenä.

AUK on ollut monipuolinen kokemus. On naurettu, itketty, nautittu ja hajottu. Unohtumattomia kokemuksia on ollut monia, jotka ovat useimmiten hajottaneet tilanteessa, mutta joita muistellaan nauraen ja hyvillä mielin. Rankoisakin olosuhteissa olemme selvinneet yhteishengellä sekä huomorilla. Linja on ollut erinomainen mahdollisuus haastaa itsensä, oppia selviytymistaitoja sekä ottaa palvelusajastaan kaikki irti. Kylmä, nälkä, jano sekä väsymys ovat tulleet erittäin tutuiksi pitkien siirtymien ja tehtävien yhteydessä. Vaativa koulutus on antanut paljon takaisin, kunnon kohoaminen ja toistuvasti itsensä ylittäminen ovat muovanneet jääkäreistä kovia tiedustelijoita, jotka tulevat kouluttamaan tulevaisuudessa entistä kovempia tiedustelijoita.

Emme vaihtaisi päivääkään. Tahdomme nöyrimmin kiittää linjamme kouluttajia ja johtajia jotka opettivat meitä selviytymään, rakentamaan, tunnistamaan, tähyttämään, kokoamaan, tiedustelevaan, taistelemaan ja kouluttamaan, juoksemaan kovempaa, huutamaan kovempaa, seisomaan suurempina - ja ehkä olemaan välillä ihan hipihiljaakin.

Kiitos väpeli Auer, ylikersantti Saikkonen, ylikersantti Aho, vänrikki Seppänen, vänrikki Lohi sekä kersantti Karjalainen mahtavista mahdollisuuksista ja unohtumattomista kokemuksista.

”Kurin korkein muoto on itse-kuri!” ”Sissi nauttii kun se ei nautti!” ”Tämä on Amerikkaa!”

Tiedustelulinja Sissiradistit

Lumi tarrautuu suksen pohjiin eikä sen irrottaminen auta mitään, koska sekunneissa sitä on taas kertynyt samanlainen kerros. Ryhmän eteneminen on hidasta, mutta eteenpäin on pakko päästä. Sissiradistien rasitteena lumen lisäksi ovat radiovarusteet, sekä ahkio, jonka vetäminen tiheässä metsässä on kaikkea muuta kuin helppoa. Maaliin on kuitenkin aina päästy hyvällä asenteella ja yhteistyöllä.

Sirad-joukkueeseen saapui joukko toisilleen tuntemattomia poikasia. Kova kuri ja sen vastapainona iltaiset juttutuokiot huonolla huumorilla höystettynä yhdistivät porukan kuitenkin kuin antenit yhdistävät radiot. Vaikka yhteys olisi alussa heikko, kyllä se linkki lopulta saatiin.

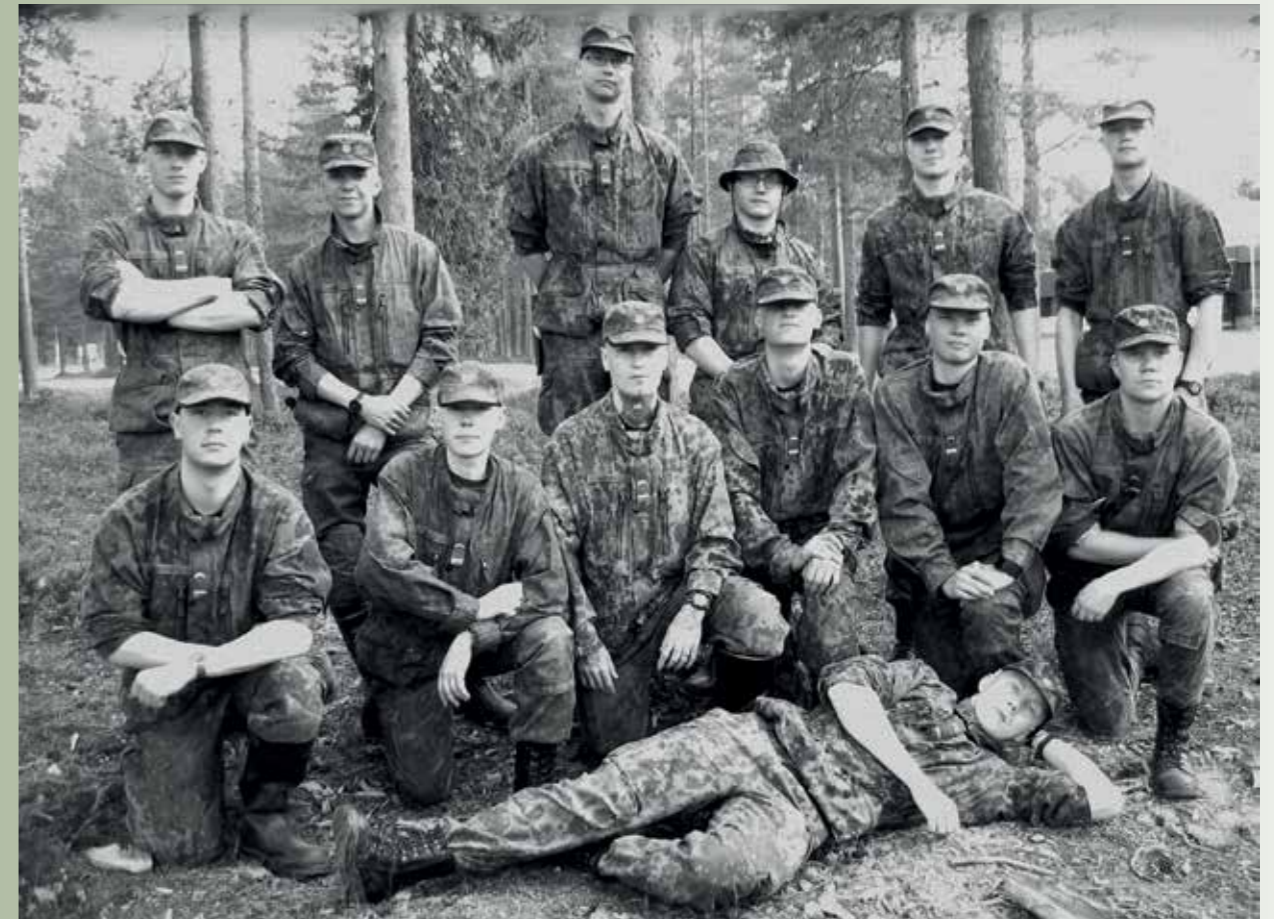
Harjoitukset olivat toinen tois- taan raskaampia ja vaativampia. Vähillä unilla tehty kova työ toi kuitenkin hyvänolon tunteen. Ryhmähenki kasvoi harjoitus harjoitukselta. Ikimuistoisimpina mieleen on jäänyt sere b harjoitus sekä Riekkoharjoituksen häirintäisku, jotka antoivat voittamattoman itsensä ylittämisen tunteen.

”Mistä kaikki lähtee?” No itsestä. Silloin kun kunto loppuu, pelkällä päällä pääsee vielä pitkälle. Jokainen radisteista on kevään aikana tuntenut epätoivoa ennen sitä lopullista voiton tunnetta, jonka takia kaikki se kuitenkin kannatti. Silloin kun harmitti, huudettiin toisillemme. Silloin kun hajotti, hajottiin yhdessä. Ja kun harjoitus oli ohi, naurettiin itsellemme ja jatkettiin eteenpäin.

Osa radisteista joutui jättämään leikin kesken terveydellisistä syistä, suurin osa on kuitenkin vielä mukana nyt, kun on tullut aika erkaantua Sodankylän toiseen ja kolmanteen jääkärikomppaniaan, sekä Ivalon rajajääkärikomppaniaan.

Melkein jokainen on jossain vaiheessa matkaa ajatellut olisiko toinen linja ollut parempi vaihtoehto. Nyt jälkepäin voi sanoa, ettei yksikään meistä vaihtaisi näitä kokemuksia rattiin, soppakauhaan tai mihinkään muuhunkaan puolustusvoimien tarjoamaan kokemukseen. ”Ei se rinkka edes paina niin paljoa.. Luppokeittokin oli oikeastaan ihan syötävää... Onneksi on sentään hyvä radiokeli!” Henki hyvä, kunto kova, kiittää ja kuittaa Sissiradistijoukkue.

Vasemmalta ylhäältä: Ahvenjärvi R, Saari J, Lampela J, Pekkala M, Immonen A, Lehtola K. Vasemmalta alhaalta: Lehtovaara W, Järvi O, Ahtimaa E, Määttä A, Palolahti A, Tuovinen R, Heinonen M.

Yläriivi vasemmalta: Myllykoski Joonas, Vänttinen Teemu, Lahti Leevi ja Kärkkäinen Walter.

Alarivi vasemmalta: Mononen Mira, Jussila Jere, Remes Heini ja Mikkonen Risto.

Viestilinja

| Teksti: Oppilas Heiskanen

Kuinka saadaan yhteys korkeampaan johtoportaan, huoltoon, epäsuoran tulen jumaliin ym. joukkoihin taistelukentällä? Käsimerkein, huutamalla, valomerkein... no mitä jos joukot ovat kilometrien päässä? Tässä vaiheessa viestin tärkeys tulee esille. Viestimiehet luovat taistelukentälle viestiverkon, jonka kautta muut joukot voivat viestiä ja toimia.

Viestilinjan AU-kurssille tuli 12 miestä. Hommat alkoivat yhtenäiskoulutuksella, jonka jälkeen pääsimme linjan omiin antimisiin käsiksi. AUK:n alussa päivät koostuivat pääasiassa oppitunneista, jotka olivat luokan lämmössä tietokoneiden ja radioiden näpräilyä, lukuisien numeroyhdistelmien, salasanojen, sekä kansiorakenteiden opiskelua.

Pian koitti ensimmäinen mahdollisuus harjoitella oikeita toimenpiteitä, kun AUK:n ensimmäinen TST-harjoitus alkoi. Tähän harjoitukseen liittyi viltteimmillä tornareilla valeltu ja kauan kuumoteltu kelojen yö eli pitkän parikaapeliyhteyden rakentaminen. Tapaus kesti reilut 15 tuntia ja kaikki meni suurin piirtein mallikkaasti, lukuun ottamatta opp Kiviojan täydellistä X-hyppyä lumiseen ojaan kelankantotelineen kanssa. Ääni jonka lauma viestimiehiä yön pimeyteen hajotessa luo, on varmasti kuultavissa pitkän mat-

kan päähän. Kelat painoivat selkää, jokaisen vedonpoistosolmun avaaminen tuntui aina yhtä suuremmalta haasteelta, ilma kylmeni ja pimeäni, vaatteet olivat märkiä ja kaikki räätiväsyneitä. Siitä huolimatta jatkoimme matkaa eteenpäin, kunnes suoja-asema alkoi häämöttää. Jokaisen mieliala kasvoi, mutta painui jälleen maan kamaralle. Muistimme että edessä olisi vielä kahden tienilytyksen purkaminen tiheistä männyistä puoleksi katkenneella johdintangolla, vain otsalampun himmeässä valossa.

Kaiken linjakohtaisen matskun ohessa pääsimme myös verestämään tetsaamisen kultaisia muistoja ampumaharjoitusten merkeissä, kera kovapanosammuntojen kuumotusten. Monien puheista on kuulunut viestilinjan taisteluharjoitusten olevan helpompia, kuin ampumaharjoitukset, taisteluharjoitusten koostuessa pääasiassa muutamasta siirtymästä per. päivä ja loppuaika kuluukin mukavasti säältä suojassa asemassa, loistevalojen torjuessa pimeyttä ja radiokanavien antimia kuunnellen.

Ampumaharjoitukset ovat pääasiassa pitkiä päiviä ja sisältää epätavallisen suuren määrän tetsaamista perus viestimiehen arkeen, mutta kuitenkin sisältää aikaa rentoutumiseen nuotion äärellä, jota

TST-harjoituksissa ei ole. Puolensa ja puolensa. Legendaarinen kasku; "Varusmies on maailman ekologisin asia, sillä se hajoaa metsään alle vuorokaudessa" ei päde viestimiehiin, sillä olemme todistaneet sen tapahtuneen jo minuuteissa.

Viestilinja oli jokseenkin kuuluisa viltteimmistä ja hajonneista tornareista. Esimerkkinä opp Hietalan lukuisat hälytys- ja yllätysleiritarinat, jotka levisivät joka puolelle muihin yksiköihin ja aiheuttivat kuumotusta varusmiehissä. Tästäkin meriitistä voi kai olla ylpeä... ehkä.

Aliupseerikurssi on varmasti ollut jokaiselle tänne halunneelle/ kokenneelle antoisa kokemus, ennakkoluuloista huolimatta, jokainen täällä oleva on kasvanut sekä kehittänyt johtajana ja jokaisen miehen/naisen henkinen sekä fyysinen kantti on kasvanut huomasti. Aika on mennyt kuin siivillä ja jääme odottamaan innolla uusia haasteita.

Jos olet kiinnostunut vähänkin tietotekniikasta ja /tai hyvistä hommista, (huolimatta siitä, että kelojen santsaaminen on pitkävetinen, raskas, mieltä raastava, mutta ikävä kyllä vääjäämätön tehtävä) luulisi viestilinjan oleva oiva vaihtoehto jokaiselle. Kurssilla vallitsi hyvä yhteishenki alusta lähtien, vaikka meitä oli erilaisista taustoista ja eri puolilta Suomea. Alussa meitä oli 12 ja kurssin aikana meidän vahvuutemme putosi seitsemään, oppilaiden joutuessa jättämään taipaleen kesken erinäisistä syistä (ja kahden lähdeettyä reserviupseerikouluun) mutta se ei ole meidän menoa hidastanut, sillä "ei se määrä vaan se laatu" eikö näin?

Loppukaneettina tahtoisimme kiittää kouluttajaamme, esikuvamme ja mentoriaamme, ltn Tuomista, hetken kanssamme viihtynyttä Kadetti Happosta, sekä apukouluttajiamme timanttisista hetkistä!

Ps. Persikkaviipaleet sokeriliemessä kuuluvat jokaisen viestimiehen henkilökohtaiseen leirivarustukseen!

Vasemmalta oikealle: Hietala Arttu, Heiskanen Sami, Kivioja Markus, Jerisjärvi Roni, Kumpula Ville-Eemeli, Pakanen Jani ja Oikarainen Aki.

Moottorilinja

"Motot ei kuittaa suksia!" kuuluivat ensimmäiset sanat saapuessamme 3. jääkärikomppanian aliupseerikurssille, silloin tiesimme saapuneemme juuri oikealle linjalle. Myöhemmin huomasimme, miksi meillä ei ollut suksia. Aika ei vain yksinkertaisesti olisi riittänyt hiihtämiseen monipuolisen moottorilinjan ohjelmiston vuoksi.

Moottorilinjan arki lähti liikkeelle ammattipätevyytstunneilla, joita kertyi yhteensä 280 tuntia. Ammattipätevyyttä tarvitaan siviilissä, jotta voi toimia ammattikuljettajana. Ammattipätevyys ei koostunut pelkästään penkin kuluttamisesta luokahuoneessa, vaan siihen sisältyi monenlaisia käytännön harjoituksia. Kuten esimerkiksi erilaisten ajoneuvojen hallintalaitteiden oikeaoppinen käyttö, sidontaharjoitukset ja trukkikurssi

Kurssin kohokohta oli tietenkin ajoleiri, joka valmisti meidät toimimaan itsenäisinä kuljettajina.

Ajoleirillä meidän tuli opetella hallitsemaan maastokuorma-autoa haastavissa olosuhteissa, suunnitamaan itsenäisesti maastossa, sekä harjoitella rastikoulutuksen pitämistä. Lopuksi taitojamme testattiin kuljettajataitokilpailulla

Aliupseerikurssiin sisältyi myös taistelusekä ampumaleirejä, joilla opettelimme johtajana toimimista taistelutilanteessa. Leireillä ampuma- ja taisteluharjoittelun lisäksi vastuullamme oli myös koko komppanian sisäinen kaluston huolto. Todelliseen taistelun temmellykseen pääsimme välisodassa, kun saimme olla mukana jääkäriilinjan- sekä huoltokomppanian mukana.

Molemmat aliupseerikoulun kurssit tähtäsivät tutkintoviikkoon, joka oli kurssin lopussa. AUK 1 kurssin jälkeen saimme C-kortin ja AUK 2 kurssia seurasi CE-kortti. Välillä tuntui että "tulleeeko tästä taas yhtään mittään", mutta lu-

kuisien käsittelykentällä vietettyjen iltavapaiden seurauksena, onnistuimme saamaan tutkinnot läpi.

Tästä on hyvä jatkaa kohti johtajakauden uusia haasteita, moottorilinjan kiittäjä ja kuittaa.

Vasemmalta ylhäältä oikealle: Henri Kinnunen, Jerry Tepsa, Tomi Kangaslujoma, Samuel Hentilä, Arttu Säkkinen, Harmaala Joel, Ville Leppänen, Aaro Nikula, Arttu Vähäsöyrinki, Lauri Lassheikki, Tatu Sorvoja, Tuomas Heikkilä, Ilari Soirio, Henrik Klasila, Olli Tonteri, Juuso Leponen ja Santeri Halonen.

Vasemmalta alhaalta oikealle: Matti Mehtälä, Alekski Korteniemi, Pauli Kiviniemi, Aki Kontio, Joni Kuusilehto, Alex Sirkka, Henri Soininen, Eemi Uusitalo, Miika Lahdenperä, Juho Lauri ja Niko Kvist. Edessä Juho Huhtaniska ja Riku Palo.

Kranaatinheitinlinja Tuliasemalinja

”Pässit! Ensimmäinen, toinen, kolmas.” Heti aliupseerikurssin alkumetreillä saimme linjan johtajaltamme lempinimen ”pässit”, jota kannoimme ylpeänä koko AUK:n. Muutenkin aikamme aukissa alkoi lupaavasti voitettuumme Terveitä Aamuja- tapahtumassa komppanian linjojen välisen hankifutisturnauksen. Se kasvatti runsaasti yhteishenkeämme ja lupasi hyvää tulevalle.

AUK 1 alkoi yhtenäiskoulutuksella, mutta pian pääsimme jo heittimien kimppuun, kun linja-kohtainen koulutus alkoi. AUK 1:n ampumarajoitus oli selkeä käännekohta, jolloin kaikki pääsivät jyvälle heitinmiehen tehtävistä. Harjoitus ja koulutus sujuivat mallik-

kaasti ja kaikki osoittivat mielenkiintoa uusia asioita kohtaan.

AUK 1:n loputtua jouduimme sanomaan hyvästit neljälle reserviupseerikouluun lähtevälle tassipässille. AUK 2:n aikana saimme käyttöömmepouudet heitin-teleajoneuvot. Käytimme niitä AUK 2:n harjoituksissa ja ne osoittautuivat käytännöllisiksi. Heitintekoil- la asemaanmeno ja asemasta lähteminen olivat huomattavasti sulavampaa ja nopeampaa. AUK 2:n harjoitusten aikana oppilaista alkoi kuoriutua sarmiä heittimen johtajia. Vaikeuksiakin oli, mutta niistä selvittiin aina, keinolla millä hyvänsä. Lopulta jokainen oppilas selvitti aliupseerikoulun kunnialla läpi ja voi kutsua itseään ylpeänä tassipässiksi.

*Yläriivi vasemmalta: Huhtela, Hernesniemi, Nirkkonen, Kariniemi ja Kunnari.
Alariivi vasemmalta: Parkkinen, Niska, Hemmiä, Pitkälä ja Seppälä.*

Kranaatinheitinlinja Tulenjohtolinja

AUK 1 alkoi mukavasti, mutta samalla tuntui hieman pelottavalta, koska tuli paljon uusia asioita. Tulikomento lyhenteet, LV 241, mati ja tasotyöt. Mutta kavereiden tuen ja timanttisen ryhmähengen ansiosta kaikki saivat diskoravun hihaansa. AUK 1 taisteluleirin jälkeen alkoi olla jo selvää miten epäsuoraa tulta johdettiin.

AUK 1 ampumaleirillä saimme ensikosketuksen oikeasti tulenjohtamisessa ja kaikki olivat innoissaan. Pari päivää johdimme tulta eri menetelmillä ja pääsimme ammuttamaan myös savukranaatteja, jotka tosin harmillisesti eivät näkyneet paksun lumihangen takia. Kuuden päivän harjoituksen jälkeen olimme väsyneitä ja valmiina lomille. Tulevat RUK valinnat olivat polttava puheenaihe.

AUK 2 alkoi pienemmällä ryhmällä, mutta sitäkin paremmalla ryhmähengellä varustettuna. AUK 2 alkoi mukavassa kevätssä koulutuksella toiminnasta moottorimarssilla. Pian edessä olikin jo ryhmätaitokilpailu, jossa meidät jaettiin ryhmiin, joissa oli oppilaita kaikilta linjoilta. Kilpailu oli fyysisesti rankka, mutta kokemuksena palkitseva ja siinä oppi tuntemaan muiden ryhmien oppilaita. RTK:n jälkeen aloimme jo valmistelemaan asemia seuraavaa harjoitusta varten. Riekko -taisteluharjoituksessa tulenjohto- linja jakautui kahteen

*Yläriivi vasemmalta: Riekki, Hölttä, Herva, Määttä ja Surakka.
Alariivi vasemmalta: Honka, Kantola ja Pukema.*

osaan, puolet jääkärijoukkueen ja puolet pst-ryhmän mukaan. Kummassakin porukassa oli omat piirteensä ja omat haasteensa. Riekko suoritettiin menestyksellä, jonka jälkeen meillä alkoikin heti perään AUK 2:n ampumaleiri.

Ampumaleirillä ammutimme ensimmäiset päivät heittimillä savu- sekä sirpalekranaatteja, siihen lisätynä rynnäkkökiväärillä ampuminen tulenjohtopaikalta. Ampumarajoituksen päätteeksi osallistuimme suureen hyökkäysharjoitukseen muiden linjojen ohella ja hoidimme oman osuutemme hyökkäyksestä. Ampumaleirin jälkeen palasimme kasarmille hyvillä mielin pitkän harjoituksen päätteeksi.

Lomien jälkeen saimme esimakua alokkaiden kouluttamisesta oppilasharjoitusten muodossa. Lievästä jännittämisestä huolimatta harjoitukset sujuivat mallikkaasti. Näiden jälkeen alkoi valmistau-

tuminen välisotaan, Army North harjoitukseen jalkauduimme jälleen PST:n ja jääkäreiden mukaan kahdeksi eri tj-ryhmäksi. Ankarana neljän päivän rypistys antoi hyvän tilaisuuden harjoittaa tulenjohto toimintaa käytännön sotatilanteessa. Arvokkaita kokemuksia rikkaampana suoritimme neljän tunnin moottorimarssin varuskuntaan.

AUK:n loppupiristykseksi pääsimme treenaamaan neljä päivää asutuskeskustaistelua muiden linjojen kanssa. Oli mukavaa vaihtelua tj-hommiin päästä tunkeutumaan rakennuksiin ikkunoista ja taistella huone kerrallaan. Tulenjohtolinjalla on mukavaa, kun pääsee käyttämään erilaisia laitteita ja näkemään kun kranaatit räjähtelee. Tulenjohtolinjalla ollaan tekemisissä muiden linjojen kanssa paljon, esimerkiksi tulenjohtolinjalta voi erikoistua tiedusteluryhmän tulenjohtajaksi.

Panssarintorjuntalinja

Panssarintorjuntalinjalla linjahanke kasvaa nopeasti, koska jo alusta lähtien rankkojen tehtävien suorittaminen vaatii jokaista vetämään yhtä köyttä. Ensimmäiseen taisteluharjoitukseen mukaan tulleen kaluston määrä ja paino yllätti meidät, mutta raskaan kalustomassan aikana huomasimme, että linjatoveria ei jätetä jälkeen vaan kannustettiin jaksamaan loppuun asti. Taisteluharjoituksen viimeisenä yönä pääsimme kokemaan oman pienen selviytymisharjoituksen. Kouluttajamme oli järjestänyt meille yllätyksen ja pääsimme nukkumaan lumipoterossa. Harjoituksen jälkeinen tunne oli mahtava, koska tunsimme ylittäneen itsensä.

Seuraavana vuorossa ollut seitsemän päivän ampuma- sekä taisteluharjoitus Sarriojärvellä palkitsi yhä enemmän, kun harjoituksen viimeisenä päivänä pääsimme ampumaan kovilla singoilla. Ammun-

noissa ammuttiin 66 KES 88 kevyitä kertasinkoja. Ammuntojen osu-
maprosentti oli täydet 100 %, sillä sitä meiltä vaaditaan.

Sen jälkeen oli vuorossa Rieko- ja AUK:n ampumarjoitus 2 Kyläjärvellä, jossa pääsimme monipuolisesti kokemaan PST-ryhmän toimintaa, sekä ampumaan kovia apilaksia hyökkäyksen yhteydessä. Samassa harjoituksessa pääsimme kaatamaan puita moottorisahoilla sekä räjäyttelemään miinoitteita, kantoja, puita sekä kiviä.

PST-kevään parhainta oli toukokuinen pst-ohjusharjoitus, jossa pääsimme kokeilemaan koko PST-joukkueen toimintaa hyökkäyksessä. Ammuimme myös panssarintorjuntaohjusjärjestelmä 83M:llä kovia ohjuksia ja osu-
maprosentti oli tietenkin 100 %. Jääkäriprikaatin pst-ohjusjoukkue oli valtion paras.

Asiantuntevat ja motivoivat kouluttajat saavat aikaan hyviä tu-

loksia, onnistumisen tunteita, sekä monesti ylittämään itsensä. Panssarintorjunta on kovaa työtä ja vaatii periksi antamattomuutta. Näitä asioita kuvastaakin linjan tunnushuuto "PST määrää", jossa yhdistyy särmä toiminta ja linjaylpeys.

Voimmekin hyvällä omalla tunnolla sanoa, että panssarintorjulla linjaylpeys on alipuseerikurssin parhaimmistoa. Tämän huomaa siitä, että tuvissa on kokoajan hyvä henkistä huumoria ja murjotusta nähdään hyvin harvoin.

Jos siis haluat rankkaa koulutusta ja mahtavaa linjahankeä, on panssarintorjuntalinja oikea paikka sinulle. Linjan parhaina puolina voi pitää palkitsevia tehtäviä, mahtavaa linjahankeä ja huippu kouluttajia. Panssarintorjuja on tunnetusti jokaisen janoisen naisen sankari. PST-mies on herrasmies kasarmilla ja elukoita mehässä (metsässä).

Takana vasemmalta oikealle jääkäri Mustonen, oppilaat Karvonen, Viljamaa, Siipola, Söyrinki ja Alajääskö, jääkärit Koski ja Lamminparras. Edessä vasemmalta oikealle oppilas Jesiöjärvi, kersantti Kantola, kokelas Pasanen ja oppilas Kipinoinen.

TAPAHTUMA	AIKA	PAIKKA
Kotiuttaminen ja palvelukseen tulo		
Kotiuttaminen 255 päivää palvelleet	13.9.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Kotiuttaminen 347 ja 165 päivää palvelleet	14.12.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Varusmiespalveluksen aloittamispäivä	8.1.2018	Sodankylä ja Rovaniemi
Juhlatilaisuuksia ja maanpuolustustapahtumia		
Suomi 100 -kesäkiertue Rovaniemellä	17.8.2017	Rovaniemi
Juhlallinen lipunlasku ja kenttähartaus kunnantalon edessä	23.8.2017	Sodankylä
Kotiuttamisjuhla	12.9.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Jääkäriprikaatin vuosipäivä (1.10.)	6.10.2017	Sodankylä
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston perinnepäivä	24.11.2017	Rovaniemi
Reserviläisten ylentämistilaisuus ja konsertti	4.12.2017	Rovaniemi
Suomi 100 vuotta, alueellinen Itsenäisyyspäivän juhla	1.12.2017	Sodankylä
Itsenäisyyspäivän paraati	6.12.2017	Sodankylä
Kotiuttamisjuhla	13.12.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Urheilua		
Jeesiön lenkki polkupyöräkilpailu	19.8.2017	Sodankylä
Alueraivaamiset		
Tankavaara	7.–16.8.2017	
Pikku-Petsamo	25.–30.9.2017	
Misi	11.–28.9.2017	

VAPAA PÄÄSY!

*Suomi
Finland*
100

**PUOLUSTUSVOIMIEN
SUOMI 100 -KESÄKIERTUE 2017**

Rovaniemi
Lordin aukiolla ja Koskipuistossa
to 17.8. klo 13 alk.

Aili Ikonen

Tuuli Ikonen

Heini Ikonen

Lapin sotilassoittokunta
Ilmavoimien soittokunta
Puolustusvoimien
varusmiessoittokunta

Kalustoesittelyt ja toiminta-
näytökset Lordin aukiolla
klo 13–17.30.
Sotilassoittokuntien konsertti
Koskipuistossa alkaa klo 18.

Puolustusvoimat

Försvarsmakten • The Finnish Defence Forces
puolustusvoimat.fi/100